

Giới thiệu Cô Dâu Ma Cà Rồng

Cuộc sống của con người phải phụ thuộc vào ma cà rồng. Họ cung phụng ma cà rồng và sẵn sàng làm mọi thứ vì chúng. Con người đối với chúng chỉ là những kẻ nô lệ hạ đẳng thấp hèn. Các cô gái loài người bị sắc đẹp của chúng mê hoặc sẵn sàng dâng máu của mình. Nhưng rồi khi Tiểu Mận xuất hiện người khiến cho các hoàng tử ma cà rồng phải tranh giành để có được. Ai cũng muốn cô là cô dâu của riêng họ... Tiểu Mận thì không vì cô chỉ muốn sống như một con người bình thường

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trăng đã lên cao... trong một thành phố nhỏ mọi người ai đây đều hoảng sợ

" Quỷ hút máu!!! Chạy thôi "

" Mau chôn đi! Quỷ hút máu tới rồi "

Tại một trẻ mồ côi...

" Các con mau theo cô chôn đi. Bọn quỷ hút máu sắp tới rồi "

" Hu hu cô ơi... bọn con sợ quá! "

Tiếng khóc của lũ trẻ vang khắp cô nhi. Cô giáo nhanh chóng dẫn lũ trẻ tới một tầng hầm

" Các con ở yên đây tuyệt đối không được ra ngoài... ngồi yên và nín thở. Các con phải mạnh mẽ lên không được khóc "

Cạch - Cô giáo chạy ra ngoài.

Lúc này lũ ma cà rồng đã tiến vào cô nhi

" Làm ơn đừng bắt lũ trẻ "

Một tên ma cà rồng lao tới hút máu cô...

" A... a.. "

Bọn chúng tiến vào cô nhi đập phá... lũ trẻ ngồi dưới tầng hầm nhìn lên, ai cũng phải nín thở bịt miệng... khóc không ra tiếng

Bỗng bọn chúng thấy một tầng hầm lạ bèn bước xuống. Lúc này lũ trẻ mới luôn đường sau thoát ra ngoài.

Cả cô nhi viện chỉ có 12 đứa trẻ. Trong có 5 nữ 7 trai. Chúng bị bố mẹ bỏ lại tại đây.

" Hu... hu... các cậu ơi... cô giáo bị quỷ hút máu giết rồi " - Một cậu bé tầm 5 tuổi, mái tóc màu vàng nói

" Tiểu Nam cô giáo nói nếu chúng ta sống sót thì hãy chạy tới cô nhi khác " - Cô bé tầm 5 tuổi với một mái tóc màu tím vội đáp lời. Cô bé tên là Tiểu Mận

" Mọi người mau qua đây "

Đang đi được nửa đường thì lũ trẻ bị chặn lại.

" A.... a... quỷ hút máu "

Lũ ma cà rồng tiến tới. Bắt lấy lũ trẻ. Mấy đứa sợ quá chạy mỗi người một hướng. Tiểu Nam nắm tay Tiểu Mận chạy.

" Tiểu Mận! Mau lên! "

" Hu hu tớ sợ quá! "

" Không sao. Tớ sẽ bảo vệ cậu "

" Á... " - Tiểu Mạn bị một con ma cà rồng túm lại nhấc bổng lên.

" Thả Tiểu Mạn ra đồ quỷ hút máu "

" Tiểu Nam chạy đi!!!"

" Không đâu tớ sẽ bảo vệ cậu "

Tiểu Nam rút trong túi một con dao bạc xông tới.

" Sao thằng bé này lại có dao bạc "

Con ma cà rồng vội thả Tiểu Mạn ra rồi lao tới túm cổ Tiểu Nam.

" Tiểu... Mạn... chạy đi "

" Không... đâu... hu hu "

" NHANH LÊN... BỘ CẬU MUỐN CHẾT VÔ ÍCH VẬY SAO??? TỚ ĐÃ CỨU CẬU ĐỂ CẬU CHẾT Ừ?"

Tiểu Mạn đứng lên quay lưng chạy thẳng vào rừng..

" Á... CHẠY ĐI TIỂU MẠN!!!"

*****

" Á!!!! Tiểu Nam!"

Một cô gái đang nằm trong thư viện bật dậy. Cô lau nước mắt...

" Chỉ là mơ thôi..."

Cô gái đứng dậy. Mái tóc màu tím xõa ngang lưng, làn da trắng hồng mịn màng cùng với đôi môi đỏ nhỏ nhắn tôn lên màu da. Mi cong, mắt to làm tôn lên vẻ kiêu sang. Cô mặc một bộ đồng phục của học viện Rìng. Cô đeo bản tên ghi " Dương Tiểu Mạn "

Tiểu Mạn bước đi... vừa đi vừa nghĩ chuyện quá khứ.

Bỗng cô bị phân tâm vì chuyện của đám học sinh nữ khác.

" Hôm qua tao đã tận mắt trông thấy thiếu gia Bạch Hàn "

" Cậu ấy có đẹp trai không?"

" Có chứ ^^"

" Cậu ấy là Ma Cà Rồng sao? "

" Đúng vậy! Trời ơi nếu mà cậu ấy cần máu tao sẽ cho cậu ấy ngay "

" Nhưng máu như chúng mình cậu ấy không cần đâu. Cậu ấy chỉ muốn máu của những người quý tộc thôi à "

" Chưa biết được. Tao ăn uống tốt lắm nha có thể máu tao chưa đủ thơm thôi "

" Trời ơi "

" Một lũ ngốc " - Tiểu Mạn nói rồi bước tiếp

Tại sao lại chịu thua lũ quỷ hút máu chứ. Thế giới này đã không còn của con người nữa rồi mà là của lũ ma cà rồng.

Tiểu Mạn chạy thật nhanh cô không kịp nhìn...

- BỤP -

Cô đập vào một vòng ngực của một người...

Cô nhìn lên một ánh mắt sắc bén.

Là thiếu gia Bạch Hàn, đẹp trai và vô cùng thu hút. Cậu có một mái tóc đỏ toát lên đẳng cấp quý tộc của mình. Đôi mắt thu hút hàng triệu trái tim các fan nữ. Bất kể ai nhìn vào cậu đều bị hút hồn... chỉ duy nhất Tiểu Mạn.

Tiểu Mạn nhìn rồi vội chạy đi ngay. Vì cô vốn rất sợ và ghét lũ ma cà rồng.

Tiểu Mạn chạy và không quay lưng nhìn lại.

" Ôi thiếu gia Bạch Hàn..... Đẹp trai quá!!! "

" A... đẹp quá đi thôi "

" Thiếu gia... nhìn bọn em đi "

Bạch Hàn vốn không hề hứng thú với mấy nữ học sinh... vì máu họ rất khó uống.

Tiểu Mạn chạy thật nhanh về khu thư viện rồi đóng cửa lại ngồi trong đó.

" Hu... hu... sợ quá! "

Cô ngồi bệt xuống cánh cửa ôm đầu gôi khóc.

" Tiểu Nam cậu ở đâu? Bao giờ mới có thể gặp lại cậu đây?"

Cô nhớ lại chuyện năm đó.

Tiểu Mạn chạy vào trong một khu rừng hoang. Không may bị trượt chân ngã và bất tỉnh.

Sáng hôm sau cô thấy mình đang nằm trên giường một căn nhà cũ. Một bà lão đã cứu sống Tiểu Mạn. Bà là một thầy thuốc. Ban ngày bà vào thành phố bốc thuốc chữa bệnh cho người dân, ban đêm ở trong rừng.

Tiểu Mạn sống cùng bà và được bà đặt cho họ Dương giống họ của bà. Tiểu Mạn muốn giữ lại tên để sau này hi vọng Tiểu Nam có thể tìm thấy mình.

Ngày ngày theo bà đi bốc thuốc và học tập nên cô mới vào được học viện Rìng. Học viện này có hai giai cấp là ma cà rồng và con người.

Các học viện khác thì thường do các ma cà rồng nắm quyền và hành hạ con người.

Nhưng Rìng thì bình đẳng hơn nhiều. Ma Cà Rồng không xen vào lớp học của con người. Mỗi người một lớp.

Tiểu Mạn định đứng lên thì thấy Bạch Hàn đã đứng ngoài từ bao giờ.

" A...a..."

- Cạch -

Cửa mở ra... Bạch Hàn thiếu gia bước vào tiến sát tới người Tiểu Mạn.

" Cậu làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

" Cậu làm gì vậy?"

Tiểu Mạn lùi dần về phía sau. Không may trượt chân cô ngã. Bạch Hàn vội đỡ lấy cô. Tiểu Mạn nhìn Bạch Hàn chằm chằm

Bạch Hàn khẽ tiến sát vào cổ cô. Mùi máu thơm khiến cậu bị hút vào. Bạch Hàn nhe răng nanh cào vào cổ làm Tiểu Mạn thấy buồn.

Tiểu Mạn đẩy Bạch Hàn ra

" Tránh xa tôi ra "

Tiểu Mạn vừa nói vừa run. Chân không đứng vững. Bạch Hàn lại tiếp tục tiến về phía cô.

"Đừng mà!" - Tiểu Mạn sợ hãi ném cuốn sách vào người Bạch Hàn.

"Cô giám"

Bạch Hàn vô cùng tức giận túm lấy Tiểu Mạn.

"Được bốn thiếu gia hút máu là phúc của cô"

"Không đâu đó là nhục nhã"

"Cô nói sao?"

"Đồ quỷ hút máu xấu xa!!!"

"Cô nói lại ta nghe xem"

"Tôi sẽ không bao giờ đầu hàng cậu cũng như không bao giờ đầu hàng ma cà rồng"

"Ha... ha... ha nực cười. Vậy ta sẽ biến cô thành nô lệ của ta"

"Đừng mà"

Không cần biết Tiểu Mạn đang vùng vẫy. Bạch Hàn dí sát vào cổ cô nhe răng cắn.

"Phật"

"Umm... umm..."

"Ừc... ừc... ừc..."

"Cứu tôi... với..."

Tiểu Mạn thiết đi... ngã xuống. Bạch Hàn bế cô lên. Bao nhiêu người nhìn cô chăm chăm..

- Tiểu Nam xin lỗi cậu... tớ không thể chạy nữa rồi... xin lỗi cậu.- Tiểu Mạn nghĩ

Bạch Hàn đưa cô về dinh thự của nhà họ Bạch.

"Thiếu gia ! Đây là nô lệ mới của cậu sao? Cô ta thật là đẹp"

"Đó không phải việc của bà. Quản gia thì hãy lo việc quản gia"

"Vâng thưa thiếu gia"

"Bao giờ cô ta tỉnh thì gọi tôi"

"Dạ"

"Tôi đi tắm"

"Để tôi sai người chuẩn bị nước cho cậu"

*****

Tiểu Mạn chợt giật mình... Cô tỉnh giấc thấy mình đang nằm trên giường của Bạch Hàn còn Bạch Hàn đang nằm sát cô.

"á...aa.."

Tiểu Mạn nhanh chóng chạy ra khỏi giường thì Bạch Hàn lôi cô lại

"Nô lệ thì không được cãi lời chủ nhân"

"Tôi không phải nô lệ của cậu!"

"Vậy ư?"

Bạch Hàn vén tóc Tiểu Mạn lên.

" Cô cô vẫn còn vết thương mà "

" Thì sao chứ?"

" Vậy là cô không biết. Nếu một người bị ma cà rồng hút máu sẽ trở thành nô lệ của ma cà rồng "

" không đâu "

" Nếu cô không tin thì chạy đi "

Bạch Hàn thả tay để cho Tiểu Mạn chạy. Cô vừa chạy đến cửa bỗng Bạch Hàn nói

" Quay lại "

Hai chân Tiểu Mạn như dính chặt xuống sàn... Cô không nhúc nhích được. Tiểu Mạn đứng bất động.

Bạch Hàn tiến tới đặt đầu vào vai cô.

" Đó. Tôi nói rồi mà sao cô không nghe "

" Làm ơn... thả tôi về đi.."

Tiểu Mạn bật khóc

Bạch Hàn tiếng gần lấy tay lau những giọt nước mắt của cô.

" Nhưng tôi lại muốn cô làm nô lệ của tôi mất rồi "

" Hic.. hic... thả tôi ra đi "

" Vì cô rất căm ghét ma cà rồng nên tôi ép cô làm nô lệ "

" Hu... hu... Tôi xin lỗi cậu mà "

" Quá muộn rồi..."

" Làm ơn mà!!!"

Bạch Hàn bỏ lại Tiểu Mạn trong phòng...

- Tiểu Nam! Giúp tớ với... giúp tớ với. Hãy cứu tớ ra khỏi đây đi..

Rầm... rầm..

Tiểu Mạn đập tay liên tục vào cổng khóc thét

" MỞ RA!!! TÔI MUỐN VỀ NHÀ "

" BẠCH HÀN! CẬU THẢ TÔI RA!!!"

" BẠCH HÀN!!!"

Tiểu Mạn không ngừng la hét. Chẳng mấy chốc cô đã ngất đi

*****

Sáng hôm sau quân gia nhà họ Bạch bê cho cô một cốc sữa và một bát cháo vào phòng

" Tôi không muốn ăn "

" Suốt ngày hôm qua cô chưa ăn gì. Cô phải ăn để lấy sức khỏe rồi còn đi học."

" Nếu ép tôi trở thành nô lệ cho ma cà rồng thì hãy để tôi chết đi còn hơn. Tôi sẽ không làm nô lệ cho Bạch Hàn đâu!"

" Vậy cô định sẽ chết sao?"

"Đứng!!!"

"Nếu vậy chi bằng để ta hút máu cô " - Bạch Hàn bất chợt đi vào.

"Vậy cậu mau hút đi!!! Tôi không muốn sống nữa!!!"

" Là cô nói nhé!"

Bạch Hàn tiến tới bóp cổ Tiểu Mạn.

" Cô không hiểu chết đi sẽ ra sao đúng không? Để thiếu gia cho cô thử "

" Thiếu gia cậu bình tĩnh cô ấy còn yếu lắm "- Quân gia chạy vào can Bạch Hàn

" Hự... hự..."- Tiểu Mạn ôm cổ ho

" Cô mau ăn hết bát cháo rồi đi học đi. Cô không muôn về nhà sao?" - Quân gia đưa bát cháo cho Tiểu Mạn nói

" Tôi được về nhà sao?"

Tiểu Mạn mừng rỡ bê bát cháo lên ăn.

" Tôi đi học trước. Lát nữa chuẩn bị xong cho cô ta về "

" Vâng thưa cậu "

Bạch Hàn lấy áo khoác vào rồi ra khỏi phòng

" Tiểu Mạn! Cô đừng sợ. Bạch thiếu gia không cố ý hại cô đâu. Cậu ấy là người rất ấm áp. Việc cô trở thành nô lệ là do cậu ấy nóng giận chứ cậu ấy không phải như vậy đâu "

" Nhưng cậu ấy đã hút máu tôi "

" Ma Cà Rồng vốn rất dễ bị mất kiểm soát khi gặp máu thơm, mùi máu ngon sẽ kích thích "

" Bà là... ma..."

" Không tôi là người. Tôi theo mẹ vào đây làm việc "

" Bà không sợ sao?"

" Máu tôi không thơm "

Sau khi ăn xong Quân gia đưa cho Tiểu Mạn một bộ đồ mới. Cô ngồi tại phòng khách chờ tài xế đưa về...

Bỗng từ trên tầng có tiếng bước chân

Tiểu Mạn đứng dậy quay ra nhìn...

" Mùi máu này... Thật là ngon."

Chào các bạn mình là Tatsu Bi ^^ Mọi người thấy truyện này thế nào có hay không?

Nếu thấy hay thì cho mình xin lượt vote lấy động lực viết tiếp nhé:)))

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

*****

" Mùi máu này... thật là ngon "

" Cậu là ai?"

Một người con trai mái tóc màu trắng cùng với ánh mắt đầy lạnh lùng, đôi môi đỏ cùng với làn da trắng tôn lên vẻ lạnh lùng... Cậu ta bước tới chỗ Tiểu Mạn

Cầm tay cô đưa lên mũi ngửi.

" Thơm thật... lại còn đẹp nữa "

" Cậu làm gì vậy "

Bỗng quân gia chạy vào nói

" Bạch Dương thiếu gia xin cậu đừng đụng vào cô ấy "

" Bạch Dương?"

" Giới thiệu với cô Mạn đây là thiếu gia Bạch Dương anh trai của thiếu gia Bạch Hàn "

" Vâng ạ... Chào cậu "

Bạch Dương không nói một câu nào chỉ tiến sát vào Tiểu Mạn. Vòng tay ôm eo cô rồi dí vào cổ cô.

" Cô không phiền nếu tôi xin chút máu của cô chứ?"

" Thiếu gia chuyện này không được. Cô Mạn vừa bị Hàn thiếu gia hút máu. Cơ thể yếu lắm thưa cậu "

Nghe tới đây ánh mắt Bạch Dương đầy tức giận. Cậu từ từ buông Tiểu Mạn ra... Rồi dùng dùng đi ra ngoài.

*****

Reenggg... Reenggg

Chuông báo vào lớp... Tiểu Mạn bước vào lớp với sự bàn tán của bọn con gái trong lớp

" Kia con nhỏ đó kìa "

" Nó có gì mà Hàn thiếu gia thích nó vậy chứ?"

" Xấu như nó có gì để mê hoặc người khác chứ!"

" Đồ hạ tiện "

" Phải cho cô ta một bài học "

Nói xong đó lũ bạn kéo tới trước mặt Tiểu Mạn rồi dùng dùng lời cô đi

" Bỏ tôi ra!!!"

" Mau theo bọn tao ra tôi "

" Bỏ tôi ra.... "

" MÀY MAU RA ĐÂY NÓI CHO RÕ. RÓT CUỘC MÀY DÙNG KỂ GÌ KHUYẾN RŨ THIẾU GIA HÀN HẢ??"

" Tôi không làm gì cả "

" Hay để bọn tao cắt tóc mày nhá?"

" Đừng mà "

" Thôi để tao rạch cho mày một phát vào mặt nhá?"

" Đừng mà!!! Làm ơn. Ai đó giúp tôi với "

" Bây giờ có chúa mới giúp mày thôi "

- Dừng lại!!!-

Bạch Hàn chợt xuất hiện quát.

" Thiếu gia Hàn sao cậu lại ở đây?"

" Ai cho phép các cô đụng vào người của tôi "

" Nhưng.. "

" Còn đứng đó mau biến khỏi mắt tôi "

Bạch Hàn tiến tới chỗ Tiểu Mạn dơ tay...

" Mau đứng dậy "

" Cảm ơn "

" Sau này không ai dám ăn hiếp cô nữa đâu "

"Cảm ơn cậu "

" Mau vào lớp đi "

Tiểu Mạn nhanh chóng phui quần áo rồi đi vào lớp.

*****

Vẫn một mình... Tiểu Mạn ngồi ăn cơm trong sự xì xào của lũ bạn. Tuy nghe rất rõ những lời cay độc đó. Cô vẫn phải cố nuốt cơm.

Bỗng từ xa một người tiến tới làm cho mọi người ồ lên

" là Bạch Dương "

" Cậu ấy đến đây làm gì "

" Ôi đẹp trai quá!!!"

" Bạch Dương!"

Bạch Dương tiến tới chỗ Tiểu Mạn rồi ngồi xuống...

" Cậu làm gì vậy?"

" Ăn cơm "

" Mọi người đang nhìn tôi và cậu đó "

"Nhìn thì sao chứ? Dù sao người tôi muốn ăn cơm cùng là em mà!"

" Cậu..."

Bạch Dương vén tóc Tiểu Mạn rồi dí sát vào cổ cô.

" Đợi khi cơ thể em bình phục... Tôi sẽ biến em thành người của tôi "

" Cậu đừng làm vậy!"

" Em có biết mùi máu của em rất thu hút tôi không?"

Đồng thời lúc đó Bạch Hàn bước vào lôi Tiểu Mạn ra...

" Tiểu Mạn mau tránh ra!"

" Bạch Hàn em đang làm gì vậy?"

" Anh! Tiểu Mạn là người của em. Xin anh đừng đụng vào cô ấy "

" Người của em thì đã sao chứ?"

" Anh..."

Phía xa mọi người bàn tán

" Hai anh em nhà họ Bạch không phải đang tranh cãi Tiểu Mạn đó chứ "

" Con hồ ly này. Ai nó cũng dụ dỗ được!"

" Nó định chiếm hết đàn ông sao?"

Bạch Hàn không nói gì cứ thế lôi Tiểu Mạn đi. Bạch Dương kéo Tiểu Mạn lại

" Bạch Hàn! Tiểu Mạn là người của em nhưng không có nghĩa anh không được quyền thích cô ấy "

" Anh... "

Bạch Hàn tức giận lôi Tiểu Mạn đi...

" Rồi cuộc hai người làm sao vậy?"

" Cô không cần quan tâm đâu!"

" Nhưng... "

" Việc cô nên nhớ là tránh xa Bạch Dương ra... "

" Ừ "

"Rất nhiều cô gái đã chết khi bị anh ấy hút cạn máu "

" Vậy sao? Họ sẽ chết ư?"

" Tất cả những con người khi bị ma cà rồng hút máu đều sẽ biến thành nô lệ chỉ nghe theo ma cà rồng đó. Còn những ai sau khi bị hút cạn máu mà vẫn còn sống. lúc này... họ trở thành vợ của ma cà rồng "

" Cái gì???"

" Rất nhiều cô gái nghĩ chỉ cần bị hút máu sẽ thành vợ ma cà rồng... Nhưng không ai sống sót khi bị anh ấy hút máu cả "

" Nói như vậy việc ma cà rồng yêu người sẽ khó biến người ta thành vợ lắm nhỉ?"

" Tôi không biết! Chúng tôi luôn phải có những vị hôn thê ma cà rồng định sẵn "

" Nghĩa là cậu có vợ rồi sao?"

" Tôi không muốn nhắc tới chuyện này! "

" Xin lỗi cậu "

" Sau này thấy Bạch Dương thì phải lập tức tránh mặt biết chưa?"

" tôi biết rồi "

Tiểu Mạn âm thầm bước sau Bạch Hàn...

" Tí nữa tôi muốn về thăm bà... Cậu có thể "

" Cậu muốn đi đâu là việc của cậu nhưng cậu đừng bao giờ nghĩ cậu có thể trốn khỏi tôi"

" Tôi biết mình không thể nào trốn khỏi cậu mà "

" Biết là tốt "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Tiểu Mạn trở về nhà thăm bà...

" Bà ơi! Cháu về với bà rồi đây!"

" BÀ OI!!!"

Tiểu Mạn hốt hoảng khi thấy bà nằm ngất.

Cô nhanh chóng đưa bà tới bệnh viện gần nhất. Bà Tiểu Mạn vốn bị bệnh tim nên cơ thể bà yếu đi nhiều.

Tiểu Mạn khóc sung cả mắt cô nắm chặt tay bà... Hai hàng nước mắt không ngừng rơi.

Đã mấy đêm rồi Tiểu Mạn không ngủ cô thức trực suốt mong chờ bà tỉnh dậy.

*****

Lúc này, ở trường...

" Ủa sao con Mạn mấy hôm nay đi học vậy?"

" Chắc lại đi dụ dỗ hoàng tử nhà nào rồi "

" Nó có gì hay mà mọi người mê nó thế?"

" Ai biết được loại thấp hèn đây đã dờ trò gì?"

" Bí ời "

" Ể... Bạch Hàn thiếu gia kia "

" Bạch Hàn thiếu gia "

Bạch Hàn lạnh lùng đi qua lũ con gái đó không nói một lời nào... Cậu đi vào thư viện chỗ hai người gặp nhau. Ánh mắt đầy suy tư.

" Rốt cuộc cô đã đi đâu. Nếu cô không chịu xuất hiện thì bọn thiếu gia đành bắt cô về thôi. Nô lệ của tôi..."

Bạch Hàn đi thẳng ra ngoài lên xe lái đi mất...

" Ở không phải trong giờ học sao? Cậu ấy đi đâu rồi "

" Chuyện gì vậy?"

Ai cũng xôn xao về chuyện của Hàn. Không biết đã có chuyện gì khiến Bạch Hàn thiếu gia tức giận như vậy.

Lúc này Bạch Dương cũng chẳng đỡ hơn là bao. Ánh mắt đầy giận dữ. Cậu ngồi trong phòng riêng tay để lên trán suy tư.

Cốc cốc... một nữ sinh xinh xắn bước vào. Cô từ từ tiến tới chỗ Bạch Dương.

" Bạch Dương thiếu gia. Cậu gọi tôi có chuyện gì?"

" Là cô sao? Nhìn cũng được chứ. Cô sẵn sàng chưa?"

" Rồi! Vì thiếu gia tôi nguyện chết"

Nói rồi cô gái tiến đến chỗ Bạch Dương vòng tay ôm lên cổ.

Hai mắt nhắm lại...

Bạch Dương nhe răng nanh sắc nhọn cào lên cổ cô...

Cô gái buồn cố nhìn cười. Đang say mộng với hoàng tử bỗng

PHẬT...

" Á..."

" Ừc... "

Bất chợt Bạch Dương đẩy cô gái ngã ngửa ra sau rồi đưa tay lên lau miệng.

" Máu chán quá... Loại này mà cũng đến đây! Biến đi "

Bạch Dương vô cùng tức giận.

Cô gái kia run sợ một tay đang ôm vào cổ một tay chống xuống đất... Vết cắn khiến cô đau không nhúc nhích được. Chỉ biết nhắm chặt hai mắt lại. Máu chảy ra...

" Thiếu... gia... đau quá..."

" Vậy mà cũng nói sẽ vì ta làm tất cả! Mới gần đó mà không chịu nổi. Sao trở thành vợ ma cả rồing đây "

" Tôi..."

Cô gái ngã xuống... bất tỉnh

Bạch Dương đưa tay lên miệng. Ánh mắt suy nghĩ.

" Dương Tiểu Mạn. Nhất định tôi phải có được cô. Đến lúc đó tôi sẽ biến cô thành vợ của Bạch Dương này..."

*****

Tiểu Mạn đang ngủ chợt giật mình tỉnh dậy. Cô mơ thấy một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình.

Lúc này bà cũng tỉnh lại... tay run run mắt mở hé nhìn Tiểu Mạn

" Bà ơi!!!"

" Tiểu Mạn... bà... không sao..."

" Bác sĩ! Bác sĩ! Bà cháu tỉnh lại rồi "

" Cháu mau ra ngoài để chúng tôi kiểm tra sức khỏe cho bà "

Bác sĩ chạy vào... Vài cô y tá đẩy Tiểu Mạn ra ngoài. Cô đứng sát vào cửa kính nhìn bà.

Hình ảnh ngày xưa ùa về trong trí óc cô.

" Tiểu Mạn lại đây xem bà có gì cho cháu này."

" keo"

" Cháu cảm ơn bà "

" Ngoan quá "

" Bà xem cháu có gì này?"

" Gì vậy?"

" Cháu vẽ đó "

" Đầu bà coi nào "

" Đây là bé Tiểu Mạn 6 tuổi và đây là bà "

" Đáng yêu quá."

Hình ảnh người bà ôm cô vào lòng khiến Tiểu Mạn nghẹn ngào... cô cố gắng tỏ ra mạnh mẽ. Cô dơ tay lau nước mắt nhưng những giọt nước mắt thì nhau chảy ra...

Bác sĩ từ phòng bước ra.

" Bà cháu đã tỉnh rồi "

Tiểu Mạn vui mừng đang ngồi đứng bật dậy.

" Thật sau cháu cảm ơn bác sĩ "

Nói rồi cô chạy vào bên trong.

Bà Tiểu Mạn từ từ ngồi dậy:

" Không được đâu bà! Bà phải nghỉ ngơi chút đi "

" Bà khỏe mà... "

" Để cháu đi mua cháo cho bà nha "

" Đừng... bà không đói "

" Bà đã ngủ suốt 3 ngày rồi. Bà phải ăn chút gì chứ?"

" Thôi mà cháu. Bà không sao..."

" Để cháu đi mua cho "

Tiểu Mạn nắm chặt bàn tay bà.

Bà cũng biết Tiểu Mạn lo lắng cho mình nên gật đầu. Cô vui vẻ nở nụ cười rồi đứng lên đi ra ngoài.

Tiểu Mạn ra quán cháo cạnh chỗ ngã tư đường. Nơi này có cháo rất ngon. Cô vui vẻ tung tăng ôm hộp cháo về cho bà.

Đi qua ngõ hẻm bỗng cô bị một đám thanh niên chặn đường.

" Ê... đi đâu vậy hả em? "

" Các cậu làm gì vậy? Tránh ra! "

Một tên tiến tới nắm lấy tay Tiểu Mạn.

Cả lũ tiến vào chỗ Tiểu Mạn. Cô sợ quá đẩy bọn nó ra rồi chạy qua. Nhưng mấy thằng đó túm lấy tay cô.

Hộp cháo rơi xuống đất. Vỡ tan bắt cháo lên tay Tiểu Mạn khiến cô bị bỏng.

" A... "

" Cô em thật bất cẩn. Như vậy thì bọn anh sẽ thiệt mất "

" Thả tôi ra!!!"

" Ngoan ngoãn một chút đi "

" A..." - Bỗng một thằng trong nhóm kêu lên.

Cả bọn quay lại thấy nó đang nằm gọn dưới chân của Bạch Hân.

" Thằng kia mày là ai? Định cướp mồi ngon của bọn này à?"

Bạch Hân không nói một lời nào, nhanh như gió cậu lao tới túm chặt cổ thằng vừa nói.

Ánh mắt Bạch Hân đầy tức giận. Cậu lúi cúi hất lại sát mình rồi nhe răng nanh ra.

PHẬT

Máu chảy ra...

" Á...."

Cậu hất tên đó ngã bay về phía đồng bọn. Rồi đưa tay lên lau miệng.

" Khó uống quá! Đúng là bọn hạ đẳng! Biến khỏi mắt ta!"

Bọn kia sợ quá đưa nào đưa nấy mặt mũi tái nhợt quay đầu bỏ chạy

" Quỷ hút máu!!! Chạy mau "

" Chạy thôi!!!"

Lúc này Bạch Hàn tiến tới chỗ Tiểu Mạn ân cần đỡ cô dậy.

" Bạch Hàn? Sao cậu biết tôi ở đây"

" Cô nghĩ cô có thể trốn khỏi tôi ư?"

" Tôi không trốn khỏi cậu "

Bạch Hàn cầm bàn tay của Minh Kiều đưa lên rồi lấy máu mình nhỏ vào.

" Cậu làm gì vậy?!!"

Vết thương biến mất.

Bạch Hàn đưa tay vén mái tóc của cô ra sau rồi cười nói:

" Cô là nô lệ của tôi... không ai được quyền làm hại cô cả."

Tiểu Mạn không nói gì... chỉ lặng im nhìn Bạch Hàn.

" Dù cô ở đâu tôi đều có thể cảm nhận được vì đó là bản tính vốn có của ma cà rồng. Một khi đã xác định mục tiêu rồi thì đừng nghĩ rằng có thể chôn được "

" Tôi không có! Bà tôi bị bệnh tôi phải chăm sóc bà! "

" Sao cô không báo cho chủ nhân một câu?"

" Tôi không muốn cãi nhau với cậu! Tôi phải mua lại cháo cho bà!"

Tiểu Mạn bỏ chạy... cô quay lại cửa hàng cháo rồi đi thẳng tới bệnh viện.

" Bà mau ăn đi cho nóng "

" Ủ... cháu về nhà đi. Mai còn phải đi học "

" Thôi cháu ở đây cơ "

" Mai cháu qua thăm bà cũng được... hụ hụ "

" Vậy cháu về chuẩn bị cho bà ít quần áo và đồ dùng đem tới đây "

" Ủ. "

Tiểu Mạn ra ngoài cô bất ngờ thấy Bạch Hàn đang đứng ngoài cổng bệnh viện

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Bạch Hàn nhìn thấy cô... Cô định quay đi thì Bạch Hàn đo tới nắm tay cô lôi đi.

" Cậu làm gì vậy?"

" Tôi đã nói là cô đừng hòng chôn khỏi tôi mà "

" Nhưng tôi không thể rời khỏi bà lúc này. Bà tôi đang bệnh nặng "

" Vậy thì cũng đừng nên tránh mặt tôi bởi vì tôi có thể cảm nhận được cô "

Tiểu Mạn không nói gì cả chỉ im lặng rồi đi thẳng. Bạch Hàn chỉ nhìn theo.

Cô trở về căn nhà của hai bà cháu từng ở. Cô lấy quần áo của bà rồi nhét vào túi xách.

Lúc này Bạch Hàn đang ngồi trên một cành cây ở đằng xa nhìn.

Thấy Tiểu Mạn đi ra từ một căn nhà nhỏ của khu rừng. Chờ Tiểu Mạn đi xa cậu mới nhảy xuống rồi đi theo.

Tiểu Mạn đi tới bệnh viện đặt túi đồ cạnh bà. Bà cô đã ngủ...

" Bà ơi. Bà ngủ ngon nhé."

Tiểu Mạn cầm tay bà rồi ngủ.

Bạch Hàn lúc này mới tiến vào phòng bệnh. Thấy Tiểu Mạn đang say giấc cạnh bà cậu mới bỏ ra ngoài.

*****

Hôm sau bà cô tỉnh giấc thấy cháu gái bé nhỏ đang nằm. Bà nhẹ nhàng đưa tay vuốt đầu. Tiểu Mạn tỉnh lại.

" Bà..."

" Tiểu Mạn mau đi học đi "

" Nhưng sức khỏe của bà "

" Cháu định bỏ học luôn sao? Mau đi học cho bà "

" Vâng nhưng trưa cháu sẽ qua thăm bà"

" Ừ cháu yên tâm đi "

Tiểu Mạn nghe lời bà quay về căn nhà thay đồng phục để đi học. Tới trường việc đầu tiên của cô là tới thư viện.

Lúc này trong thư viện có một đám thanh niên ma cà rồng đang tụ tập.

Tiểu Mạn đi vào giả sách lấy cuốn sách mà đang đọc giờ rồi đi ngay.

Thấy Tiểu Mạn ngoại hình xinh đẹp lại có mùi máu thơm

Bọn nó kéo đến đóng cửa thư viện không cho cô ra.

" Mày ngoan ngoãn nghe lời bọn tao nếu không mày sẽ chết như cái xác khô đấy!"

" Các cậu làm gì vậy?"

" Vậy thì để tụi này hút máu đi "

" Cứu tôi với!!!"

" Ha... ha... Cô em có la cũng không ai tới cứu đâu "

Bỗng từ trong góc thư viện một người đang nằm trên ghế góc bàn bỗng ngồi dậy.

" Vậy ư?"

" Mày là ai? Sao lại ở đây?"

" Ta vốn vẫn ngủ ở đây mà! Bọn mày có biết phá giấc ngủ người khác là đáng tội thế nào không hả bọn hạ đẳng kia "

Một người với mái tóc màu xanh lạnh giá. Ánh mắt đầy tức giận cậu đi tới. Gương mặt cậu càng ngày càng rõ khiến cho lũ kia sợ run...

" Là Hạo Vương!!!"

" Chạy đi bọn mày "

Tất cả đều chạy mất chỉ còn lại Tiểu Mạn. Hai chân như dính xuống sàn không nhúc nhích.

Cậu ta là Hạo Vương. Sở hữu mái tóc xanh, đôi mắt lạnh lùng. Nhưng lại là một con người ấm áp. Cũng là một trong số những hoàng tử đẳng cấp của Ring.

Vốn những con ma cà rồng thấp kém hơn đều sợ những vị hoàng tử cao cấp như hai anh em Bạch và Hạo Vương vì họ có thể hút máu những con ma kém hơn mình.

" Cậu... là ai vậy?"

" Tôi là Hạo Vương"

" Cậu... cũng là ma cà rồng sao?"

" Phải "

Câu trả lời hồn nhiên.

Hạo Vương tiến tới chỗ Tiểu Mạn nhìn cô chăm chăm.

" Lại gì đây? Cậu cũng muốn uống máu tôi sao?"

" Không hôm nay tôi đã no rồi "

" Vậy cậu tính làm gì?"

" Đôi mắt to, mũi cao, da trắng, môi đỏ xinh đẹp vậy nhưng không phải ma cà rồng. Thật đặc biệt "

" Cậu nói gì vậy?"

" Chỉ có ma cà rồng mới có nhan sắc vậy thôi. Cô thật may mắn khi có nhan sắc như vậy "

" Tôi không hiểu cậu nói gì đâu "

Hạo Vương nghe thấy Tiểu Mạn nói vậy liền cười mỉm.

" Sao cậu lại cười?"

Hạo Vương xoa đầu Tiểu Mạn.

" Cậu thật dễ thương "

Thấy Hạo Vương sờ lên đầu mình cô sợ quá chạy mất.

Một người khác đi ngang khuyếch phải cô... làm cô ngã. Người đó nói:

" Tôi xin lỗi "

Rồi vội bỏ đi ngay.

- Giọng nói này - Tiểu Mạn nghĩ rồi đứng lên chạy theo nhưng không thấy ai. Cô đi tìm người đó. Nhưng không thấy ai hết.

" Nhất định là cậu ấy!!!"

Cô chạy khắp nơi để tìm... nhưng đến cô cũng không biết mình đang tìm gì. Cô như lạc lối mà không lối ra. Cô về lớp...

" Minh sao vậy?" - Tiểu Mạn nằm gục xuống bàn.

*****

Đến trưa như lời hứa cô đem cơm đến thăm bà.

Nhưng vào đến phòng bệnh cô không thấy bà đâu vội hốt hoảng chạy đi tìm

"Bác sĩ bà của cháu ở phòng này nhưng sao hôm nay cháu không thấy bà nữa "

"Bà cháu lên con đau tim phải truyền qua phòng cấp cứu gấp "

"Bà ơi..."

Tiểu Mạn lo lắng chạy ra phòng cấp cứu. Bác sĩ trong phòng về mặt ủ rũ ông nhìn Tiểu Mạn lắc đầu.

"Chúng tôi rất xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức rồi nhưng cơ thể bà quá yếu "

Choang... hộp cơm xuống đất.

"Bà ơi!!!!"

Tiểu Mạn chạy vào thấy bà đang nằm. Cô lao tới ôm bà khóc thét lên.

"Hu... hu... sao bà lại nói dối chứ? Sao bà nói sẽ đợi cháu bà ơi... Bà ơi..."

"Bà ơi.... "

Cả bệnh viện chìm vào tiếng khóc bi thảm của Tiểu Mạn.

Đám tang của bà không có một người thân nào hết. Một mình Tiểu Mạn lo hết mọi việc.

Cô sắp xếp xây ngôi mộ cho bà cạnh căn nhà hai bà cháu ở. Sau khi chôn cất xong mọi người bỏ về hết.

Lúc đó, trời đổ cơn mưa mau... Tiểu Mạn đứng trước mộ bà. Nước mắt hòa vào nước mưa.

"Bà đã nói với cháu thế nào chứ??? Bà nói sẽ chờ đứa cháu này lấy chồng mà...? Không phải bà đã hứa rồi sao???"

"Hu... hu... Sao bà lại nói dối cháu như vậy? Bà nói với cháu không được nói dối mà!!!"

"Hu... hu... Bà ơi... "

Tiểu Mạn ngồi xuống ôm lấy mộ bà. Con mưa ngày càng to cũng như tiếng khóc của Tiểu Mạn ngày càng lớn. Cô gào khóc...

Từ xa cũng trong cơn mưa đó Bạch Hàn tay cầm bó hoa trắng. Cậu tiến gần.

"Tiểu Mạn tôi xin lỗi... Tôi đến muộn rồi "

"Sao cậu lại tới đây? Cậu tới đây để thương sót tôi sao? Cậu đi đi... Cậu thành công rồi đó "

"Cô đừng nói vậy. Mau đứng lên đi bùn lem hết ra rồi kìa "

Cậu kéo tay Tiểu Mạn dậy nhưng cô vùng ra.

"Cậu tránh xa ra!!! Tôi không cần cậu "

"Mau đứng lên cho tôi!"

"Đến lúc này cậu cũng muốn quản lý tôi sao?"

Bạch Hàn đứng im không nói gì. Tất cả mọi thứ chìm vào nỗi buồn của Tiểu Mạn.

Trời mưa hai con người ướt... Tiếng khóc bi thương của cô gái trẻ.

Mọi thứ chìm vào nỗi buồn...

*****

Tiểu Mạn bước vào nhà bộ dạng ướt sũng cô ngồi lên bàn.

Bạch Hàn bước vào theo nhìn gian nhà. Cậu nhìn xung quanh.

" Mau đi thay quần áo đi. Để vậy cậu sẽ cảm mất."

" Không phải việc của cậu. Đi đi "

Tiểu Mạn đứng lên đẩy Bạch Hàn ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Cô ngồi bệt xuống sàn nhà.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh. Mọi thứ nơi nào cũng đầy hình ảnh bà.

" Bà... oi... sao bà lại bỏ cháu. Chi bằng hãy để cháu theo bà... "

Mắt Tiểu Mạn đỏ au, nước mắt cũng không ngừng rơi.

Bạch Hàn đứng ngoài cửa cậu áp lưng vào cửa mắt nhìn vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tiểu Mạn nhìn lên giường cô thấy hình ảnh hai bà cháu nằm ôm nhau ngủ thật ấm áp. Cô nhìn vào gian bếp thấy bà đang nấu ăn... Cô nhắm mắt lại không muốn nhìn mọi thứ nữa.

Mọi thứ tối đi... Do mệt quá nên cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

*****

Bạch Hàn sáng sớm đã đến trường. Cậu đi tới những nơi mà Tiểu Mạn hay đến nhưng không thấy cô.

Cậu lo lắng đi tới nhà Tiểu Mạn.

Rầm... rầm...

" Tiểu Mạn mở cửa ra cho tôi! Cô đang làm gì trong đó vậy?"

Không thấy hồi đáp cậu lo lắng giơ chân đạp cửa.

Rầm... Rầm..

Cửa bung khóa mở ra. Bạch Hàn vội chạy vào trong thấy Tiểu Mạn đang nằm dưới đất.

Cậu tiến vào đỡ Tiểu Mạn dậy. Người Tiểu Mạn ướt đầm mồ hôi.

Bạch Hàn sờ tay lên trán cô.

" Sao trán cô nóng vậy? Để tôi đưa cô đến bệnh viện."

" Không sao... cứ để tôi theo bà... cũng... được..."

" Tới mức này cô còn cứng đầu "

Bạch Hàn bế Tiểu Mạn lên.

" Cậu... làm... gì vậy...?"

" Đến bệnh viện "

" Cậu... "

Không còn sức Tiểu Mạn như chết dần đi.

Bạch Hàn nhanh chóng đưa Tiểu mạn vào bệnh viện.

*****

"Bác sĩ! Cô ấy không sao chứ?"

"Cô bé bị mất sức. Cần ăn thức ăn bồi bổ là được "

"Cảm ơn "

Bạch Hàn tiến vào chỗ Tiểu Mạn đang nằm ngòai xuống cạnh cô.

"Đồ ngốc!"

Cậu nhẹ nhàng vén tóc Tiểu Mạn.

"Bà... ời... "

Tiểu Mạn mở mắt ra. Cô thấy bóng người mờ...

"Bà... ời "

"Tôi là Bạch Hàn đây "

"Bạch Hàn?"

Cô định ngòai dậy nhưng không còn chút sức lực nào.

"Đề tôi giúp cô "

Bạch Hàn từ từ đỡ Tiểu Mạn.

Sắc mặt Tiểu Mạn kém dần đi.

"Sao tôi lại ở đâu...?"

"Cô bị ngất nên tôi đưa cô tới đây."

"Tôi... không còn gì để sống nữa..."

"Cô là nô lệ của tôi ai cho cô chết"

"Cậu... "

"Ngòai đó tôi đi mua đồ ăn cho cô"

"Không cần."

"Đừng cứng đầu như vậy nữa. Cô phải sống vì bà cô "

"Bà tôi..."

Tiểu Mạn lặng im không nói. Bạch Hàn đứng lên bỏ ra ngoài.

Vài cô y tá nhìn theo Bạch Hàn.

"Cậu ta đẹp thật "

"Suyt. Cậu ta là ma cà rồng đấy "

"Sao đâu "

"Thôi đi không lại rước họa vào thân"

"Cô gái trong kia là ai?"

"Chắc cũng là ma cà rồng nốt. Cô ta đẹp vậy mà "

"Đi thôi. Còn nhiều bệnh nhân khác đang chờ "

"Ồ "

Tiểu Mạn lại nghĩ tới bà. Cô thấy nụ cười hiền dịu của bà. Nghĩ tới cái ôm ấm áp của bà.

"Bà ơi. Cháu phải làm sao bây giờ?"

"Sao cháu có thể sống thiếu bà?"

Bạch Hàn tiến vào tay xách một hộp thức ăn.

Tiểu Mạn thấy Bạch Hàn vội quay đi.

"Đừng tránh tôi mau ngồi dậy ăn đi"

"Cậu... về đi..."

Bạch Hàn lời Tiểu Mạn dậy.

"Mau ăn đi khi bốn thiếu gia đây còn nhẹ nhàng với cô "

Tiểu Mạn định với tay lấy bát thì Bạch Hàn vội bung lên.

"Để tôi bón cho cô "

"Cậu mua cái gì đó "

"Canh gà hầm hạt sen rất bổ đó bác sĩ dặn tôi đi mua mấy cái này cho cô đây "

"Cảm ơn cậu "

"Vậy mau ăn đi "

Bạch Hàn từ từ bê một thìa canh thổi rồi bón cho Tiểu Mạn.

^^*^*^*^*^*^*

Bạch Dương mấy hôm không thấy Tiểu Mạn đâu nên cậu vô cùng tức giận.

"Tôi sẽ không để cô chốn đâu. Tôi sẽ đi tìm cô bằng được "

Mấy ngày Bạch Hàn bên cạnh chăm sóc Tiểu Mạn. Một người vốn nóng nảy lạnh lùng nay trở nên thật ấm áp.

"Bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của cô đã đỡ hơn rồi ngày mai có thể ra viện rồi "

Ở cung điện nhà họ Bạch.

"Hừ Bạch Hàn dạo này đi đâu vậy quả gia "

"Thưa cậu dạo gần đây Bạch Hàn thiếu gia thường tới bệnh viện ạ "

"Vậy ư?"

"Vâng "

"Bà có biết nó tới đó làm gì không?"

"Dạ tôi không biết thưa cậu"

"Hừ "

Bạch Dương tay cầm chén rước lắc qua lắc lại. Ánh mắt đầy sắc sảo. Cậu suy nghĩ gì rồi cười khênh.

"Tôi cảm nhận được cô đang ở rất gần thôi Tiểu Mạn "

Lúc này Bạch Hàn vừa đưa Tiểu Mạn ra khỏi viện thì từ xa Bạch Dương lao tới nắm lấy tay Tiểu Mạn.

"Bạch Dương?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Bạch Dương?"

"Phải là tôi đây hai người bất ngờ lắm nhỉ?"

"Anh! Tiểu Mận vừa bệnh xong anh có thể để cho cô ấy nghỉ ngơi chút không?"

"Nếu anh nói không thì sao?"

"Anh..."

Bạch Dương lôi Tiểu Mận đi. Bạch Hân ánh mắt đầy tức giận lao vào vung tay Bạch Dương ra.

"Em có biết mình vừa làm gì không?"

"Anh đừng hòng lôi cô ấy đi "

"Đó không phải việc của em "

"Tiểu Mận mau đi về đi "

Tiểu Mận gật đầu đứng dậy quay lưng bỏ chạy.

Bạch Dương nhanh chóng đuổi theo nhưng Bạch Hân nhảy lên ngăn lại.

"Mau tránh ra!!!"

"Không đâu!"

"Đừng trách anh ác với em "

"Dù sao em cũng không để anh qua đâu"

Bạch Dương không nói gì ánh mắt tức giận lao vào chỗ Bạch Hân đấm cật. Khiến Bạch Hân ngã ra sau.

Bạch Hân ngồi dậy lấy tay lau máu rồi đứng lên.

"Em cũng sẽ không nhường anh đâu"

*****

Tiểu Mận chạy thật nhanh vào thành phố. Bỗng từ trong hẻm một người đưa tay ra tóm cô vào.

"Xem hôm nay mình có gì này "

"Hạo Vương?"

"Người đẹp. Cô có biết tôi tìm cô mấy ngày hôm nay rồi không?"

"Cậu."

"Sao sắc mặt cô kém thế này? Cô bị bệnh sao?"

"Không phải việc của cậu. Bỏ tôi ra!!!"

"Không ổn rồi "

Hạo Vương bế bổng Tiểu Mận lên.

" Thả tôi xuống!!!"

Hạo Vương mang cô tới dinh thự nhà họ Hạo.

Đặt cô xuống ghế.

" Cậu làm gì vậy?"

" Cô bị bệnh như vậy không tốt chút nào "

" Đầu ảnh hưởng đến cậu "

" Cô thấy vậy thôi. Chứ tôi thấy rất nhiều "

Hạo Vương nhẹ nhàng vén tóc của cô rồi bế cô bê vào phòng.

Tiểu Mạn không còn sức để vùng vẫy.

" Ngoan ngoãn nằm đây ngủ một giấc đi nào "

" Tôi không muốn ngủ đâu "

" Uống chén trà này đi này nó sẽ tốt với cô "

Tiểu Mạn bê chén trà lên uống. Chẳng mấy chốc cô buồn ngủ rồi nằm xuống.

" Sao tôi thấy buồn ngủ thế này?"

" Đúng rồi Tiểu Mạn ngoan. Cô phải ngủ thật ngon mới có thể khỏe được "

" Đó là gì vậy?"

" Là trà nhưng tôi đã chuẩn bị cho cô chút thuốc ngủ vì tình cô bướng bỉnh không chịu nghe lời ai "

" Cậu..."

" Ngủ đi "

Hạo Vương đắp chăn cho cô rồi đi ra khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa.

Tiểu Mạn từ từ thiết đi chìm vào giấc ngủ.

*****

Bạch Dương túm cổ Bạch Hân.

" Sau bao năm em cũng chẳng thay đổi nhỉ? Vẫn yếu đuối như xưa "

" Mau đánh đi "

" Tại sao máu ngon như vậy mà em lại không chịu uống nhỉ? Không lẽ em "

" Anh đừng nói gì nữa. Em không máu lạnh như anh. "

" Em nói gì?"

Bạch Dương thả Bạch Hân ra.

" Không phải chỉ vì lòng ham muốn anh đã khiến bao cô gái bị chết oan sao? Họ không trở thành ma cà rồng cũng không trở thành nô lệ được "

" Tại bọn họ kém cỏi. Nhưng anh chắc chắn Tiểu Mạn sẽ trở thành cô dâu của anh "

" Em sẽ không để anh có được cô ấy đâu "

*****

Tiểu Mạn tỉnh lại. Cô thấy mình khỏe vô cùng.

" Chuyện gì vậy? Cơ thể mình khỏe hẳn rồi "

" Tất nhiên rồi "

Hạo Vương đang ngồi liền nói.

" Chuyện gì vậy?"

" Cô đã ngủ suốt từ hôm qua tới giờ "

" Tôi ngủ suốt ở đây?"

" Đúng "

" Đã một ngày tôi chưa về sao?"

" phải "

Tiểu Mạn đang ngồi bỗng nhảy xuống giường.

" Sức khỏe cô vừa mới đỡ cô định đi đâu vậy?"

" Về nhà "

Hạo Vương giữ tay Tiểu Mạn lại không cho cô đi.

" Làm ơn cho tôi về đi "

" Không được "

" Xin cậu. Hãy thương xót tôi "

" Tại sao chứ? Tôi giúp cô sao lại nói như đang hại cô thế?"

" Đã một ngày tôi chưa về nhà. Không biết anh em nhà họ Bạch thế nào rồi?"

" Sao cô lại quan tâm chuyện này?"

" Bạch Hàn đã cứu tôi hai lần rồi. Giờ tôi phải tìm cậu ấy "

Tiểu Mạn dứt tay Hạo Vương chạy đi..

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bạch Hàn cậu ở đâu? Cậu có sao không? Bạch Hàn.

Tiểu Mạn vừa chạy vừa lo lắng. Cô chạy tới nhà họ Hàn.

" Bạch Hàn! Mở cửa!"

Quản gia nhà họ Hàn vội chạy ra.

" Quản gia "

" Cô Mạn "

" Bạch Hàn cậu ấy đâu rồi??? Cậu ấy có sao không?"

" Bạch Hàn đang bị thương cậu ấy đang trong phòng. Lúc này cậu ấy đang bị thương cô không nên..."

Chưa nghe quân gia nói hết cô đã vội chạy vào luôn.

Quân gia chạy theo

" Cô không nên gấp cậu ấy bây giờ. Máu của cô sẽ làm cậu ấy mất kiểm chế"

" Tôi không quan tâm "

Tiểu Mạn vội chạy vào. Bật tung cửa phòng. Cô thấy Bạch Hàn đang nằm trên giường.

" Bạch Hàn "

Tiểu Mạn sờ lên trán Bạch Hàn. Bạch Hàn vội bừng tỉnh vì bị đánh thức bởi mùi máu.

" Cô... "

" Cậu có bị thương không?"

" Tôi không sao. Cô ra ngoài đi!!"

Bạch Hàn đẩy Tiểu Mạn ra.

Cô thấy tay Bạch Hàn bị một vết thương rất nặng.

" Cậu bị chém sao? Tại sao anh cậu phải làm vậy?"

" Cô không hiểu đâu. Mau ra ngoài cho tôi "

" Không đâu "

Tiểu Mạn nghĩ tới khi Bạch Hàn chăm sóc mình lại còn đối đầu với chính anh trai để bảo vệ mình. Cô tiến tới ôm lấy Bạch Hàn.

" Tôi muốn cậu khỏe lại. Hãy hút máu tôi đi "

" Không cần đâu. Cô tránh ra đi "

Bạch Hàn đẩy Tiểu Mạn ra rồi vội nằm xuống. Mặc dù mùi máu này thật thu hút. Cậu cố nhắm mắt lại để kìm chế cơn khát.

Tiểu Mạn đưa ngón tay lên môi cắn. Máu nhỏ ra. Cô chạy tới nhỏ vào môi của Bạch Hàn.

Khiến cho cậu bừng tỉnh. Màu mắt cũng chuyển đổi. Ánh mắt của sự thèm khát đã thúc đẩy cậu. Cậu nắm chặt tay Tiểu Mạn. Tiểu Mạn đầy lo lắng.

Bạch Hàn đưa tay lại gần nhe răng nhưng lại lưỡng lự không giám cắn.

Tiểu Mạn vội dặt tay lại. Cầm con dao hoa quả trên bàn lên.

" Tiểu Mạn! Cậu làm gì vậy??"

Cô nhắm chặt mắt lại đưa dao cứa vào lòng bàn tay.

" A... "

Cô ngồi bết xuống ôm tay. Máu chảy ra . Bạch Hàn hoảng hốt chạy xuống đỡ lấy cô.

" Cô bị ngốc sao?"

" Mau uống máu của tôi đi "

" Không đâu "

" Làm ơn. Máu của tôi đang chảy ra "

Bạch Hàn đưa tay Tiểu Mạn lên miệng. Dù rất đau nhưng cô vẫn cố chịu. Sắc mặt Bạch Hàn tươi tỉnh hẳn lên.

" Ừc... ừc..."

Vết thương cũng dần hồi phục. Nhưng điều khiến Bạch Hàn lo lắng chính là lúc này. Cậu không thể dừng lại. Máu trong người Tiểu Mạn quá ngọt lại

đang căng trào khiến cậu như mê vào. Cậu liên tục uống mà không nghỉ. Tiểu Mạn dần dần thiết đi. Cô ngã vào lòng Bạch Hàn.

*****

" Cậu không sao chứ?"

" Tôi không sao."

Tiểu Mạn từ từ ngồi dậy. Cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy vết thương lành lại một cách kì lạ.

" Chuyện gì vậy? Sao tay tôi "

" Tôi đã nhỏ máu của ma cà rồng vào"

" Máu của ma cà rồng?"

" Chỉ cần có máu của con người ma cà rồng có thể tự phục sinh và trị thương cho người khác. "

" Cảm ơn cậu "

" Cậu mới là người tôi cần cảm ơn "

^^^^^^^^^^

Hôm sau Tiểu Mạn đi học lại như bình thường. Nhưng khi biết Hạo Vương hay trong thư viện nên cô không lui nữa mà đi vào lớp luôn.

Ngay lúc này cô thấy Hạo Vương đang đứng trước cửa lớp.

" Tiểu Mạn. Tôi tìm cô suốt. Rốt cuộc cô chạy đi đâu?"

" Tôi... "

Hạo Vương đẩy sát Tiểu Mạn vào tường.

" Cô không thể chôn thoát khỏi vòng tay của bốn thiếu gia đâu "

" Vậy sao " - Bạch Dương xuất hiện. Cậu tiến tới.

Hạo Vương quay ra.

" Ồ xem ai đây. Bạch Dương sao cậu lại đến đây dành cô gái của tôi"

" Đó không phải người con gái của cậu. Tôi sẽ biến cô ấy thành vợ mình"

" Không đời nào cô ấy phải là cô dâu nhà họ Hạo. "

" Để xem"

Tiểu Mạn đẩy tay Hạo Vương ra rồi bỏ chạy.

" Tiểu Mạn!!!"

Cô chạy thật nhanh về phía trước. Từ trong góc tối một bàn tay thò ra túm cô vào trong. Ôm vào lòng rồi bịt miệng cô.

" Ưm... ưm.."

" Suyt "

" Cậu là ai vậy?"

" Đừng lo nữa. Có tớ đây này."

Giọng nói này.

Không thể nào...

Hạo Vương và Bạch Dương vội chạy qua căn phòng đó mà không hề hay biết. Lúc này Bạch Hàn tiến tới.

" Tiểu Mận đi đâu rồi? "

Hạo Vương vội đáp lời.

" Tiểu Mận chạy đi rồi "

" Nếu Tiểu Mận mà có làm sao tôi sẽ giết hai người."

Nói rồi Bạch Hàn quay lưng chạy đi tìm

" Đồ ngốc. Lúc nào cũng làm người khác lo lắng. Cô đi đâu rồi? Tại sao tôi không nghĩ thấy mùi của cô?"

Bạch Dương cũng quay một hướng riêng đi tìm

" Tôi phải tìm được em. Cô dâu của tôi "

Hạo Vương cười khênh rồi chạy đi.

" Tiểu Mân! Tôi sẽ không chịu thua đâu. Tôi sẽ khiến em yêu tôi. "

Hình ảnh em đang tràn ngập trong trái tim tôi. Tôi yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Mùi hương sự cuốn hút của em phải là của tôi mãi mãi. Chỉ của riêng ta thôi.

^*^*^*^*^*^*^

Mọi người ơi ^^^ Tiếp tục ủng hộ và động viên mình nha.

Chap hay còn đang chờ mọi người khám phá.

Vote * đề cử truyện cho mình để lấy tinh thần cho mk nha ^.^

Yêu các bạn nhiiu

- Tatsu Bi -

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

" Cậu là ai?"

" Đừng lo nữa. Có tớ ở đây rồi "

Giọng nói này.

Không thể nào.

Tiểu Mận đôi mắt rung rung hai chân như mềm ra. Run run...

Cậu bạn kéo mũ xuống... lộ mái tóc màu vàng lên. Da trắng, mũi cao. Cậu cúi mặt xuống rồi từ từ ngửa lên.

Tiểu Mận sốc quá ngã ra sau. Cô không tin vào mắt mình nữa. Đôi mắt rung rung. Cậu ấy tiến gần về chỗ Tiểu Mận.

Khuôn mặt ấy rõ hơn. Cậu ấy cười. Tiểu Mận đưa tay lên miệng... Nước mắt rơi xuống.

" Tiểu... Nam?"

" Tiểu Mận cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi "

" Tiểu Nam!!!"

Tiểu Mận vội lao tới ôm lấy Tiểu Nam

" Tiểu Mận! Xin lỗi cậu. Thực sự xin lỗi cậu. Đã khiến cậu phải chờ tới suốt 13 năm qua "

" Hu... hu... đồ khốn. Cậu biết tớ đợi cậu lâu thế nào không?"

" Xin lỗi cậu "

" Tớ còn tưởng cậu đã "

Nhưng điều khiến Tiểu Mận run run sợ vội đẩy Tiểu Nam ra. Cô cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Nam thay đổi. Nhịp tim cũng khác đi... Hơi thở tuy ấm áp nhưng lại gọi lạnh.

" Tiểu Mận. Chuyện gì vậy?"

" Ma Cà Rồng? Tiểu Nam chuyện gì vậy?"

" Chuyện này..."

*****

13 năm trước...

Khi Tiểu Nam bị bắt đi theo lũ Ma Cà Rồng

" Mau thả đứa bé này xuống "

Bụp.

Một tên mặc áo choàng vội ném Tiểu Nam xuống.

" Lũ ma kia!!! Mau giết chết ta đi nếu không ta sẽ giết tên từng tên quý kia đây "

" Ha ha ha "

Một quý bà từ xe vội bước xuống. Mái tóc màu đen bóng dài. Mặc một bộ váy đen. Bà ta tiến tới chỗ Tiểu Nam đưa tay lên sờ má cậu.

" Thằng bé này cũng được mà "

" Bỏ bàn tay bẩn thỉu của bà ra khỏi cơ thể tôi "

Chát -

" Giám hỗn láo với phu nhân à?"

Bà ta tiến tới nhẹ nhàng ra cắn vào cổ Tiểu Nam

" A... a..."

" Ừc... ực "

" um... um"

" Đúng là máu ngon. Ừc... ực..."

Bà ta ôm chặt Tiểu Nam vào lòng. Sự hấp dẫn của máu khiến bà ta không thể dừng lại. Tiểu Nam bắt đầu đổ mồ hôi. Cổ khát khô... môi tím dần.

Cậu dần dần thiết đi. Tay chân mềm ra.

" Ừc... ực..."

Tiểu Nam dần mất đi ý thức. Hình ảnh bầu trời ngày càng mờ đi...

" Tiểu... Mận...xin... lỗi..."

Hình ảnh cô gái xinh xắn. Mái tóc màu tím, đôi môi đỏ đáng yêu ấy dần dần chìm vào bóng tối...

Tiểu Nam ngã xuống. Người đàn bà buông cậu bé rồi đưa tay lên lau miệng.

Rồi quay lưng bỏ đi.

Soạt

Mọi người bất chợt quay lại. Bà ta vô cùng hoảng hốt.

Tiểu Nam bò dậy. Tay run run...

"Học... học..."

Cậu thở dốc. Mồ hôi đầm đìa. Cậu khó thở. Đưa tay lên ôm ngực.

"Sao có thể? Tao đã hút cạn máu nó rồi mà?"

"Không lẽ "

Bất chợt cậu ho ra máu. Mắt đỏ ngầu lên... ra trắng dần lên. Môi chuyển thành màu đỏ.

"Tiểu Nam sau này cậu sẽ ở đây cùng Vương Ngọc. Con bé sẽ là cô chủ của cậu. Nhớ là phải nghe lời đấy"

"Vâng "

Người đàn ông mặc áo đen xoa đầu cậu rồi bỏ đi.

Tiểu Nam phải theo người đàn bà áo đen ấy về biệt thự nhà họ Vương.

Bà ta có một con gái tên là Vương Ngọc bằng tuổi với Tiểu Nam.

Cô bé có mái tóc màu hồng xinh xắn nhưng lại vô cùng kiêu kì.

"Tiểu Nam! Mau qua đây. Tôi muốn cậu đi mua pizza cho tôi "

"Tại sao tôi phải đi mua cho cô?"

"Cậu chỉ là một con ma thấp kém mà dám lên giọng. Cậu nên nhớ tiểu thư đây là ma cà rồng quý tộc nhà họ Vương nhé "

"Đúng là loại tiểu thư "

"Cậu... "

Tiểu Mạn. Hãy đợi tớ! Đợi khi tớ thích hợp với cơ thể mới này và có thể thoát khỏi đây tớ sẽ tìm cậu.

"Tiểu Nam!!! Đứng lại!!!"

"Không đâu!!!"

"Cậu định đi đâu?"

"Á... á .."

Tiểu Nam bị bà ta bắt lại nhốt vào trong phòng. Rồi cho tới khi cha của Vương Ngọc thấy cậu.

"Tiểu Nam. Mai hãy đi học với Vương Ngọc "

"Cậu ta được đi học sao ạ?"

"Đúng "

"Không đâu "

"Cậu ấy sẽ mang họ Vương. Vương Tiểu Nam. "

"Con không đồng ý "

" Con hãy nên đồng ý vì đây là ý của ba con. Ông ấy nhìn thấy một điều gì đó trong Tiểu Nam "

Từ đó, Tiểu Nam được huấn luyện một cách tỉ mỉ chu đáo. Cậu đạt rất nhiều huân chương võ thuật rồi lại thêm học lực xuất sắc.

" Đắm sang trái. Sang phải. "

" Ya.. "

" Bê lên. "

" Tiểu Nam mau ngồi vào đàn bài này đi!!!"

Nhà họ Vương biến Tiểu Nam trở thành người thừa kế của nhà họ Vương trở thành anh trai của Vương Ngọc.

Vì không có con trai nối dõi nên Tiểu Nam đã thay vào vị trí ấy. Cậu vừa giỏi lại thêm những tài năng khiến cho các gia đình khác phải ghen tị.

Còn về phía Vương Ngọc cô dần có tình cảm với Tiểu Nam

" Tiểu Nam, mau dậy em đàn bài này đi "

" Được thôi "

" hìhì "

*****

" Từ đó cậu thành ma cà rồng và sống như một thiếu gia sao?"

" Xin lỗi vì đã không tìm thấy cậu sớm hơn "

" Tớ phải sống với bà trong rừng. Ngày ngày đi học rồi trở về đó."

" Vậy tớ gặp bà cậu được không?"

Tiểu Nam mừng rỡ vỗ vai Tiểu Mạn nói.

" Nhưng... bà tớ vừa mới mất..."

" Cái gì??!"

" Hic... hic... "

" Tiểu Mạn đừng khóc."

Tiểu Nam ôm Tiểu Mạn vào lòng.

Tiểu Mạn nhớ ra người hôm trước.

" Tiểu Nam có phải cậu lần trước khuyếch vào tớ rồi nói xin lỗi đúng không?"

" Đúng nhưng tớ lúc đấy không nghĩ là cậu. Tớ đã im lặng định dõi theo cậu nhưng không thấy cậu đi học. Tớ điều tra mọi thứ về cậu. Khi chắc chắn rồi tớ mới giám gặp "

" Ra thế "

Bất chợt Bạch Hàn quay lại.

" Thì ra cô ở đây "

Tiểu Mạn bất ngờ vội đẩy Tiểu Nam ra.

" Bạch.. Hàn?"

" Tiểu Mạn cậu ta là ai vậy?"

Bạch Hàn không nói gì cả tới nắm tay lôi Tiểu Mạn đi.

Tiểu Nam vội giữ tay lại.

"Bỏ cô ấy ra! Cậu là ai mà đòi đưa cô ấy đi?"

"Cô ta là người hầu của tôi "

"Đừng nói láo!!!"

Bỗng một cô gái bước tới.

"Có chuyện gì thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Bỗng một cô gái bước tới. Mái tóc màu hồng kiêu kì. Tay cầm cuốn sách.

"Có chuyện gì thế này?"

Tiểu Mạn và Bạch Hàn vội quay ra nhìn.

"Đó là ai vậy?" - Tiểu Mạn hỏi

Cô ta tiến gần đến chỗ Tiểu Nam. Thấy Tiểu Nam đang nắm tay Tiểu Mạn cô vội đẩy Tiểu Mạn ra.

"Á..."

"Vương Ngọc em đang làm gì vậy?"

"Vương Ngọc?"

Bạch Hàn nắm tay Tiểu Mạn lôi sát vào người.

"Đúng. Tôi là Vương Ngọc là em gái cũng như là hôn thê của Tiểu Nam "

"Không... thế nào "

"Vương Ngọc! Em đang nói gì thế?"

Cuộc nói chuyện tay bốn chưa kết thúc thì bỗng hai người kia quay lại.

"Chuyện gì đây?" - Bạch Dương tiến tới hỏi.

Hạo Vương thấy Tiểu Mạn đang đứng liền chạy ra xoa đầu cô rồi cười.

"Tìm thấy cô dâu của tôi rồi!"

Tiểu Nam bất ngờ liền kéo Hạo Vương ra. Bạch Hàn cũng dứt Tiểu Mạn về sau.

"Tiểu Mạn, chuyện này là sao???" - Tiểu Nam nắm tay Tiểu Mạn hỏi.

"Tớ... "

Tiểu Mạn chưa nói hết cậu Vương Ngọc đã kéo Tiểu Nam ra.

"Anh làm sao vậy? Rốt cuộc cô ta là ai?"

Tiểu Nam nhìn Tiểu Mạn chằm chằm.

"Đừng nhìn cô ấy như vậy. Cô ấy là của tôi " - Bạch Hàn nói.

"Bạch Hàn! Cô ấy không phải của cậu!" - Hạo Vương lôi Tiểu Mạn ra.

Bạch Dương ánh mắt đầy tức giận nhìn. Cậu tiến tới đẩy hai người kia ra rồi nắm chặt tay Tiểu Mạn.

"A...a.. Cậu làm tôi đau"

"Bạch Dương! Anh làm gì vậy? Mau bỏ cô ấy ra đi!"

"Tên họ Bạch kia!!! Cậu làm đau vợ của bốn thiếu gia đó!"

"Kệ các người. Tiểu Mạn này phải trở thành cô dâu của ta!"

"KHÔNG ĐÁU! TIỂU MẠN KHÔNG PHẢI CỦA LŨ MA CÀ RỒNG CÁC NGƯỜI!" - Tiểu Nam nhanh như gió lao tới đẩy Bạch Dương ra rồi lôi Tiểu Mạn đi.

"Tiểu Nam! Tiểu Nam! Anh mau đứng lại!!!"

Ba người còn lại.

"Hắn ta đang nói gì vậy? Lũ ma cà rồng? Hắn nghĩ hắn là ai. Là người sao? Haizzz lại có thêm một đối thủ rồi. "- Hạo Vương nói.

"Không quan tâm!!! Mấy người đừng hòng đụng vào Tiểu Mạn. "- Bạch Hân nói rồi bỏ đi.

"Cậu ta ghê thật! Khăng định luôn rồi sao?"

"Kệ nó! Để xem ai sẽ có được! Ta quyết không từ bỏ đâu "- Bạch Dương ánh mắt đầy giận dữ.

*****

Tiểu Nam lôi Tiểu Mạn ra sân sau.

"Tiểu Nam cậu sao vậy?"

"Tiểu Mạn! Nói cho tớ nghe đi rốt cuộc chuyện này là sao?"

"Xin lỗi cậu "

"Tại sao cậu phải xin lỗi tớ?"

"Tớ đã để cho ma cà rồng hút máu và..."

"Cái gì??? Cậu không sao chứ?"

Tiểu Nam đẩy Tiểu Mạn ra xem cổ. Vết thương lành rồi.

"Cậu không bị biến thành ma cà rồng sao?"

"Không! Chỉ là..."

Tiểu Mạn chưa nói hết câu Tiểu Nam đã ôm chặt cô vào lòng.

"Không sao là tốt rồi "

"Tiểu Nam..."

"Sao vậy???"

"Chuyện cô gái lúc này là sao vậy?"

Tiểu Mạn chưa nói hết câu thì Vương Ngọc đi tới đẩy Tiểu Mạn ra.

"Cô đang làm gì vậy??? Cô có tin tôi hút cạn máu của cô không???"

"Em đang làm gì thế???"

"Anh ý. Rõ ràng biết em mới là phụ thê của anh tại sao anh lại đi ôm người con gái khác. "

"Em..."

Nghe tới đó. Tiểu Mạn vội quay lưng bỏ đi.

" Tiểu Mạn!!! Tiểu Mạn!!!"

" Anh đứng lại! "

Vương Ngọc túm tay Tiểu Nam lại

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10-2: Ngoại truyện 1

Khi còn ở cô nhi viện:

" Tiểu Mạn! Mau lại đây xem "

" Tiểu Nam có chuyện gì vậy??? Oa bông hoa này đẹp quá "

" Đẹp nhỉ. Cho cậu đó "

" Cảm ơn cậu "

Tiểu Mạn và Tiểu Nam cùng lớn lên với nhau. Tiểu Mạn rất hiền và thg hay bị các bn khác chê chọc, bắt nạt.

" Tiểu Mạn mau đưa bông hoa cho mình"

" Không được "

" không đưa này!"

" A!!!!"

Tiểu Nam vội chạy ra.

" Mau trả hoa cho Tiểu Mạn đi!!! "

" Cậu là ai mà đòi ra mặt "

" Cậu tin tớ đánh cậu không?"

" Trả thì trả này "

Hai đứa trẻ đưa nhau lên đồi ngồi hóng gió. Tiểu Nam nằm xuống chỉ tay lên bầu trời hỏi:

" Tiểu Mạn! Nhìn kia! Đám mây đó thật đẹp "

" Ừ "

" Sau này lớn lên tớ sẽ đưa cậu đi khắp nơi để ngắm mọi cảnh đẹp như này cậu có thích không?"

" Có chứ!!!Nhưng..."

" Có chuyện gì sao?"

" Nhưng bên ngoài toàn là lũ quỷ hút máu "

Tiểu Nam vỗ vai Tiểu Mạn nói

" Cậu yên tâm sau này nhất định tớ sẽ bảo vệ cậu "

" Cảm ơn cậu "

" Dù có thế nào tớ cũng không bao giờ quên lời hứa của mình đâu. Hãy tin tớ "

Tiểu Nam cười rồi giơ ngón út ra.

" hứa nhé "

Hai đứa trẻ với một ước mơ đầy màu hồng. Những lời hứa hẹn trên thành nhất... gió mát, cỏ xanh, mọi thứ thật quá đẹp.

" Cầm lấy đi "

" Cái gì vậy Tiểu Nam "

" Đây là dao bạc "

" Để làm gì chứ?"

" Trước khi chết cha tớ có làm cho tớ hai con dao này. Chúng có thể làm thương lũ quỷ hút máu. Bây giờ hai chúng ta mỗi người một cái để phòng thân "

" Cậu có cha sao???"

" Ủ. Ông ấy bị bọn quỷ hút máu giết vì sản xuất bạc. Lúc đó tớ 4 tuổi "

" Cậu hận bọn chúng lắm nhỉ?"

" Phải! Nên cậu tuyệt đối không được đầu hàng chúng "

" Ủ "

" Hứa đi "

" Hứa "

Tiểu Mạn ôm con dao đặt lên ngực. Hai đứa dắt nhau trở về cô nhi

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tiểu Mạn ôm mặt ngồi khóc. Cô nhớ tới quá khứ ngày xưa của hai người.

Bỗng từ góc Bạch Hàn bước ra vòng tay ôm lấy Tiểu Mạn.

" Không sao. Có tôi ở bên cô mà "

" Bạch Hàn?"

" Hãy khóc đi... "

Mọi thứ như đóng băng tĩnh lặng không gian xung quanh như ngủ đi.

*****

Tiểu Nam chạy theo Tiểu Mạn nhưng Vương Ngọc vội túm lại.

" Anh không được đi!"

" Vương Ngọc "

" Anh không còn nhớ lời hứa với gia tộc họ Vương nhà em sao? Anh đã hứa sẽ đối xử với em tốt và luôn nghe theo em mà "

" nhưng mà anh "

" Nếu anh bước thêm một bước nữa em sẽ chết cho anh xem. "

" Em... "

" Anh nên nhớ cô ta là con người. Đừng để em hút cạn máu của cô ta "

Tiểu Nam đứng im lại. Hai tay nắm chặt.

Vừa lúc đó, Bạch Dương và Hạo Vương chạy tới chỗ Tiểu Nam :

" Ê! Mặn Mặn của tôi đi đâu rồi?" - Hạo Vương túm tay Tiểu Nam hỏi

" Tôi không biết!"

Bạch Dương không nói lời nào cậu quay lưng bỏ đi.

Bạch Hàn đưa Tiểu Mặn trở về nhà. Vừa vào tới phòng cô đã thấy Bạch Dương đang ngồi trên giường

" Cậu làm gì ở trong này đây?"

" Đây là nhà tôi. Tôi muốn ở đâu thì ở "

" Nhưng đây là phòng tôi! Cậu ra ngoài ngay cho tôi!"

Bạch Dương tiến tới chỗ Tiểu Mặn.

" Tôi không ra. Cậu làm gì tôi?"

Bất chợt cô rút con dao bạc ra chém Bạch Dương một cái. Máu túa ra.

Bạch Dương bóp lấy cổ Tiểu Mặn.

" Cô đúng là gan thật đấy "

" Buông... buông... tôi ra..."

Bạch Hàn vội xông vào.

" Có chuyện gì vậy???"

Bạch Dương vội thả Tiểu Mặn xuống rồi bỏ đi.

" Hự... hự... "

" Cô không sao chứ? "

" không... sao "

" Cô có nó ở đâu vậy???"

" Đây là dao của tôi anh hỏi làm gì?"

Tiểu Mặn ôm con dao rồi lên giường ngồi.

" Cô có biết... "

" Tôi biết con dao này có thể làm ma cà rồng các người bị thương đúng không? Đó là lí do mà mọi người không còn bạc nữa "

" Cô... "

" Anh mau ra ngoài đi!!!"

Tiểu Mặn cầm con dao lên nhìn.

" Chắc Tiểu Nam đau khổ lắm phải chịu dưới quyền ma cà rồng. Còn phải kết hôn với chúng... Cậu ấy chắc đau khổ lắm "

Quá khứ của cô và Tiểu Nam ulla về. Cô suy nghĩ một lúc rồi mở tủ lấy hết quần áo bỏ vào ba lô. Lấy con dao cứa vào rèm cửa rồi nối các mảnh vào nhau. Cô thả xuống rồi vội chèo xuống.

BỤP

Vừa nhảy xuống đất cô chạy một lèo vào rừng.

"Mình phải rời khỏi đây thôi. Dù sao mình cũng tìm thấy Tiểu Nam rồi không còn gì phải nghe lời hắn nữa. Phải chạy khỏi đây càng nhanh càng tốt "

Tiểu Mạn chạy về căn nhà cũ của mình.

Thấy ngôi nhà cô từ từ tiến vào tay lau mồ hôi rồi mở cửa.

Cô bước vào phòng ngồi lên giường rồi cầm ảnh bà lên.

"Bà ơi! cháu đã tìm thấy Tiểu Nam rồi. Cậu ấy rất khỏe cuộc sống cũng tốt. Chắc cháu sẽ rời đi thôi bà. "

"Cô định đi đâu?"

"Á!!! BẠCH HÀN!!! CẬU..."

Bạch Hàn túm lấy tay Tiểu Mạn.

"Buông ra!!!"

"Cậu có biết tôi lo cho cậu lắm không???" - Bạch Hàn nói.

"Tại sao anh lại lo cho tôi? Mau buông tôi ra đi!!!"

"Cô phải về nhà!!!"

"Không đâu!!!" - Tiểu Mạn thuận tay chém vào vai Bạch Hàn.

Bạch Hàn thả tay Tiểu Mạn đưa tay lên vết thương. Vết thương cứ sâu khiến cậu lùi ra sau

"Cô..."

Bạch Hàn nhìn Tiểu Mạn chăm chăm

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Bạch Hàn nhìn Tiểu Mạn chăm chăm.

Thấy mình vừa chém Bạch Hàn cô run run con dao bạc rơi xuống đất.

"Tôi..."

Tiểu Mạn nhanh chóng chạy tới nhưng bản năng của ma cà rồng đã làm Bạch Hàn trở nên đáng sợ.

"Cô mau tránh ra!!!"

Bạch Hàn đẩy Tiểu Mạn ra sau khiến cô ngã xuống.

"Á... á..."

Tiểu Mạn nhìn Bạch Hàn rồi cầm con dao chạy đi.

Bạch Hàn đứng dậy tay bám vào vết thương bước theo...

"Đúng vậy!!! Đó mới là con người thật của anh ta. Không bao giờ mà ma cà rồng lại có tình người đâu tình lại đi Tiểu Mạn " - Tiểu Mạn vừa đi vừa nói.

Soạt...

Nhưng từ trên cây Bạch Hàn nhảy xuống túm lấy tay cầm dao của Tiểu Mạn.

" Cậu định làm gì???"

" Nếu cô đem thứ này vào thành phố lũ ma cà rồng sẽ giết cô đấy "

" Mau thả ra!!!"

" Mau theo tôi về đi "

" Không đâu "

Bỗng một cánh tay túm lấy vai Bạch Hàn.

" Mau thả cô ấy ra "

" Tiểu Nam..."

Bạch Hàn nhìn theo là Tiểu Nam ánh mắt cậu ta thật đáng sợ.

Cậu ấy đẩy Bạch Hàn ngã ngửa ra sau rồi chạy tới một tay chắn ngang người Tiểu Mạn mục đích muốn bảo vệ cô.

Bạch Hàn từ từ ngồi dậy.

" Cậu mau tránh ra đi! "

" Hãy để cô ấy đi đi Bạch Hàn "

Bạch Hàn không nói gì lao tới túm lấy cổ Tiểu Nam

" Cậu nghĩ cậu có thể làm được hay sao?"

Tiểu Mạn thấy vậy vội chạy tới:

" Tiểu Nam cậu mau về nhà đi! Tại sao cậu lại tới đây??? Mau về nhà đi!!! Tôi không cần cậu! Cậu cũng như họ mà thôi "

Tiểu Nam đưa mắt nhìn Tiểu Mạn

" Cậu..."

Bạch Hàn không muốn giết Tiểu Nam nên ném cậu ta xuống đất rồi nhìn Tiểu Mạn bước ra chỗ cô.

Nhanh như gió Tiểu Nam lao ra túm lấy cổ Tiểu Mạn.

" Á... á... "

" Bạch Hàn nếu cậu bước tới tôi sẽ giết cô ta!!!"

" Tiểu Nam... "

" Nào cậu có giám không?"

Bạch Hàn đang lưỡng lự hai chân cậu như dính lại dưới đất. Tiểu Nam vội dục con dao trên tay Tiểu Mạn lao tới. Tiểu Mạn hét lên

" Bạch Hàn!!! COI TRỪNG "

Bạch Hàn chưa kịp phản ứng con dao đã đâm thẳng vào bụng cậu. Cậu lùi lùi ra sau rồi từ từ ngã xuống. Con dao cắm trên người khiến toàn thân cậu tê buốt... tay cậu run run mới chạm nhẹ vào con dao thôi mà nó như lao vào tim. Máu chảy ra... Ánh mắt biến thành màu đỏ như máu.

Tiểu Mạn định chạy tới nhưng Tiểu Nam vội túm Tiểu Mạn lại:

" Buông tôi ra!!!"

" Cậu định làm gì vậy???"

CHÁT...

Tiểu Mạn tát mạnh vào mặt Tiểu Nam

" Cậu có còn là người không Tiểu Nam. Vừa nãy cậu còn dùng tôi làm con tin để thực hiện mưu đồ xấu xa của cậu..."

" Tôi làm vậy là vì cậu mà "

" Cậu biến khỏi mắt tôi đi!!! Tôi ghê sợ cậu "

Tiểu Mạn chạy tới chỗ Bạch Hàn

" Cậu cô lên. Tôi sẽ rút nó ra sau đó hãy hút máu tôi để sống "

BUP

Vừa nói dứt lời thì Tiểu Nam đập vào gáy làm Tiểu Mạn ngã xuống ngất.

Bỗng từ trong rừng một người bước vào :

" Biết ngay mà..."

□□□ Xin lỗi các độc giả nha vì mình ra chap lâu quá. Tại dạo gần đây máy mình có chút hư nên phải mất thời gian sửa

Mọi người hãy tiếp tục ủng hộ mk nha. Mk sẽ ra chap vào t3 nhé

□ Yêu □

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

" Biết ngay mà..."

Tiểu Nam quay lại nhìn thấy Bạch Dương đang tiến về chỗ Bạch Hàn.

" Cậu đến đây làm gì?" - Tiểu Nam nói.

" Tôi không ngờ cậu giám làm vậy đấy? Thực sự tôi thường nghĩ con người yếu đuối biết bao vậy mà họ còn độc ác hơn cả loài quỷ dữ "

" Không hề vốn những con quỷ độc ác như các người mới là đáng khinh. Chính các người... "

Tiểu Nam đang nói thì Bạch Dương chen vào.

" Cậu hãy nhìn lại bản thân mình đi! Cậu có gì khác tôi sao? Cậu cũng phải sống nhờ vào máu của con người "

" Nhưng tôi khác!!! Tôi chỉ là một con người. Chính các người mới biến tôi thành thứ kinh khủng này "

Bạch Dương cười khinh rồi nhanh chóng tốc biến ra đằng sau Tiểu Nam.

" Vậy sao?"

Tiểu Nam giật bản mình.

" Cậu... "

Bạch Dương lấy con dao bạc kè vào cổ Tiểu Nam.

" Bạch Hàn vốn có thể giết cậu một cách dễ dàng nhưng thằng bé này quá mềm yếu thì phải "

" Cậu nói gì tôi không hiểu "

" Cậu đừng tưởng ma cà rồng chỉ là những con quỷ bình thường. Không phải đâu... Cậu chỉ là ma cà rồng chuyển hóa không phải là ma cà rồng nên cậu không biết "

" ĐỪNG NÓI NHẢM NỮA!!!"

" Cậu cũng có thể chết bởi một con ma khác khi bị hút máu "

Nghe đến đây Tiểu Nam vội vùng tay thúc vào bụng Bạch Dương rồi nhảy ra sau. Bạch Dương đưa tay lên miệng lau máu rồi nhìn cậu

" Đánh hay thật nhưng chỉ là đùa chút thôi "

Vừa nói xong nhanh như gió Bạch Dương tiến tới đâm mạnh một cú vào bụng Tiểu Nam

" Á... á... "

Tiểu Nam ngã ngửa ra sau. Bạch Dương tiến tới.

" Đùa một chút với cậu cũng vui đấy nhưng tôi không rảnh để chơi. Tôi phải đưa Hàn về đã. À! Còn cả cô gái nữa chứ "

" Cậu đừng... hòng "

" Còn nói được là giỏi quá rồi. Lo cho bản thân mình đi "

Bỗng từ xa một đám người chạy tới.

" Thiếu gia! Thiếu gia! "

" Mau đưa Hàn thiếu gia về "

Mọi thứ mờ dần đi trong đôi mắt của Tiểu Nam cậu từ từ thiết đi.

^^^^^^^^^^^^^^^^

Hôm sau Bạch Hàn tỉnh lại thấy toàn thân tê buốt. Cậu cố ngồi dậy nhưng không được.

"Cậu chưa ngồi dậy được đâu " - Quân gia lo lắng chạy tới

" Ai... đã đưa tôi về đây?"

" Là Bạch Dương thiếu gia "

" Anh ấy sao?"

" Phải còn có cả Tiểu Mạn tiểu thư nữa "

" Tiểu Mạn? Cô ấy sao rồi?"

Bạch Hàn cố ngồi dậy.

" A... a... "

" Tôi đã nói rồi không ngồi được đâu "

Lúc này, Tiểu Mạn cũng vừa tỉnh lại.

" Tôi đang ở đâu???"

" Cô không nhận ra sao?"

" Bạch Dương??? Sao tôi lại ở đây thế này? "

" Tôi đã cứu cô mà cô còn nói vậy sao?"

" Cảm ơn cậu "

" Tôi vì Bạch Hàn nên mới cứu cô thôi chứ cô nghĩ cô thực sự quan trọng vậy sao? Ngoài loại máu thượng hạng ra cô không có gì cả "

"... "

" Tôi qua cô đã chém tôi và khiến tôi nhận ra. Bỏn thiếu gia này không thêm những thứ bản như cô. Coi chừng đó! Tôi sẽ không bảo vệ cô như Bạch Hân đâu mà tôi sẽ biến cô thành cái xác khô đó "

" Cậu... "

" Ngoan ngoan nằm đây đi và đừng tự ý làm bất kì chuyện ngu ngốc nào nữa. "

Nói rồi Bạch Dương bước đi không nói lời nào nữa.

Tiểu Mạn nghĩ lại chuyện hôm qua.

" Tiểu Nam...? Cậu ấy đã thực sự thay đổi như vậy sao?"

Tiểu Mạn sau này tớ sẽ bảo vệ cậu.

Có tớ ở đây rồi cậu đừng lo nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tiểu Mạn đi tới phòng của Bạch Hân.

Cốc... cốc...

" Ai vậy???"

" là tôi Tiểu Mạn đây "

" Cô mau về đi tôi không thể gặp cô bây giờ được "

" Tôi có nấu canh gà cho cậu... "

" Mau đi đi!!!"

Quản gia thấy vậy liền ra kí hiệu vẫy Tiểu Mạn.

Tiểu Mạn bưng bát canh từ từ đi ra chỗ quản gia.

" Thiếu gia đang thiếu máu nên không muốn gặp cô đâu. Sợ cô gặp liên lụy đấy "

" Vâng "

" Bây giờ tôi phải đến bệnh viện mua máu về cho cậu cô ở nhà đợi tôi "

" Vâng "

Cạch... cạch...

Dưới sảnh bỗng có tiếng bước đi của một người phụ nữ.

Quản gia chạy xuống

" Phu nhân!!!"

Người được gọi là phu nhân ấy có một mái tóc màu hạt dẻ. Mặc một chiếc váy đỏ. Trên người toàn là trang sức đắt tiền nhìn tôn lên vẻ quý tộc của bà.

" Phu nhân! người đi du lịch về rồi sao "

" Phải! "

" Để tôi cất đồ cho bà "

Phu nhân quay ra nhìn thấy Tiểu Mạn.

Tiểu Mạn lúc này mới từ từ bước xuống cúi đầu chào.

" Cô là... "

" Con là Tiểu Mạn "

" Con người sao??? Sao lại có con người ngoài quán gia thế này "

Bổng Bạch Dương bước xuống.

" Mẹ đã về "

Thấy Bạch Dương bà vui vẻ chạy ra ôm lấy con trai.

" Chuyện này là sao vậy con "

" Lương phu nhân người đi mấy ngày Bạch Hàn đã có bạn rồi đó "

" Con nói đây là bạn của Hàn à???"

" Vâng "

" Vậy Bạch Hàn của mẹ đâu rồi?"

" Đang ngủ ạ "

" Bây giờ còn làm biếng à???" "

Lương phu nhân bèn chạy lên gõ cửa phòng.

" Bạch Hàn! Mau dậy đi con "

" Mẹ sao???" "

Nghe thấy giọng mẹ Bạch Hàn lo lắng. Nếu mẹ mà biết cậu bị thương thì sẽ có chuyện lớn.

" Mẹ vào nha "

" KHÔNG ĐƯỢC!!! MẸ KHÔNG THỂ VÀO ĐƯỢC!!! "

" Trời cái thằng bé này sao lại gào lên thế!"

" Con buồn ngủ lắm! Bây giờ con lớn rồi mẹ đừng vô phòng con nữa "

" Cái thằng này thật là... "

Bạch Dương liền chạy lên nắm tay mẹ lời xuống.

" Mẹ à! Hôm qua thằng này đi chơi về muộn. Phòng ngủ thì bừa bộn nên nó không muốn mẹ vào đấy "

" Hừmm.. "

Quản gia hiểu ý bèn nhanh chóng đi tới bệnh viện.

Tiểu Mạn cúi đầu rồi xin lên phòng.

" Khoan đã! Ta còn chưa biết gì về con. Sao con lại ở nhà ta "

" Dạ... Con là Tiểu Mạn "

" Tiểu Mạn "

" Bà mẹ con mất sớm được một bà lão nhận nuôi. Bà vừa mới mất ạ "

" Đáng thương quá đi. Nào nói ta nghe sao con biết Bạch Hân nhà ta "

" Cậu ấy đã giúp con rất nhiều thứ "

" Vậy sao? "

Bạch Dương như muốn ngắt lời mẹ nên chạy ra kéo mẹ lên phòng.

" Sao hôm nay mẹ nói nhiều thế??? Mau lên thay đồ đi! Rồi còn ăn cơm nữa "

" Mẹ biết rồi! "

" Mẹ mau đi đi! Mệt quá "

" Ta đi lên thay đồ nha "

Phu nhân vẫy tay chào Tiểu Mạn.

Buổi trưa cả nhà ngồi ăn cơm. Từ khi vào nhà này cho đến bây giờ Tiểu Mạn chưa từng ngồi ăn cơm với họ.

Cô chỉ ngồi trên phòng chờ họ ăn xong rồi mới xuống.

" Ủa Tiểu Mạn đâu rồi? Con bé không xuống ăn với nhà ta à? "

" Từ trước giờ không phải chỉ có ba mẹ con ta ăn thôi sao? "- Bạch Dương nói.

" Mẹ chỉ hỏi thôi mà "

Quần gia sắp đồ ăn vào một khay rồi bưng lên cho Tiểu Mạn.

" Ta ăn xong rồi! Quần gia thứ đó cho Tiểu Mạn à? Để ta bê lên cho. Ta ăn xong rồi "

" Phu nhân để tôi bê "

" Thôi ta còn nhiều thứ muốn hỏi con bé mà. "

Quần gia chưa kịp phản ứng thì phu nhân vội bê khay cơm lên phòng.

" Tiểu Mạn!!!"

Tiểu Mạn ra mở cửa.

" Phu nhân? Người... "

" Mau đỡ giúp ta nặng quá! "

" Sao người lại lên đây thế này? Người làm con bất ngờ quá! "

" Có gì đâu ta chỉ muốn làm quen với con chút thôi mà "

Bà nhẹ nhàng nắm tay Tiểu Mạn. Ánh mắt Tiểu Mạn lúc này rung rung bàn tay hơi ảm của mẹ bỗng ủa về trong cô lúc này.

" Có chuyện gì thế??? "

" Dạ không có gì mà "

" Tiểu Mạn này con đừng vì chuyện bọn ta khác con nên con sợ bọn ta nhé. Hai đứa con ta đứa thì lạnh lùng đứa thì hơi nóng nhưng chúng không phải người xấu "

" Sao người lại nói cho con chuyện này ạ? "

" Quần gia nói cho ta nghe về chuyện của con. Con phải chịu cảnh mồ côi khi còn quá nhỏ. "

"... "

Nghe đến đây Mạn không nói gì cả cô lặng im. Phu nhân xoa tóc cô nói:

" Ta biết bọn ta đã gây ra chuyện này nhưng không phải ai cũng xấu mà. Hãy để ta bù đắp quãng thời gian qua cho con nhé "

" Dạ... "

" Con có thể thay ta là mẹ không? "

Tiểu Mạn vô cùng bất ngờ trong cô nửa vui nửa buồn có lẽ do cô quá bất ngờ.

Mẹ sao??? Đã bao năm qua mình chưa từng nói từ này... Khi bà mất mình không ngờ xem thấy một mái ấm mới.

Tiểu Mạn dụi tay lại rồi đứng lên.

" Con chưa sẵn sàng cho chuyện này "

Lương phu nhân biết Tiểu Mạn chưa thực sự cho chuyện này.

" Thật ra trước khi là mẹ của Bạch Hàn và Bạch Dương ta từng như con là một cô nhi... và là một người bình thường. Ta thấy mình trong con "

Nghe tới đây Tiểu Mạn có chút bị thu hút vào câu chuyện.

" Người từng giống con sao???"

" Phải! Ta từng là một cô gái rất bình thường rồi một ngày ta gặp người đó. Do con khát đó đã hút cạn máu ta. Sau lần đó ta không chết vì quá sợ hãi ta bỏ trốn. Lúc đó ta vô cùng căm hận lũ ma cà rồng "

" Rồi chuyện gì nữa ạ? "

" Ông ấy vẫn luôn dõi theo và bảo vệ ta. Trong giây phút nào đó ông ấy đã thích ta "

" Đây đúng là một chuyện tình đẹp ạ "

Tiểu Mạn cảm tay bà cười. Lúc này mắt bà rung rung rồi thờ dài

" Nhưng... ta lại không phải là cô dâu đầu tiên của ông ấy "

" Dạ "

Câu nói như sét đánh ngang tai.

" Phương Sánh là vợ cả. Vì một căn bệnh nên bà ấy đã qua đời"

" Chuyện này thực sự bất ngờ. Nếu nói vậy thì Bạch Hàn và Bạch Dương "

" Bạch Dương không phải là con ta "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

" Bạch Dương không phải con ruột của phu nhân?"

- Tiểu Mạn vô cùng bất ngờ.

Phu nhân không hề nói gì chỉ quay đầu bỏ đi.

Về nhà cũng vậy bà lên phòng rồi đóng sầm cửa lại, ngồi lên giường suy nghĩ.

Hiểu tâm trạng và nỗi lòng của bà Tiểu Mạn cũng hiểu, định gõ cửa nhưng thôi nên đành quay đầu nhẹ nhàng bỏ lên phòng.

Cảm thấy Tiểu Mạn đã bỏ đi, bà mới lấy bức ảnh hồi nhỏ của Bạch Hàn và Bạch Dương ra xem.

Hình ảnh hai cậu bé ngây thơ vui vẻ lại đây thân thiết, nụ cười hạnh phúc của tụi trẻ mới 5 tuổi.

" Đây là bức hình chụp chung cuối cùng của hai con "

Bà rung rung nước mắt...

... 25 năm trước ...

(Khi mà mẹ của Bạch Hân bước vào Bạch gia)

Phu nhân lúc này chỉ mới là một cô gái vừa tròn 20 tuổi. Bà bị lũ chó sói rượt đuổi...

" Có ai không??? Cứu tôi với!!! "

Bất ngờ một người con trai từ đâu tới ôm trầm lấy bà và đứng thẳng không hề lo lắng bề bà trên lòng đợi lũ chó sói lao tới

Bà sợ hãi ôm chặt lấy người ấy.

Chỉ với một ánh mắt sắc bén làm cho lũ sói hoảng hốt quay đầu bỏ chạy.

Rồi từ đặt cô gái nhỏ ấy xuống một gốc cây nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô... Một cô gái mái tóc màu hạt dẻ vừa tròn tuổi son, ấn tượng với người đàn ông âm áp đầy sự trân trọng... Mái tóc vàng ấy cứ suốt hiện mỗi khi nhớ tới người đó.

" Tên của cô là gì? "

" Tôi là Minh Nguyệt "

" Tôi là Bạch Vương, rất vui được gặp cô! "

" Tôi cũng vậy "

" Giờ tôi đang có việc gấp, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại"

Nói rồi người ấy bỏ đi...

Minh Nguyệt như một lần rung động mạnh... Cô nghĩ mãi về chuyện đó.

Rồi một hôm họ bất chợt gặp lại nhau trong một dạ hội hoá trang của khu phố lớn.

" Minh Nguyệt "

Cô quay ra thấy trước mặt mình là một người đang hoá trang thành con ma cà rồng quý tộc.

" Là cậu à???"

" Lần trước bị sói đuổi mà bây giờ lại hoá trang thành thỏ sao??? Muốn bắt sói à "

" Cậu cứ đùa. Chỉ là váy trắng rồi thêm bờm thỏ thôi sao thành thỏ được "

" Dễ thương giống thỏ mà "

" Cậu... "

Nụ cười ngượng ngạo rồi đánh nhẹ lên người Bạch Vương. Cậu ngại ngùng cười...

" Ô cậu cải trang mà trông giống ma cà rồng quá^^ răng nanh kia "

" Hờ hờ... Cải trang phải giống thật chứ!"

Họ cùng nhau tham gia lễ hội và cười đùa vui vẻ...

Cứ vậy những cuộc gặp không còn là tình cờ nữa mà đã trở nên thành những buổi hẹn có sắp xếp. Tình cảm càng lớn. Chỉ có điều là lại không phải lúc nào mọi thứ ta muốn đều thực hiện...

" Bạch Vương bọn ta đã tìm cho con một cô dâu rất xứng. Người này có dòng máu xuất thân rất quý tộc. Là những người có khả năng thích hợp nhất thành cô dâu ma cà rồng "

" Con không muốn. Con đã có cô dâu của riêng bản thân rồi "

" Sao con lại hỗn xược như vậy??? Con có biết rằng là con mà chọn nhầm người thì cô dâu sẽ chết không? Không phải người thường nào cũng thành ma cả rờng được "

" Con không muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra! Con cần cô ấy "

" Ngày mai ta sẽ tiến hành theo nghi thức cắt máu ăn thề. Mau nhốt thiếu gia vào phòng "

" SAO MỌI NGƯỜI CÓ THỂ ÉP CON NHƯ THẾ "

Tối hôm đó, Bạch Vương đã lên hỏi phòng rồi chạy vội đến nhà Minh Nguyệt

Cốc... cốc...

" Ai thế?"

" Minh Nguyệt! Là anh đây mau mở cửa cho anh "

Nghe thấy thế cô liền nhanh chóng mở cửa.

Bạch Vương vội vã ôm chầm lấy cô.

Hộc... hộc...

" có chuyện gì sao anh? Sao anh lại như thế này?"

" Minh Nguyệt chúng ta cùng nhau làm một chuyện được không? "

" Chuyện gì?"

" Cắt máu ăn thề với anh nhé! Làm vợ anh nhé!"

Bạch Vương rút chiếc nhẫn ra rồi quỳ xuống trước mặt cô.

" Anh..."

" Em đồng ý không?"

Cảm xúc như đang dâng trào trong cơ thể cô. Niềm vui đến bật khóc...

Minh Nguyệt đồng ý.

Khoảng khắc chiếc nhẫn được đeo vào tay bà như đọng lại không tan. Mọi thứ đều luôn hạnh phúc vô cùng.

Họ tiến tới chiếc bàn đã chuẩn bị sẵn một con dao và một bát nước nhỏ. Bạch Vương cứa một vết vào tay máu chảy xuống bát rồi nhanh chóng dấu tay đi vì sợ cô thấy vết thương đang lành lại.

Minh Nguyệt cũng cứa một vết rồi nhỏ máu vào chung với giọt máu vừa nãy của anh.

" Sao phải làm vậy chứ? "

" Để hai chúng ta như hoà vào nhau đến suốt đời vậy!"

Nghi thức còn chưa hoàn thành thì bố mẹ của Bạch Vương liền kéo đến.

" Con đang làm gì vậy "

Bạch Vương nắm chặt tay cô.

" Đây mới là người con cần "

" Không có chuyện đó đâu. Con mau ra khỏi nhà của cô ta mau!!!"

" Bọn con đã cắt máu ăn thề cùng nhau rồi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

" Bọn con đã cắt máu ăn thề rồi "

" Con đang nói gì vậy???"

" Bây giờ con sẽ uống nó cho hai người xem "

" KHÔNG ĐƯỢC MAU DỪNG LẠI CHO TA!!!"

Bạch Vương bê bát máu lên uống một nửa rồi đưa cho Minh Nguyệt.

" Em mau uống nốt đi "

" Dạ "

" Mau lên "

Bố mẹ Bạch Vương vội nhanh chóng ra lệnh cho bọn lính.

" NGĂN CÔ TA LẠI "

Bạch Vương nhanh chóng nhảy lên ngăn họ. Thấy thế cô nhanh chóng uống.

Ừc...ừc...

Niềm hạnh phúc của anh như dần tăng lên. Cậu nắm tay lôi Minh Nguyệt vào trong rừng.

" Có chuyện gì nữa sao anh? Nghi thức hoàn thành rồi mà "

" Chưa đâu! Còn một bước cuối cùng "

" Là gì vậy? "

Cậu kéo cô gái ngồi xuống rồi vén tóc lên hôn nhẹ vào cổ.

" Em cố chịu đau chút nhé!"

Phập...

Ừc... ừc....

" A...a... "

Bạch Vương cắn vào cổ Minh Nguyệt khiến toàn thân cô tê cứng lại... Tay run run cô cố sức đẩy Bạch Vương ra.

Nhưng Bạch Vương lại như một con dã thú đang lên cơn khác. Cậu ôm chặt cô không rời.

" Dừng... lại..."

Nghe thấy thế Bạch Vương mới chột búng tỉnh rồi mới ngưng hút máu cô.

" Em không sao chứ? "

CHÁT

Cú tát của Minh Nguyệt làm Bạch Vương quá bất ngờ.

" Đồ quý... hút... máu "

" Em nói gì vậy?"

" Tôi hận anh!!! Đừng gặp tôi nữa!!! Tôi ghê tởm con người anh "

Nói rồi cô đứng dậy chạy đi.

" Minh Nguyệt em không thể đi mà không có anh!!! EM SẼ CHẾT MẮT NẾU CÓ SAI SÓT "

Cô không nghe gì hết cứ nghiêng răng chạy thẳng. Nước mắt hoà cùng với cơn mưa mau. Bạch Vương càng đuổi cô chạy càng nhanh.

Chẳng mấy chốc đám người hầu đuổi theo túm lấy tay anh rồi giữ lại...

" Bỏ ra!!! Ta phải cứu cô ấy "

" Con nghĩ rằng con bé ấy có thể sống sao?"

" Bỏ ra!!!! "

" Đừng có cứng đầu!!!! "

*****

Minh Nguyệt chạy mãi đột nhiên cô thấy cơ thể như tê cứng lại. Cô ngã xuống.

" A....a....a.. "

Chỗ cô cô đột nhiên tê buốt không ngừng. Cô đưa tay lên cổ sờ hỏi ngày càng nhiều, cả cơ thể nóng lên không ngừng nghỉ.

Kiệt sức cô ngã xuống. Lúc này cả cơ thể cô nôn nao cô ho ra máu...

" Hự hự... "

Toàn thân Minh Nguyệt tê buốt không ngừng. Nhưng cơn buốt đến nỗi, nước mắt không ngừng rơi...

Mọi thứ mờ dần rồi chìm vào bóng tối.

Chíp - chíp - chíp

Tiếng chim chóc kêu rồi bay lượn trên cây. Ánh nắng ban mai soi rọi lên khuôn mặt Minh Nguyệt.

Cô chợt từ từ mở mắt. Rồi nhẹ nhàng đưa tay lên trán... Ánh mắt lúc này của cô chuyển thành màu đỏ rực.

" Mình còn sống sao? Con đau đó kết thúc rồi "

Minh Nguyệt từ từ ngồi dậy. Rồi phui quần áo đi về căn nhà của mình. Thấy cơ thể bừa bộn nên ngồi xuống bàn để sửa sang.

Bất chợt trong gương thấy mình trắng hơn và ánh mắt đỏ rực.

" A!!!! "

" Sao lại thế này???"

" Vết cắn đã mất rồi "

Và là lúc cô nhận ra mình không còn là một con người nữa...

Bạch Vương bị ép kết hôn với Phương Sánh.

Họ kết hôn được 3 tháng thì Phương Sánh mang thai Bạch Dương 1 tháng.

Bạch Vương cũng không ngờ rằng Minh Nguyệt đã trở thành ma cà rồng.

Tình cảm ngày càng lớn Minh Nguyệt rất nhớ Bạch Vương nhưng cô lại không dám tìm đến vì sợ hãi. Phía Bạch Dương cũng thế anh thôi thúc muốn đến gặp cô.

Nhiều lần thấy Bạch Vương tới nhà mình mà Minh Nguyệt chỉ biết kìm nước mắt rồi chôn đi làm cho anh nghĩ rằng cô đã chết.

Đúng là không tránh được duyên trời. Một hôm bất chợt Phương Sánh đi ra chợ và đụng phải Minh Nguyệt. Thấy cô gái có bụng bầu mà lại đi một mình. Lo lắng Nguyệt giúp cô ấy chọn đồ và đưa cô đến gặp chồng mình đang đợi bên hàng sách.

" Bạch Vương em chọn đồ xong rồi! Anh nhìn này em còn quen được bạn mới "

Câu nói như sét đánh ngang tai Minh Nguyệt.

" Bạch Vương?"

Bạch Vương quay lại. Chồng sách anh đang cầm chọt rơi xuống hết. Trước mắt mình là cô gái mà mình đã đem lòng yêu sâu đậm. Nghĩ rằng sẽ chết mới gặp lại nhưng không ngờ cô ấy vẫn sống.

" Minh Nguyệt "

" Anh nhận nhầm tôi không phải Minh Nguyệt "

Minh Nguyệt quay lưng bỏ đi. Bạch Vương vội túm tai lại làm cho chiếc vòng cổ văng ra rơi xuống chân Phương Sánh. Cô nhận lại... Thấy chiếc vòng có xâu chiếc nhẫn mà cậu tặng cho Minh Nguyệt nên vội đuổi theo.

" Minh Nguyệt! Em đừng trốn nữa!!! Mau ra gặp anh đi "

Minh Nguyệt chỉ biết chồn tránh.

Thấy chồng đã có cô gái trong lòng mà không phải mình. Thấy hạnh phúc của mình quá ép buộc. Phương Sánh đã tìm cách tìm Minh Nguyệt và thuyết phục cô về làm vợ hai.

" Cô đang nói gì vậy??? Sao có chuyện đó được "

" Trong lòng anh ấy chỉ có mình cô thôi. Cô mau về với anh ấy được không??? Tình cảm không thể ép buộc "

Phương Sánh quỳ gối xuống trước Minh Nguyệt.

" Mau đứng lên đi!!! Cô đang mang thai đấy phải cẩn thận "

" Không hai mẹ con tôi sẽ quỳ đây "

" Tại sao bản thân cô biết khi tôi về nhà rồi thì cô sẽ chẳng là gì nữa mà cô vẫn muốn thuyết phục tôi về. Không phải là quá ngốc nghếch à? "

" Nhưng tôi yêu anh ấy. Tôi sẵn sàng làm tất cả để anh ấy hạnh phúc "

" Ngay cả nhường anh ấy cho tôi sao? "

" Tôi còn có Tiểu Dương để mang lại hi vọng mà... nhưng anh ấy thì chỉ có cô..."

Minh Nguyệt ôm lấy Sánh rồi khóc.

Minh Nguyệt về nhà Bạch Vương 2 tháng thì mang thai Bạch Hân. Lúc này Phương Sánh mang thai 6 tháng.

Một năm sau hai đứa bé được sinh ra.

Mọi thứ đều hạnh phúc và vui vẻ.

Có điều bệnh tình của Phương Sánh đột nhiên chuyển biến nặng khi hai đứa tròn 4 tuổi. Biết rằng bản thân cũng không sống được lâu cô tìm gặp Minh Nguyệt để chia sẻ.

" Sao chị không nói với Bạch Vương??? Biết đâu có cách khác "

" Suyt! Nhỏ thôi coi chừng lũ trẻ nghe được "

" Nhưng chị không nên giấu chuyện này "

" Không sao mà. Chỉ cần thấy Bạch Dương cười mỗi ngày là được "

Biết Phương Sánh không sống được bao lâu Minh Nguyệt đã góp ý với Bạch Vương muốn anh ở bên Phương Sánh vài ngày cuối...

Đúng một năm sau Phương Sánh chết. Bạch Dương khóc thảm thiết. Chỉ vừa qua sinh nhật một tháng thì mẹ mất.

Bạch Dương thấy mình cô đơn từ đó... Bạch Hân có mẹ và còn được yêu thương còn mình thì không. Thấy tình cảm sâu đậm mà cha rành cho đi làm

cậu trở nên cô lập với mọi thứ.

Tình cảm anh em cũng mất đi...

Cậu luôn cho rằng Bạch Hàn mới là đứa con quý báu của cha. Nên Bạch Dương đã học cách tự lập và làm quen với sự cô đơn.

Rồi lạnh lùng như băng giá.

Cho đến một ngày.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Kể từ ngày đó Bạch Dương lúc nào cũng chỉ im lặng một mình làm những thứ mà mình muốn. Cậu đã tách biệt riêng với Bạch Hàn...

" Anh Bạch Dương hai em ta cùng nhau đi mua bánh cho mẹ em ăn đi. Mẹ bị ốm rồi... Em muốn cho mẹ "

Bạch Hàn chưa nói xong đã bị Bạch Dương ngắt lời.

" Đó là mẹ em! Em tự mà mua!!! "

" Nhưng mẹ em cũng là mẹ anh mà "

" Vớ vẩn "

Bạch Dương đẩy Bạch Hàn ra sau rồi đi lên phòng đóng cửa lại.

Bạch Vương vô tình chứng kiến được câu chuyện nên đành gọi riêng Bạch Dương ra để dạy dỗ.

" Bạch Dương con là con của ta. Ta nói thì con nên nghe theo chứ, con không thể coi gì Minh Nguyệt là mẹ sao? "

" Không đời nào có chuyện đó!!! "

Bạch Dương quả quyết nói.

" Hồn láo!!! "

" Trên thế giới này Bạch Dương tôi chỉ có một mẹ là mẹ Sảnh thôi!!! Ngoài ra không còn mẹ nào hết!!! "

" Bạch Dương!!! "

" Tôi sẽ không bao giờ gọi bà ta là mẹ đâu! Sau này cũng vậy!!! "

CHÁT - Trong lúc nóng giận Bạch Vương đã tát Bạch Dương.

Bạch Dương vội khóc và bỏ đi.

Minh Nguyệt vô cùng đau lòng khi nghe thấy những lời này cô bỏ lên phòng ngồi khóc. Chỉ riêng Bạch Hàn là không hề biết có chuyện gì cậu vẫn chăm chỉ ngồi trong phòng đọc sách theo lời dặn của mẹ...

Đêm đó trời mưa rất to.

Bạch Vương trở về phòng trong bộ dạng buồn bực. Ông không nói gì chỉ ngồi trên ghế. Thấy vậy, Minh Nguyệt liền tiến đến

" Anh về rồi sao? "

" Ừ "

" Bạch Dương đâu rồi? "

" Em đừng nhắc đến nó nữa "

" Anh phải đi tìm nó chứ "

" Chắc nó trong phòng thôi chứ sao nữa. Chuẩn bị lại vỡ mấy thứ đồ "

" Thế thì cũng lo chứ nhờ mảnh vỡ làm tổn thương con thì sao? "

Bạch Vương không nói gì hết. Minh Nguyệt bèn cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Cô tiến tới phòng Bạch Dương.

Cốc... cốc...

" Bạch Dương! Con có ở trong phòng không? Di muốn nói chuyện với con "

" Bạch Dương! "

" Ta biết con đang giận nhưng mà con cũng nên ăn chút gì đó chứ? Ta nấu một món điểm tâm rất ngon "

" Bạch Dương "

Thấy trong lòng có điều gì đó không ổn. Minh Nguyệt mới vặn quay cầm... cửa mở ra.

" Bạch Dương?"

Trong phòng tối đen không có bóng ai. Minh Nguyệt mới lo lắng chạy vào bật đèn lên

" Bạch Vương! Bạch Vương! Anh mau ra xem này "

Bạch Vương mới hốt hoảng chạy từ trong phòng ra.

" Có chuyện gì thế em? "

" Anh ơi! Bạch Dương không có trong phòng "

" Cái gì?!! "

" Làm sao bây giờ??? Thằng bé có thể đi đâu chứ??? Nó còn quá nhỏ "

" Em bình tĩnh đã để anh chạy đi tìm nó xem sao "

Minh Nguyệt lo lắng vừa chạy theo Bạch Vương vừa khóc.

" Em đang mệt ở nhà đi "

" Không! Em muốn đi tìm con với anh. Nó mà có chuyện gì làm sao em có thể ăn nói với chị Sảnh đây "

Trong lúc đó, bố mẹ vừa chạy ra khỏi nhà thì Bạch Hàn bắt đầu đi từ trên tầng xuống cậu thấy Bạch Dương chui từ trong tủ quần áo ra.

" Sao anh lại ở đây như thế này? Anh có biết ba mẹ đang tìm anh không? Để em ra gọi họ "

" Không! Anh muốn thử họ một chút "

" Anh nói gì thế??? Anh có biết làm vậy là sai lắm không???"

Bạch Dương không nói gì cả chỉ im lặng tiếng ra chỗ cửa.

" Để tạo điều kiện cho di đóng kịch một chút thôi. "

" Anh nói cái gì đấy!!!"

" Sao có thể diễn hay như thế chứ "

Bạch Hàn cô cùng tức giận cậu nắm chặt cuốn sách rồi vút xuống đất. Cậu lao tới đâm mạnh vào mặt Bạch Dương khiến Bạch Dương ngã ra sau.

" Sao anh có thể nói mẹ em như thế chứ? Mẹ đã yêu thương anh thật lòng như thế mà anh đối xử thế sao??? Anh có biết mẹ em bị ốm không hả "

" Anh đã nói rồi đấy là mẹ của em. Không phải mẹ anh "

Bạch Dương lau mồm rồi đứng dậy phủi quần áo.

" A...A.... "

Bạch Hàn hét lên rồi cứ thế đâm vào ngực của Bạch Dương. Bạch Dương không hề phản lại.

" Không phải mẹ sao??? Không phải mẹ mà thức từng đêm đan áo len cho anh. Không phải mẹ mà lúc nào cũng nhắc nhở em phải nghe theo anh. Không phải mẹ mà sao cứ phải coi chừng anh từ xa... âm thầm lặng lẽ quan sát xem anh thích gì... đó không phải là mẹ sao???"

Bạch Hàn vừa nói vừa khóc thảm thiết...

"..."- Bạch Dương không nói lời nào.

" Mẹ Sánh cũng thương em như anh. Mẹ luôn thương yêu em. Em cảm thấy mình hạnh phúc vì có hai người mẹ. Có người anh trai tuyệt vời... một người bố vĩ đại "

" Tất cả chỉ do em tưởng tượng mà thôi "

" Không phải! Mọi thứ đều như thế! Chỉ là anh quá ích kỉ. EM GHÉT ANH "

Nói rồi Bạch Hàn chạy đi tìm mẹ.

Thấy bóng em trai xa dần. Hình ảnh thân thiết của hai anh em lại cứ ùa về rồi vỡ tan đi bởi câu nói EM GHÉT ANH.

Tình cảm ấy như vỡ òa trong cậu. Cậu đuổi theo em trai mình mà không biết lí do. Chỉ là tình cảm đang cháy lên...

" Bạch Hàn! Bạch Hàn, chờ anh với "

Bạch Hàn chạy mãi mà không thấy ba mẹ đâu. Trời càng ngày càng mưa to. Bạch Dương chạy theo em.

" Bạch Hàn!!! "

Vì tiếng mưa cũng to nên Bạch Hàn cứ chạy mãi. Thấy bóng mẹ cậu vui vẻ chạy nhanh theo.

Bạch Dương cũng cố gắng chạy tới chỗ em. Vì căn biệt thự nằm trên đồi có một khu rừng và một con đường cao tốc.

Bạch Dương chạy qua đường mà không hề để ý tới một chiếc ô tô đang lao nhanh tới...

" A..A..A... "

Như một tia sáng nhanh chóng đẩy cậu ra.

Rầm!!

" Ba... "- Bạch Dương gào khóc.

Hình ảnh Bạch Vương bị xe tông phải như sét đánh với Minh Nguyệt. Máu hòa cùng nước mưa... Bạch Hàn vội quay lại nhìn.

" Ba ơi!!!! "

Người lái xe thấy vậy liền sợ hãi bỏ chạy.

Hai đứa con quỳ xuống bên cạnh ba mình mà gào khóc thảm thiết. Minh Nguyệt nhẹ nhàng đỡ đầu Bạch Vương đặt lên đùi.

" Bạch Vương... những lúc như thế này... e..em phải làm sao hả anh?"

Bạch Vương vẫn nở một nụ cười nhẹ rồi đưa tay lên lau nước mắt cho cô.

" Em chỉ cần chăm sóc tốt cho hai đứa con của chúng ta là được rồi "

" Không đâu... "

Minh Nguyệt đưa ngón tay lên cắn rồi nhả máu vào miệng Bạch Vương.

" Không... Không có tác dụng đâu "

" Không anh đừng nói như thế mà "

" Phải máu của người huyết tộc như anh mới có thể... được... "

" Để con cho ba máu được không? "- Bạch Dương đưa tay ra...

" Máu... máu của con... chỉ có thể cứu được con...ma cà rồng yếu hơn thôi.. ta thì "

" Ba ơi... con xin lỗi... con xin lỗi... ba mở mắt ra đi!!!"

Bạch Vương chỉ mỉm cười rồi nhắm mắt lại... đôi tay đang dơ lên cũng rơi xuống.

" Bạch Vương!!! Bạch Vương!!!"

" Ba... "

Tiếng khóc thấu tới trời cao...

" Bạch Vương! Bạch Vương! "

Minh Nguyệt đang ngủ bỗng bừng tỉnh.

" Mẹ ơi! Mẹ lại nhớ tới ba à "

Trước mặt bà bây giờ là một Tiểu Bạch Hân của 10 năm sau.

" Cũng mười năm rồi. Sao mẹ không thể quên được ngày hôm đó chứ "- Bà nói rồi ngậm ngùi khóc.

Bạch Hân nhẹ nhàng ôm bà vào lòng.

" Có con bên mẹ rồi. Mẹ đừng lo nữa"

" Ngày mai là ngày dỗ của ba con đó. Con nhớ bảo Bạch Dương chuẩn bị cho tốt vào... "

"..."

Sinh nhật mẹ tôi là sau ngày mà ba tôi mất. Đã 10 năm rồi không còn sinh nhật nào của mẹ hết...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tiểu Mạn chủ động tới phòng của Bạch Hân.

" Có chuyện gì vậy? "

" Tôi nghe nói hôm nay là ngày dỗ của bố cậu. Tôi muốn được giúp gì đó cho gia tộc cậu. "

" Vậy cậu hãy giúp tôi chăm sóc bà ấy"

Con ma cà rồng lúc nào cũng tự phụ, làm gì cũng chỉ biết làm theo ý mình... Vậy tại sao? Trong khoảng khắc này đây lại một chút suy ngẫm và biết tôn trọng ý kiến của người khác như thế?

Tiểu Mạn mặc trên mình một chiếc váy đen tóc tết gọn, cô đi tới phòng của phu nhân. Thấy cửa mở cô liền nhẹ nhàng bước vào...

Lúc này bà ấy đang ngồi trước gương lấy lược chải tóc nhẹ nhàng, bà mỉm cười:

" Mỗi năm chỉ có một ngày duy nhất của ông ấy ta cũng nên đẹp một chút "

" Trong mắt cháu phu nhân lúc nào cũng đẹp ạ "

Bà không nói gì lấy một bông hoa hồng đen cài lên mái tóc...

" Con người ai cũng muốn có được sự bất tử trẻ mãi... mà ta thì... "

Tiểu Mạn tiến đến nhẹ nhàng lấy bông hoa chỉnh lại mái tóc cho phu nhân.

" Không phải ai cũng muốn sự bất tử ấy. Cháu biết quãng thời gian qua đối với người không phải là món quà mà đối với người là một sự trừng phạt đau đớn có phải không?"

Minh Nguyệt phu nhân rung rung nước mắt nhưng bà vẫn mỉm cười:

" Suốt hơn 10 năm qua gương mặt ta chưa có nét nào thay đổi. Bây giờ món quà duy nhất của ta chính là Bạch Hàn và Bạch Dương. Ông trời đã cho ta gặp được Bạch Vương mà lại nhanh chóng cướp ông ấy đi từ ta... "

"Phu nhân người đừng buồn nữa không phải bên cạnh người còn Bạch Hàn sao? "

" Cảm ơn con Tiểu Mạn. Con đúng là món quà đem tới cho Bạch Hàn "

" Người nói gì vậy?"

" Rồi con sẽ hiểu ra thôi "

Lúc này Bạch Hàn bước vào...

" Phu nhân, đã tới lúc rồi "

" Được! ta sẽ ra ngay "

bà nắm tay Tiểu Mạn rồi đứng dậy...

" Chúng ta đi nào "

" Dạ "

*****

Có ai hiểu được không khí này không? Không khí buồn sâu lắng... Tiểu Mạn đặt một bông hoa hồng trắng trên mộ của cha Bạch Hàn. Trong tim cô cũng bỗng thấy nhói đau. Một đứa trẻ mồ côi vốn đã phải trải qua nỗi đau này nên đã thấm đậm. Giây phút này làm quá khứ của cô lại ùa về...

Mọi người trở về khu biệt thự với cơn mưa phùn. Về nhà, ai cũng không nói lời nào. Cả nhà hôm nay chỉ duy nhất Bạch Dương vẫn chưa về... Cậu vẫn đứng trước mộ cha, dù mưa đã làm thấm ướt hết quần áo của cậu.

Mình phải làm gì đây? Con người nhỏ bé như mình có nên xem vào chuyện của gia tộc họ không? - Mạn suy nghĩ mãi về chuyện ngày hôm nay.

Trong lúc ấy...

" Con xin lỗi... "

Bạch Dương từ từ quỳ xuống trước mộ cha rồi đưa tay trái lên đặt lên vai phải.

" Ai đó?!!" - Bất ngờ Bạch Dương thấy một bóng đen vụt qua.

" Hừ...Cậu đúng là rất nhanh nhẹn đấy, rất tinh "

" Thì ra là mày... "

CHOANG - Bỗng dung cốc trà của phu nhân bị rơi.

" Có chuyện gì thế mẹ?" - Bạch Hàn chạy tới.

" Mẹ bị trượt tay "

" Phu nhân người không sao chứ? " - Tiểu Mạn cũng nhanh chóng chạy xuống.

" Ta không sao "

Quần gia vội nhanh chóng thu dọn mảnh vỡ.

" Mẹ có bao giờ như vậy đâu?"

" Bạch Hàn, đột nhiên mẹ thấy trong lòng bất an, con mau đi tìm Bạch Dương về cho mẹ được không?"

" Tìm anh ấy sao? Bây giờ có tìm anh ta cũng không về đâu "

" Con nói năng kiểu gì thế? Nó là anh con mà "

Bạch Hàn không nói gì bèn im lặng bỏ đi.

" Phu nhân Bạch Hàn đã đi tìm rồi để con đưa người lên phòng nghỉ "

" Không được! Ta thấy trong lòng nóng rực ta phải đợi tin hai đứa đó về "

" BẠCH DƯƠNG!!!" - Bạch Hàn chạy tới mộ thấy Bạch Dương đang nằm, máu lấm xung quanh

" Có chuyện gì với anh thế này??? Sao vết thương không lành??? Chuyện gì vậy???"

" Vì... nó là dao bạc... "

" Bạch Dương!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

" Vì... nó là dao bạc... "

" Bạch Dương!!! "

Bạch Hàn vội cổng Bạch Dương chạy nhanh về biệt thự.

" Phu nhân hai người họ đã về rồi "

" Ủ, ta thấy nhẹ lòng hơn "

Phu nhân bèn ra mở cửa...

" Chuyện gì thế này???"

"... ' - Tiểu Mận không nói lên câu chỉ ôm miệng nhìn...

Bạch Dương toàn thân đầy thương tích, còn bị đâm vào sườn...

" Làm sao bây giờ?"

" Cậu đừng quá lo lắng, mau đưa mẹ tôi..."

" Không cần! Ta muốn ở lại chăm sóc Bạch Dương "

" Nhưng mà..."

" Con không cần lo... Mau đưa Mận Mận lên phòng nghỉ, ta muốn biết tình hình của anh con "

" Phu nhân " - Tiểu Mận nói

" LỜI CỦA TA LÀ LỆNH "

Bạch Hàn kéo tay Tiểu Mạn lôi ra ngoài.

" Muốn rồi cậu nên nghỉ sớm đi "

" Nhưng tôi muốn... "

" Cậu không cần quan tâm chuyện này đâu "

Nói rồi Bạch Hàn quay vào trong rồi đóng cửa lại.

Tiểu Mạn cũng chẳng thể làm khác:

" Cậu bảo tôi không quan tâm được sao? Dù sao tôi cũng đang sống trong nhà của cậu. Bây giờ chỉ có gia đình này là tôi có thể ở cạch thôi... Tiểu Nam cũng không còn như xưa nữa "

Tiểu Mạn ngồi sụp xuống cửa.

Suốt 3 tiếng trôi qua Bạch Dương vẫn chưa tỉnh, Bạch Hàn ngủ quên trên ghế cậu tỉnh thấy mẹ đang ngồi cạnh Bạch Dương.

" Anh con vẫn chưa tỉnh "

" Mẹ chợp mắt một chút đi "

" Ta không ngủ được. Con ra ngoài lấy chăn vào rồi nằm lên ghế mà ngủ cho đỡ mệt. Ta định lấy cho con nhưng sợ con tỉnh giấc "

" Con thức được mà "

" Một đũa thôi ta đã khổ lắm rồi, giờ mà thêm con nữa ta sợ ta không sống nổi nữa "

"... "

" Nếu lo cho ta thì về phòng ngủ đi "

Bạch Hàn mở cửa. Ra ngoài bỗng cậu thấy Tiểu Mạn đang ngồi ngủ quên ngoài cửa.

" Sao cô ngốc này vẫn ở đây?"

Cậu liền nhẹ nhàng bế cô lên phòng. Đặt cô xuống giường rồi lấy chăn đắp cho cô. Bạch Hàn từ từ ngồi bên cạnh khẽ đưa tay vén tóc.

" Hôm nay cậu vất vả rồi "

Nói rồi Bạch Hàn đứng dậy ra ngoài rồi đóng cửa nhẹ nhàng..

" Cậu ấy bị thương quá nặng, không những vậy đây là vết dao bạc chém, nó rất độc đối với chúng ta. Cũng may là giữ được mạng sống "

" Vậy bao giờ con tôi tỉnh???"

" Cái này thì tôi không giám chắc "

" Ôi... tôi phải làm gì đây "

Bỗng Bạch Hàn bước vào ngắt cuộc nói chuyện của mẹ và bác sĩ

" Anh ấy có thể uống máu của con được không?"

" Con nói gì vậy?"

Bác sĩ nhìn Bạch Hàn suy nghĩ một hồi.

" Máu của cậu có thể giúp anh trai mình nhưng chỉ là vết thương xước sơ thôi chứ vết đâm thì không "

" Con đã muốn thử từ hôm qua nhưng..."

" Máu của chúng ta có thể giúp đỡ nhưng lại nhiều trường hợp này sinh tác dụng phụ nên con cần cân nhắc là đúng " - Bác sĩ nói rồi lấy một con dao cho

Bạch Hàn.

Bạch Hàn cầm con dao rồi cửa mạnh vào cổ tay, máu chảy vào khay...

Vết rách daging hơi sâu khiến Bạch Hàn buốt hết tay, vừa đủ máu cậu liền đưa tay lên miệng, cậu thổi nhẹ vết thương dần dần lành lại.

Bác sĩ lấy khay máu rồi từ đổ vào miệng Bạch Dương. Bạch Dương sắc mặt thiếu máu vô cùng, miệng cậu trắng không một giọt máu. Cơ thể vừa tiếp thêm máu mọi vết xước lành hẳn, mấy vết chém của dao cũng lành theo nhanh chóng..

"Hự...hự "- Bạch Dương liền bật người họ ra máu.

"Bác sĩ!!! Bác sĩ!!! Chuyện gì thế này???"

Bác sĩ liền hoảng loạn chạy vào xem.

"Nó có sao không bác sĩ??? Sao lại tự ho ra máu thế?"

"Phu nhân cứ bình tĩnh để tôi xem "

Bạch Hàn không hề phản ứng gì. Cậu chỉ đứng đó nhìn... Nhìn người anh trai của mình chưa biết sẽ sống tiếp như thế nào. Toàn thân cậu như chết lặng.

Anh... đừng xảy ra chuyện gì nhé...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-2: Ngoại truyện 2

"Bạch Hàn! Em xem con mèo này đẹp không?"

"Ôi nó màu trắng à anh??? Đẹp quá "

Hai đứa trẻ thơ ngây nắm tay nhau cùng đuổi theo một con mèo trắng cười khúc khích.

"Nếu anh bắt được nó cho em thì tối nay chia anh kẹo socola phần hơn đấy "

"Em biết rồi!!!"

Thấy con mèo nằm trên vách tường Bạch Dương bèn nhảy lên vồ, theo phản xạ mèo nhỏ vội nhảy đi mất.

"MÈO ƠI! CÂN THẬN "

Một chiếc ô tô đang đi không phanh kịp nên chệch ngang qua con mèo khi nó nhảy xuống đường để chạy đi... Con mèo bị liệt một bên chân, máu chảy rất nhiều.

Bạch Hàn thấy vậy liền bật khóc liền chạy ra ôm lấy con mèo mà khóc thảm thương.

"Anh ơi... phải làm sao bây giờ???"

"Bạch Hàn em đừng khóc "

"Nó có chết không?..."

Bạch Dương đưa tay lên lau mặt cho em.

"Em đừng lo "

Vừa nói rồi Bạch Dương lấy chạy quanh lục lợi quanh thùng rác, cậu lấy lên một chai bia.

" Anh làm gì thế???"

CHOANG!!! - Bạch Dương đập mạnh chai xuống đất.

rồi nhặt một mảnh vỡ lên cậu cảm ra chỗ Bạch Hàn rồi ngồi xuống. Cậu đặt mảnh vỡ vào tay mình rồi nhắm chặt tay lại thật mạnh.

" Á!!!"

" Anh làm gì thế???"

Mấy giọt máu từ từ chảy vào miệng con mèo. Nó chột không kêu nữa mà khỏe vô cùng, nó vươn người rồi nhảy khỏi vòng tay Bạch Hàn rồi vươn đi khỏe mạnh bình thường.

Bạch Dương cười thích thú. Bạch Hàn chọn mất bất ngờ nhìn con mèo không chớp.

" OA..."

" Thấy chưa??? Anh đã nói không sao mà "

" Ở tay anh vẫn chưa lành kia "

" A... nhắc mới nhớ! Đau quá đi mất "

Bạch Dương ôm chặt tay vào lòng, bỗng chỉ trỏ lát vết thương lành lại.

" Anh giỏi quá!!! Sao anh có thể làm được thế?"

" Em đúng là đồ ngốc "

" Em ư???"

" Chúng ta đều có phép thuật có thể cứu mọi thứ, nên em không lo "

" Vậy chúng ta không cần phải sợ gì sao?"

" Ba nói có thứ chúng ta phải sợ đó "

Bạch Dương đưa tay ra trước mặt Bạch Hàn, hai anh em nắm tay nhau đi về nhà

" Có thứ khiến chúng ta sợ sao?"

" Nó là một loại bạc gì đó... Có thể làm da của chúng ta khó lành "

" Chỉ là khó lành thôi chứ vẫn lành được mà "

" Ừmm... hình như vậy... mà thôi mau đi về kẻo mẹ lo "

Mỗi ngày hai đứa trẻ cùng nhau đi lên đồi chơi, xong rồi còn cùng nhau đi học.

Một ngày nọ, Bạch Hàn bị lũ bạn bắt nạt. Chúng đẩy sát cậu vào tường rồi dặt lấy cặp sách của cậu.

" Đại ca! Nó là thằng nhóc giàu nhất ở trường mình đây!!!"

" Mau trả cặp cho tôi đi "

Bạch Hàn cứ vươn tay ra để lấy thì lại bị bọn nhóc đẩy ra.

" a... "

" Chúng mày đang làm gì thế??!" - Bạch Dương tiến tới, ánh mắt đỏ hung nhìn chúng như muốn thiêu cháy hết.

Lũ nhóc kia thấy thế liền sợ hãi đứng nép vào nhau.

" Đại... ca nó... là anh của thằng kia đây "

" Thì sao??? Tưởng tao sợ nó chắc?"

" Nhưng nhìn mắt nó... ghê... ghê quá "

" ĐỂ TAO!!!"

Nói rồi thằng nhóc cầm đầu liền xông lên phía Bạch Dương, Bạch Dương né nhanh rồi đưa tay đẩy nó một cái, thằng bé bay xa mấy mét.

Lũ đàn em đằng sau há hốc mồm như sắp ròi hàm xuống đất.

" Còn đứa nào không? Lên hết đi " - Bạch Dương vừa nói vừa cười khềnh lên rồi chỉ tay về phía bọn nó.

Mấy đứa đưa mắt ra nhìn nhau rồi thằng nào thằng đấy cũng về mặt đầy tâm khuyệt.

" BỌN TAO LIÊU VỚI MÀY!!!"

" NHA!!! XEM ĐÂY "

Bọn chúng thi nhau chạy lên...

" Đánh thì đánh cần gì phải hét lên như vậy chứ?" - Bạch Dương nói.

Một thằng cậu dơ tay dấm vào mặt Bạch Dương, theo phản xạ cậu né ngay được. Thấy Bạch Dương chỉ né thôi nhưng không đánh lại, bọn chúng nghĩ có thể đánh được bèn hô nhau chạy dồn về phía cậu.

Ai ngờ lần này vừa tới Bạch Dương dơ chân đá ngay một cú đập vào bụng thằng đi trước (@.@)

Thằng nhóc đấy bay ngửa ra sau, mấy thằng chạy sau đang xông tới phanh không kịp cũng ăn đủ.

Cả lũ nằm đấy, đứa nào đứa đấy toàn thân đau buốt, có vài nhóc còn bật khóc.

" Mẹ ơi... hu hu đau quá..."

" Hic... hic... Làm sao bây giờ... Mẹ ơi "

" ha ha ha!!! Cho thế chúng mày mới nhớ được! Lần sau nhìn thấy anh em họ Bạch này thì nên tránh ra! " - Bạch Dương đưa tay lên quệt mũi tỏ vẻ kiêu ngạo rồi nhặt cặp sách của Bạch Hàn lên đưa cho em

" Em không bị thương ở đâu chứ?"

" Không ạ! Với cả chúng ta là.."

" Suyt " - Bạch Dương bèn lôi Bạch Hàn đi.

Vừa đi Bạch Hàn vừa thắc mắc không ngừng hỏi.

" Sao mình không được nói vậy anh?"

" Tại vì em mà nói ra mọi người sẽ tránh xa, sẽ xa lánh ta "

" Tại sao chứ?"

" Vì ta không giống họ "

" Chúng ta đều có chân có tay, đều có cha mẹ đầy đủ mà?"

" Thôi em có thể ngưng ngay mấy câu hỏi khó trả lời đi được không?"

"..."

" Anh không mua kem cho em nữa bây giờ "

" Thôi! Em sẽ không làm khó anh nữa đâu "(=^.^=)

Chỉ là vô tư không suy nghĩ...

Một người anh vô cùng ấm áp, ân cần...

Những đứa trẻ ngây thơ đầy hi vọng cho giấc mơ mai sau trên đường đời nhỏ bé...

Tất cả rồi cũng khác khi chúng có suy nghĩ khác

...

Không còn hai đứa bé ấy mà chỉ là sự tổn thương sâu đậm

Sự tổn thương đã thấm trong tâm hồn nhỏ bé ấy.

_ Tatsu Bi _

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

" Bạch Hàn! Bạch Hàn! Em xem cái kẹo này ngon không này???"

" Bạch Hàn cẩn thận có con dán sau em kia "

" Ha... ha... "

Những câu nói của anh trai lại ủa về trong Bạch Hàn lúc này. Cậu ngồi bệt xuống đất. Đưa tay lên nắm chặt tóc... Ánh mắt đỏ thậm đầy hờn trách,

-----

Lúc này, Tiểu Mạn vẫn đang xay giã, cô xoay người cuộn lấy cái chăn, chợt thấy ẩm áp mềm mại cô mới từ từ mở mắt ra. Thấy bản thân đang nằm trên giường của mình.

" Ủa? Hôm qua mình nhớ là mình ngồi dưới tầng chờ kết quả mà, sao giờ mình lại ngủ đây được?"

Cô vội ngồi dậy vén tóc rồi chạy nhanh vào phòng vệ sinh.

Tiểu Mạn vừa ra khỏi phòng thì thấy Bạch Hàn thần thờ đi lên, nhìn cậu không còn chút sức lực nào như con người mất hồn. Tiểu Mạn mới đi tới cạnh cậu.

" Bây Bạch Hàn, Bạch Dương sao rồi?"

Bạch Hàn không nói gì hết. Cậu bỏ đi tiếp. Thấy vậy, Tiểu Mạn nhanh chóng chạy lên đằng trước dang tay ra chặn đường của cậu.

" Sao cậu không nói gì? Cậu mà không nói tôi sẽ không.."

Tiểu Mạn chưa nói hết thì Bạch Hàn đã ôm choàng lấy cô.

Toàn thân Tiểu Mạn lúc này chỉ biết đứng đơ ra đó.

" Cậu...?"

" Chỉ một lúc thôi. Tôi rất mệt. Tôi thật sự rất mệt "

Bạch Hàn nói xong rồi nhắm mắt từ từ lại. Thấy Bạch Hàn như vậy Tiểu Mạn cũng không đành bàn tay cô từ từ đưa lên vỗ nhẹ vào vai cậu...

Khoảng thời gian này cứ vậy mà im mãi... Một tên từ đầu đã không biết nói lí lẽ mà giờ đây lại như một đứa trẻ bị lạc đường vậy. Đứa trẻ ấy rất yếu đuối và luôn cảm thấy bản thân cô đơn. Còn cô thì trên dưới là người có lí lẽ luôn chỉ sống với mục tiêu mà mình đưa ra. Lạnh lùng và sự căm hận tràn ngập người cô. Rồi đây, cũng lại rất ẩm áp và nhẹ nhàng, cũng luôn mở lòng và hiểu cho con người đó.

*****

Tiểu Mạn ngồi trong thư viện cô chăm chú lục lọi thứ gì đó.

VỀ O - bỗng có thứ gì đó bay vụt qua...

" Ối " - Cô giật mình.

" Là tôi đây!"- Hạo Vương nói rồi bước ra.

" Cậu ở đây làm gì?"

" Chính tôi mới là người nên nói điều đó "

"... " - Tiểu Mạn không nói gì cả. Định bỏ đi.

" Nghe nói nhà họ BẠCH xảy ra chuyện "

" Sao cậu biết??"

" Chuyện gì mà tôi lại không biết tôi cũng đâu xa lạ gì với họ "

Hạo Vương tiến về chỗ cái bàn ngồi. Cậu ngã người về sau rồi đặt hai chân lên bàn. Tiểu Mạn cầm cuốn sách mà cô vừa tìm thấy ở trên tay cũng tiến tới chỗ Hạo Vương.

" Nếu cậu đã biết rồi thì thôi. Tôi xin phép "

" Đây! Cậu định làm gì với cuốn sách BÍ ÁN QUỶ HÚT MÁU ấy "

Tiểu Mạn vội ôm cuốn sách lên trước ngực: rồi chạy thẳng ra phía cửa.

" Kệ tôi "

Hạo Vương cười khểnh rồi như một con gió cậu túm ngay được Tiểu Mạn, do đứng không vững Tiểu Mạn bị ngã ngửa ra sau.

RẦM

" Rất xin lỗi cậu, nhưng không thể trách tôi được "

Hạo Vương từ từ đi tới, cậu ngồi xuống trước mặt Tiểu Mạn rồi đưa tay vén tóc cô, sau đó lấy cuốn sách trên tay Mạn rồi dở vài trang.

" Đây là cuốn sách mà mọi người cấm được xem qua nhiều nhất. Cậu có biết điều đó không?"

" Tôi "

" Nếu cậu mang nó ra ngoài mà để lũ ma cà rồng khác thấy được thì sẽ phiền phức lắm!"

Tiểu Mạn vội dứt cuốn sách từ tay Hạo Vương lại rồi phui quần áo đứng dậy.

" Thật ra tôi từng đọc qua chúng, đó chính là bộ sách vô cùng hài hước cậu có biết không?"

" Hài hước?"

" Bọn chúng ghi rằng lũ ma cà rồng như bọn tôi sợ nhất là tôi và thánh giá. Cậu tin điều đó chứ?"

" Tôi không tin vì Bạch Hân và Bạch Dương vốn ăn được tôi, đặc biệt họ còn tôi nhà thờ nữa "

" Đúng vậy "

" Vậy thứ các cậu sợ nhất là bạc có đúng không?"

" Bạc sao?"

Hai người nhìn nhau... Ai cũng mong chờ kết quả từ đối phương.

" Không phải à... "

" Thật ra nói đúng hơn là nếu có ai đó cầm một con dao bạc đâm thẳng vào trái tim của tôi thì đó chính là một sự giải thoát hạnh phúc đó."

" Giải thoát???"

" Vì đó là cách duy nhất để khiến chúng tôi thoát khỏi cuộc sống bất tử vô vị này "

Vậy đây chính là cuộc sống cô đơn mà mẹ của Bạch Hân đã trải qua, không bao giờ chết nhưng lại quá cô đơn, quá đơn độc - Tiểu Mạn nghĩ.

Hạo Vương tiến tới chỗ cô rồi cầm tay cô đặt lên lồng ngực của mình.

" Tôi còn chưa từng hiểu cảm giác rung động của con người là ra sao, cũng chưa hiểu tiếng đập, sự sống của con tim là gì..."

" Trái tim của cậu vẫn cứ lạnh như vậy sao?"

" Không phải chỉ riêng tôi đâu. Mà ai như tôi cũng vậy... Thứ duy nhất bọn tôi có của con người là kí ức, kí ức chân thực không dả dối "

" Ra vậy "

Tiểu Mạn rút tay xuống, đưa cuốn sách ra trước mặt Hạo Vương

" Trả cho cậu, tôi không cần nó nữa, thật vô vị "

" Cậu không muốn nó nữa sao?"

" Đúng vậy, giờ tôi không cần cuốn sách nhiều chữ này nữa "

" Cậu tin tôi sao?"

" Tôi không tin cậu mà tin vào mắt cậu tin vào cái con tim vốn đang đóng băng ấy."

Nói tới đây Tiểu Mạn cười cúi đầu chào rồi bước ra cửa. Hạo Vương cũng chẳng biết nói gì nữa, cậu ngồi bệt xuống ghế rồi ngửa cổ ra sau, đặt sách lên chán rồi cười.

" Cậu thật thú vị... "

Tiểu Mạn liền nhanh chóng trở về biệt thự, cô đi qua chợ thấy ít táo đỏ định mua về cho mẹ Bạch Hàn ăn, bỗng vừa tới ngõ cô bị đám cô đồ từ đâu nhảy ra chặn đường.

" Các người là ai???"

Cô nhanh chóng quay người bỏ chạy nhưng con người thì làm sao đâu được với ma cà rồng. Vừa thấy Tiểu Mạn quay người chạy thì một tên trong số chúng đã nhảy vút lên cao túm lấy tóc cô lôi lại.

" A...A... "

Tiểu Mạn vùng vẫy.

" Các người là ai vậy hả???"

...

...

...

(#TatsuBi : T-T Bạch Hàn ở đâu rồi??? cứu Tiểu Mạn của mị đi nào!" CÁC BẠN TIẾP TỤC ỦNG HỘ MÌNH NHA. VOTE CHO MK ĐI.)

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Trước mặt Tiểu Mạn bây giờ là một bóng tối mờ mịt.

Toàn thân cô bị dây thừng trói chặt, mắt cũng bị khăn đen bịt kín. Tiểu Mạn chỉ mơ màng...

Cô nghe thấy tiếng bước chân người đang tiến tới.

" Cô ta đã tỉnh chưa?"

" Chắc chưa đâu ạ! Thuốc mê hôm nay cho hơi quá liều "

" Nếu cô ta tỉnh lại thì chăm sóc cho tốt đấy "

" Vâng em biết rồi ạ "

Trong đầu cô hiện lên vô số câu hỏi " Đây là đâu thế này? Cơ thể mình sao lại mờ như thế này chứ? Mình đã thù oán với ai sao?"

Người kia vừa đi thì lại có một tên khác bước vào.

" Mở khăn đen ra!!! "

Tên kia nghe thấy thế liền lấy tay kéo khăn ra, Tiểu Mạn từ từ mở mắt.

Hình bóng mờ rồi dần nét lại trước mắt cô. Một tên cao với mái tóc tím than, ánh mắt nâu.

" Cậu là ai vậy???"

Hắn không nói gì cả chỉ đưa tay lên chạm nhẹ vào má cô.

" Cậu đẹp thật "

Tiểu Mạn nhận ra ngay.

" Ma Cà Rồng?!!"

Hắn cười khênh.

" Cậu nói đúng lắm! Đúng là ở cạnh Ma Cà Rồng có khác nhận ra sớm quá "

"... "

Lúc này, Hạo Vương vừa trong phòng sách đi ra.

" Càng ngày mình càng thích cô ấy rồi ^^ "

" Cậu đừng nói là cậu thích người của tôi đấy?!" - Bạch Hàn chột khoanh tay dựa người vào tường ngay sau cậu.

" Á!! Giật mình "

" Cậu mà cũng giật mình ư?"

" Hôm nay Bạch Hàn thiếu gia đến tìm tôi rồi cuộc là có chuyện gì vậy??" "

" Tôi đi tìm cô ngốc kia thôi "

" Này cậu... Mà khoan đã "

" Hử???"

" Không phải cô ấy về từ lâu rồi sao?"

" Cái gì???"

Bạch Hàn vội đẩy Hạo Vương ra rồi chạy vào phòng sách.

" Tôi đã nói không có cô ấy mà "

" Vậy cô ấy có thể đi đâu được chứ???"

" Không phải cậu có thể ngửi mùi hương của cô ấy sao?"

" Mùi hương chỉ quanh đây thôi "

Hai người vội chia nhau ra tìm..

Bên phía Tiểu Mạn..

" Bạch Hàn! Cậu đâu rồi? Mau cứu tôi đi! Bạch Hàn! " - cô nghĩ

" Cậu đừng hi vọng gì hết, vì trước khi đưa cậu đến đây chúng tôi đã rắc phấn bột không mùi lên người cậu rồi. Có vậy, cậu bạn mà cậu đang chờ sẽ không tới đâu "

" Cậu là ai mà biết về cậu ấy như thế?"

" Tôi tất nhiên là phải biết về Bạch Hàn rồi "

- Hần biết rõ như vậy sao? Không lẽ muốn mình làm con tin???

" Không phải cậu muốn tôi làm con tin sao? Vậy mà không để cậu ấy tìm tôi? Máy người muốn gì hả???"

" Hiện tại tôi chưa muốn cậu ta tới "

" Cậu... "

" Vốn tôi không cần cậu để làm con tin đâu vì nếu cậu ta biết đó là tôi đã làm gì thì cậu ta cũng tới thôi. Chỉ là một người muốn cậu đến thôi?"

" Là ai chứ???"

" Là tôi " - Vương Ngọc mặc một chiếc váy đen, cô ta kiêu ngạo bước ra...

" Cậu là... "

Tiểu Mạn chưa nói hết mà Vương Ngọc đã vội tiến tới và mạnh một cái.

CHÁT

" Đồ hèn!!! "

" Tôi đã làm gì chứ???"

CHÁT

" Cô còn giám nói sao? Vì cô mà bây giờ Tiểu Nam anh ấy!!! "

" Tiểu Nam? Tiểu Nam làm sao cơ "

" Cô còn có mặt mũi hỏi sao? "

" RỐT CUỘC TIỂU NAM ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ???" - Tiểu Mạn quát lớn.

Wương Ngọc không nói gì hết cô ta túm tóc lôi ngược Tiểu Mạn ra.

" Cô muốn biết làm sao? Tôi có nên nói cho cô không nhỉ? Việc mà cô đã làm khiến cho Tiểu Nam bị thương nặng "

"..."

" Tôi có nên lấy máu của cô cho anh ấy uống không nhỉ???"

" Này! Đừng làm vậy! Anh định để cô ấy thành cô dâu của anh rồi " - Hần ta đang ngồi liền nói.

" Tại sao nhất định phải là cô ta. Máy người rớt cuộc có vấn đề gì vậy? Sao ai mà tôi biết cũng đều muốn cô ta làm cô dâu vậy "

" Vì cô ấy có vẻ đẹp của thiên thần "

" Anh nói thế là sao?"

" Em xem vốn chỉ có loài quỷ tối cao như chúng ta mới có vẻ đẹp này. Nhưng cô ấy chỉ là một người bình thường, một người có đôi mắt đẹp và hiền lành ấy sẽ rất đặc biệt nếu trở thành ma cà rồng "

" Thì ra các anh luôn tìm những người độc quyền cho bản thân "

" Đó là điều luôn đúng "

" Vậy anh nên lấy cậu ta sớm đi để cho Tiểu Nam đừng mơ mộng "

" Nói mới nhớ sao thằng Tiểu Nam chưa tới vậy? "

" Anh nghĩ gì thế nếu để anh ấy biết chúng ta bắt cô ta đến đây thì có để ta bắt không? Mà anh ấy bị thương chưa lành hết nên đừng gọi anh ấy nữa "

" Ok "

Tiểu Mạn rung rung cô từ từ ngã ra sau... Cả người bị chói trên ghế nên chỉ bàn tay là cử động nhẹ nhàng mà không bị lộ.

Cô sợ nhẹ nhàng xuống đáy ghế... tìm cạnh hoặc góc nhọn nào ấy.

Thấy cạnh ghế có vẻ sắc, cô cứa mạnh tay... Đau nhưng không dám nói. Máu dần dần chảy ra...

" Bạch Hàn! Cậu ở đâu?/ Không phải có thể nhận ra tôi sao? Tôi đặt mạng mình với lũ quỷ để cậu thấy tôi đây... Bạch Hàn mau tới đi!!!"

Lúc này Bạch Hàn vẫn đang chạy đi tìm.

thình thịch... thình thịch...

Lòng ngực cậu bỗng nóng dần lên, đôi mắt dần đỏ rực hẳn.

MỌI NGƯỜI ƠI MÌNH KHÁI QUÁT LẠI NHÂN VẬT CHO MỌI NGƯỜI NHỚ LẠI NHA ^^

- Bạch Hàn: nam chính tóc đỏ nha

- Bạch Dương ; tóc xám, lạnh giá

- Hạo Vương: Tóc xanh thâm bí hiểm nhưng đáng yêu

- Tiểu Nam: tóc vàng

- N/v mới: tóc tím than (chap sau sẽ biết thêm về tên ą)

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

thình thịch...

Bạch Hàn đang chạy bỗng người cậu nóng rực lên, ánh mắt cũng đổi màu.

" Chờ tôi nhé Tiểu Mạn, tôi sắp đến rồi "

Tiểu Mạn cố nhấn mạnh tay hơn để máu chảy ra nhiều hơn nữa.

" Có vị rất thơm ở đây "

" Bạch Hàn!!!"- Tiểu Mạn nghĩ

Hắn ta đang ngồi bỗng mắt rực đỏ lên.

" Ngon thật "

Làm ơn... Bạch Hàn...

Như một con thú dữ đã tìm thấy mồi hắn nhẹ nhàng tiến tới chỗ Mạn, Tiểu Mạn vô cùng sợ hãi liền đẩy người ra sau để lùi lại, nhưng cái ghế cũng chả di chuyển được mấy. Hắn tiến lại càng gần hơn.

" Là máu của cậu phải không???"

" Tôi..."

Hắn nhẹ nhàng vén tóc cô, rồi ngồi xuống trước mặt.

" Cậu định làm gì?"

" Lẽ ra cậu không nên để bị thương, làm vậy thật khó để bổn thiếu gia ta đây kiểm chế bản thân "

"... "

" Xin thất lễ với cậu "

" Đừng mà..."

Hắn nhẹ nhàng bước ra đằng sau rồi vòng tay lên cổ, tay còn lại nhẹ nhàng đỡ vai.

" Đừng làm vậy... tôi xin cậu "

" Sẽ nhanh thôi "

Vừa vén tóc của Tiểu Mạn sang bên thì...

RẦM!!!

Cái cửa bị đá bay ra trước, bụi bay như mưa phùn, hắn liền đứng lên... Trong làn khói mờ ảo Tiểu Mạn nhìn theo, mắt rung rung. Bóng của hai người con trai dần xuất hiện dần lên...

" Bạch Hàn?.. "

" Đừng gọi tên cậu ấy như vậy, cậu đang làm một chàng trai như tôi lên con ghen đấy " - tiếng nói vọng ra từ làn khói

" Hạo Vương?"

" Sao cậu nói nhiều vậy? Cô ấy là người của tôi mà. Chúng ta chỉ hợp tác lần này thôi nên cũng đừng hi vọng "

Câu nói vừa kết thúc thì mái tóc đỏ ấy dần xuất hiện, điệu cười khinh quen thuộc hơi kiêu ngạo nhưng lại là điểm nhấn khó tả...

Là Bạch Hàn và Hạo Vương.

Bạch Hàn, cậu đã tới rồi. Tôi tin cậu sẽ tới mà... lần trước khi tôi bị thương hay buồn cậu đều tìm thấy tôi mà. Tôi không hề sai! Thật sự cảm ơn vì cậu đã tới đây với tôi.

" Đây Mạn Tím cậu không sao chứ? Có ai làm cậu sợ không? nếu có thì để bổn thiếu gia đem ra làm thành búp bê cho cậu chơi " (Tím là Bạch Hàn đang gọi màu tóc của Tiểu Mạn)

" Cậu ngầu hết phần tôi rồi đấy " Hạo Vương nói. (≡~≡)

" Quá khen "

Vừa nói xong hai người tung một đòn đá mấy thằng ma cà rồng đàn em bay mấy mét. Thằng nào thằng ấy cũng ôm bụng mà bỏ chạy.

bộp... bộp...

Hắn vỗ tay rồi từ từ bước ra.

" Hay lắm hai bạn của tôi "

" Vương Triệu Vũ " - Hạo Vương nói.

" thì ra là mày " - Bạch Hàn vô cùng tức giận.

" Vương Triệu Vũ?" - Tiểu Mạn lo lắng.

" Không cần phải bận tâm đâu công chúa, việc của cô là rời khỏi đây an toàn. Đó là chuyện riêng của họ "

Hạo Vương đã xuất hiện từ sau và cời trói nhanh chóng. Nhưng cậu cũng không kịp được mùi máu thơm ấy. Cậu nắm tay Tiểu Mạn mãi không buông

" Ô.. tay cậu bị thương này "

" Tôi phải làm vậy để gọi Bạch Hàn thôi, cậu mau thả ra đi, cậu làm tôi đau quá "

Hạo Vương như người mất hồn, cậu không di chuyển, thấy thế Tiểu Mạn đành tự mình bỏ tay đang nắm chặt của cậu ra. Rồi đi lùi ra phía sau...

" Mày kiểm chế được mà " - Hạo Vương vừa xoa đầu rồi cười, hai má đỏ lên khi cậu thấy Tiểu Mạn. (Ôi đoạn này anh Vương đáng yêu quá đi *^.^*)

" Bạch Hàn lâu rồi không gặp, khỏe chứ "

" Tất nhiên rồi "

" Nhưng anh mày chắc không khỏe đâu nhĩ?"

" Cái gì?/"

" Vậy hóa ra anh mày vẫn chưa nói cho mày nghe sao? Hay nó chết rồi?"

" Cảm miệng!!! Sao mày có thể biết được chuyện đó chứ??? " - Bạch Hàn vừa nói vừa tung một đấm nhưng hắn ta liền né được ngay.

" Vẫn chưa bỏ được cái thói động tay động chân đó sao? "

" Im đi "

Vương Triệu Vũ đẩy ngược Bạch Hàn ra sau...

" Mày muốn biết lí do lắm à? " - Bất chợt Tiểu Nam lạnh lùng bước vào.

" Tiểu Nam?" - Tiểu Mạn hỏi rồi nhìn theo phía cậu ta.

Cậu ta về mặt đầy cáu giận, ánh mắt đỏ hung lên tiến về chỗ Bạch Hàn. Vương Ngọc mới hoảng hốt hỏi:

" Sao anh lại ở đây thế? "

" Em đừng hỏi thêm gì nữa "

" Tổ tưởng Vương Ngọc nói cậu bị thương nặng? " - Tiểu Mạn định tiến ra chỗ Tiểu Nam.

Mọi người chưa kịp phản ứng gì thì nhanh như gió Tiểu Nam nhảy lên đấm vào mặt Bạch Hàn khiến cậu ngã ngửa ra sau.

" Để tao dạy mày thế nào là dùng nắm đấm nhé "

" Ha... ha... ha... em rể họ của tôi có tài thật nhĩ? Thôi anh giao nốt tên Tiểu Hàn này cho em nha " - Vương Triệu Vũ vỗ vai Tiểu Nam rồi ra chỗ ghé ngồi tỏ vẻ khoái chí.

" Không lẽ... chính mày đã ra tay với anh trai của tao? "

" Mày nói mới đúng một nửa thôi. Tao không những muốn ra tay với anh mày mà còn muốn ra tay với cả mày nữa đấy "

" Cái gì? " - Tiểu Mạn bất ngờ.

- Đây không thể là Tiểu Nam mà mình đã từng quen. Tiểu Nam không hề như thế này. Cậu ấy... không thể máu lạnh như vậy được. Tiểu Nam.

" Tiểu Mạn tình hình ở đây có vẻ xấu hơn nhiều rồi! Cậu mau ra ngoài tìm lối thoát đi. Tôi ở lại giúp Bạch Hàn nhé " - Hạo Vương nói.

" Ừm "

" Cô nghĩ mình có thể thoát khỏi đây sao? Ta đã nói rồi từ bây giờ cô trở thành bữa ăn của ta " - Vương Triệu Vũ nói, ánh mắt cậu ta đỏ rực lên.

" KHÔNG ĐỜI NÀO!!! " - Bạch Hàn nói rồi lao tới định tấn công Triệu Vũ nhưng bất ngờ bị Tiểu Nam cản lại và đá mạnh vào bụng một cách bất ngờ.

" Cứ như thế này bốn thiếu gia ta đây không thể để mình tên họ Bạch nhà người giải quyết một mình được nữa rồi. Xin lỗi nhé! Việc gia đình người ta vốn không có hứng đâu. Nhưng xem thế này không đáng mất quân tử cho lắm " - Hạo Vương nói rồi cởi áo khoác mình đang mặc ra đưa cho Tiểu Mạn ôm, rồi sẵn tay áo lên về mặt đầy tức giận.

Tiểu Nam định quay ra tấn công Hạo Vương nhưng bất ngờ bị đánh ngược lại từ phía sau.

" Bạch Hàn có lẽ đã không muốn đánh cậu ngay từ đầu rồi "

Tiểu Nam càng tức hơn. Cậu ta đẩy tức giận đá xoáy vòng ngược ra sau nhưng Hạo Vương cũng né được.

" Vì nể mặt bé Mận kia Bạch Hàn và tôi vốn định tha cho cậu nhưng xin thất lễ nhé! "

" A... "

Tiểu Nam chưa kịp phản ứng gì đã bị Hạo Vương đá mạnh vào chân. Khiến cậu ta quỵ cả gối xuống. Chưa hết, thuận với chân Hạo Vương bèn tung ngay một đòn sút thẳng mặt Tiểu Nam khiến cậu ngã ra sau.

Tiểu Mận thấy vậy, mắt cô rung rung tay nắm chặt áo khoác của Hạo Vương. Cơ thể như sắp mềm ra vậy. Mồm thì mím bấp không nói lên câu. Cô nhìn Tiểu Nam mà trái tim như bị xé nát.

Hạo Vương thấy vậy cứ đứng nhìn theo cô. Hạo Vương chắc đang hiểu nỗi lòng, suy nghĩ của Tiểu Mận.

Bất ngờ Tiểu Nam lao tới tung một đòn hick hiến cậu ngã bật ra sau. Bạch Hàn lúc này mới chống tay ngồi dậy...

" Bỏn thiếu gia ta đây thật sự đã nhịn hết nỗi " - Bạch Hàn nói.

Tiểu Nam không hề quan tâm cứ lao tới đâm nhưng lần này Bạch Hàn đều né hết. Hạo Vương liền đá mạnh vào sườn cậu, hiến Tiểu Nam ngã ngửa ra trước máu mũi ộc ra...

" Hự... hự... "

Vương Ngọc vô cùng lo lắng cô ta không xem được nữa bèn đứng dậy thúc dục Vương Triệu Vũ.

" Anh như thế này không ổn đâu! Làm thế này Tiểu Nam không xong mất "

" Tại sao em có thể không tin vào người mà mình yêu như thế nhỉ? Vì sự đố kị muốn chiếm đoạt, muốn chiến thắng cậu ta sẽ không chịu yên đâu "

" Anh nói gì vậy anh? Như thế là sao? Bây giờ không lẽ anh để anh ấy bị đánh như vậy?

" Nếu vô dụng vậy thì không nên giữ "

Hạo Vương tiến đến chỗ Tiểu Nam đang nằm. Cậu đập Tiểu Nam ngã ngửa ra.

" Bây giờ đã biết chết chưa? "

Tiểu Nam không nói gì cả.

" Vậy để ta giúp cậu nhé! Chỉ cần một cú này vào các vùng xương của cậu. Nếu không chết thì sống cũng không xong. Ma Cà Rồng chỉ có thể lành ngoài da thôi chứ xương mà đứt hết cũng khó lành "

Tiểu Mận nghe thấy vậy liền thần thờ cô đơ một lúc.

" Mau cứu anh ấy đi anh!!! Em van xin anh đó!!! Anh trai!!! " - Vương Ngọc quỳ gối thảm thiết van xin Vương Triệu Vũ.

Bạch Hàn chỉ lặng im đứng sau Hạo Vương nhìn.

" Vĩnh biệt nha... " - Hạo Vương nhát một chân cao lên rồi đang đà dậm...

" Đừng mà!!! " - Tiểu Mận hét lên

Hạo Vương phanh kít lại rồi dục chân xuống. Tất cả chìm đắm trong im lặng. Ai cũng lặng người rồi quay ra nhìn Tiểu Mận.

" Đừng... đừng mà... đừng làm hại Tiểu Nam. Tôi xin cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

"Đừng mà... đừng làm hại Tiểu Nam.. Tôi xin cậu "

Tiểu Nam cảm thấy xung quanh mình mờ dần đi nhưng hình bóng mà cậu không thể nhắm đi đâu được chính là Tiểu Mạn, Tiểu Mạn chạy dần về phía Tiểu Nam...

Cô quỳ xuống bên cạnh rồi nắm lấy tay cậu.

" Tiểu Nam, cậu nói đi. Chúng ta vẫn là bạn phải không? Những phút giây quá khứ ấy chưa bao giờ thay đổi có đúng không???" - Tiểu Mạn vừa nói vừa khóc.

" Tớ... xin lỗi "

" Không sao mà, tớ có thể tha lỗi cho cậu mà. Chúng ta vẫn là bạn có đúng không? Cậu..." - Cô chưa nói hết câu thì Tiểu Nam đã kéo đứt tay xuống quay mặt đi.

" Tớ không còn... là Tiểu Nam mà cậu quen nữa rồi... cậu ta... cậu ta đã chết rồi "

Tiểu Mạn không nói gì cả cô im lặng trong sự thất vọng...

Không thể nào...

Vương Ngọc thấy vậy liền chạy vào giữa đẩy Tiểu Mạn sang một bên rồi ôm lấy Tiểu Nam mà khóc lên.

" Tiểu Nam! Tiểu Nam! Anh không sao chứ? "

" Tiểu Nam!!! "

Vương Triệu Vũ không nói gì bèn đứng dậy. Bạch Hàn quay ra:

" Chuyện này còn chưa xong đâu. Vương Triệu Vũ mày đừng hòng ra khỏi đây "

" Haizz... câu nói này có vẻ nói hơi sớm đấy Bạch Hàn. Anh trai của mày còn sống chết chưa xác định được vậy mà vẫn còn cứng miệng. Để tao cho mày ngậm miệng lại đã "

Hắn rút trong mình ra con dao bạc rồi cười khênh.

" Dao Bạc" - Tiểu Mạn nhìn về phía hắn.

Hạo Vương bèn đỡ Tiểu Mạn dậy.

" Chỗ này không an toàn rồi. Cậu mau về trước đi Tiểu Mạn. Để tôi ở lại giúp Bạch Hàn "

" Không đâu! Tôi muốn giúp hai người một mà "

" Nguy hiểm lắm cậu mau về đi mà " - Hạo Vương kéo Tiểu Mạn.

Bất chợt Triệu Vũ lao nhanh tới chỗ Bạch Hàn.

" Coi chừng đó đồ ngốc!!!" - Hạo Vương quát lớn.

Bạch Hàn liền né nhanh nhưng lưỡi dao vẫn làm rách vai cậu. Máu từ từ chảy ra... Ánh mắt Bạch Hàn đỏ hung lên...

Vương Ngọc bèn đỡ Tiểu Nam rồi lùi về phía sau Triệu Vũ.

" Chắc cậu em rể còn cần dạy dỗ thêm. Em đưa cậu ta về trước đi "

" Vâng... anh cẩn thận nhé "

" Ừ "

Triệu Vũ không biết trong lòng đang toan tính chuyện gì nữa cậu ta nhìn Vương Ngọc và Tiểu Nam một lúc lâu rồi cười nhạt xong mới quay ra nhìn Bạch Hàn.

" Sao cảm giác máu chảy ra mãi mà không lành thế nào hả? "

" Cảm giác tao muốn giết mày "

" Vẫn còn cứng miệng quá "

"Đồ ngốc! Cậu bị thương như vậy rồi sao mà đấu với hắn được. Để tôi giúp cậu " - Hạo Vương nói rồi đi tới.

"Không cần đâuu!!! Vừa này cậu giúp tôi, tôi cảm thấy cảm kích lắm rồi bây giờ hãy để tôi giải quyết với hắn ta đi! "

"Ta thì thế nào cũng được dù sao thì hôm nay cũng nên giải quyết cho xong. Giết được hai bọn này thì càng tốt "- Hắn nói rồi cầm con dao lên nhìn.

"Đừng có hòng "

Bạch Hàn tiến đến nhặt gậy của bọn đàn em hồi này làm rơi ra. Cậu cầm lấy rồi tiến đến phía Triệu Vũ.

Không khí lúc này thật căng thẳng.

Hắn cầm con dao rồi xông tới như một con gió. Bạch Hàn cũng nhanh không kém, cậu vội né ra sau rồi dùng gậy vọt thật mạnh vào sườn hắn.

Như một con sói đang bị bắn trúng hắn quay lại liền và dơ dao ra chém, cũng may Bạch Hàn né được và dơ gậy ra đỡ... Con dao bạc dính chặt vào gậy gỗ của Hàn. Bạch Hàn liền vứt cái gậy đi.

"Vậy thì cậu không còn gì để làm tổn thương tôi nữa rồi "

"Chưa chắc đâu " - Hắn nói rồi liền rút ra một con dao găm, lao tới đâm Bạch Hàn.

Bạch Hàn né không kịp dơ tay ra đỡ nên bị con dao làm chảy máu.

"Không ổn rồi. Tôi phải giúp cậu ấy"- Tiểu Mạn nói.

"Không được! Đó là chuyện của hai người họ cậu không nghe thấy sao? "

"Nhưng cậu không thấy rằng Bạch Hàn có rất nhiều bất lợi sao? "

"Nhưng cậu ấy đang chiến đấu vì huyết tộc của mình, nó là một niềm kiêu hãnh "

"Đúng là đồ ngốc!"

Bạch Hàn vẫn cố giữ chặt con dao không buông, máu không ngừng chảy ra...

"Cậu định giữ tới bao giờ? "

Bạch Hàn bèn đẩy con dao sang rồi dơ chân đá mạnh vào bụng hắn. Hắn ta ngã lộn ra... Hai bàn tay cậu đầm máu.

Hắn phúi người rồi đứng dậy. Vừa đứng dậy Bạch Hàn đã lao tới ôm chặt lấy cổ hắn rồi giơ dao vào cổ.

"Cậu cũng nhanh thật đấy ^^"

"Tôi không đùa với cậu đâu. Triệu Vũ rút cuộc họ nhà Bạch chúng tôi đã làm gì đến nhà họ Vương các cậu mà lại hại chúng tôi? "

"Hừ... Muốn hỏi thì hãy hỏi ông nội cậu đi!!! " - Triệu Vũ nhanh ý thức mạnh vào bên sườn của Bạch Hàn.

Bạch Hàn bèn bị đẩy ra sau. Lưỡi dao chỉ đủ làm rách mặt hắn. Máu chảy ra hắn dơ tay lên lau rồi vết thương lành lại nhanh chóng...

"Cậu nên đi hỏi người ông quá cố của cậu đi có biết không " Hắn nói rồi quay người đi tiến lấy chỗ cây gậy vứt con dao bạc ra...

"hự... hự... "

"Mau đi hỏi ông của cậu đi " - Hắn lao tới.

"BẠCH HÀN " - Hạo Vương lao tới

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

“BẠCH HÀN”

Hạo Vương lao nhanh tới.

“TIỂU MẶN!!!”

Con dao đâm vào sườn Tiểu Mặc làm cô ngã xuống đất... Khoảng khắc này như dừng lại...

Bạch Hân đỡ lấy cô...

“Cậu bị ngốc à sao lại lao ra hả???”

“Tôi cũng không biết nữa... chắc là... do bản năng của một người hầu thôi...”

“Đến lúc này mà cậu còn đùa được sao?? MAU UỐNG MÁU CỦA TÔI ĐI”

Bạch Hân nhổ máu vào miệng cô nhưng Tiểu Mặc đã nhanh thiết đi...

Hạo Vương vô cùng tức giận cậu ta túm cổ Triệu Vũ rồi đánh hất.

Hắn ta ngã ngửa ra đất thờ hồn hên máu mũi với miệng không ngừng chảy...

“Tiểu Mặc, tỉnh lại đi”

“Tiểu Mặc”

Bạch Hân vội bế cô dậy Hạo Vương bèn đi theo sau. Hai người nhanh chóng đưa cô ấy đến bệnh viện.

“Bác sĩ!!! Bác sĩ mau làm gì đó đi!!!” - Bạch Hân quát.

“Cậu cũng đang bị thương đây!!! Mau đi xem thể nào đi! Tiểu Mặc để bác sĩ lo được mà”

“Tại sao lúc đó cậu không giữ cô ấy để cô ấy chạy ra như vậy hả???”

“Tôi không ngờ là cậu ấy lại lao ra như vậy”

“Mong đừng có chuyện gì cả”

“Máu của cậu đang chảy ra kia mau đi băng vào đi”

Tiểu Mặc vẫn đang chìm vào cơn mê... Bạch Hân đang ngồi dựa lưng vào ghế chớp mắt một lúc... chỉ còn mỗi Hạo Vương vẫn đang ngồi bên cạnh cậu nhìn Tiểu Mặc thật lâu. Trong lòng vô vọng câu hỏi?

“Tại sao cậu lại làm như vậy chứ? Sao cậu có thể lao ra như vậy để đỡ cho Bạch Hân? Có phải cậu có tình cảm với Bạch Hân không? Cậu mau tỉnh lại đi mà!!! Hãy trả lời tôi đi. Tại sao?...” - Hạo Vương nghĩ.

“Nước..c” - Tiểu Mặc đáp ứng

“Tiểu Mặc”

Bạch Hân bèn chạy tới nhìn cô. Hạo Vương bèn đưa nước cho cô uống.

“Cẩn thận thôi coi chừng đổ lên người cô ấy bây giờ”

“Tôi biết rồi cậu không cần nhắc”

“Cậu...”

Hạo Vương nhẹ nhàng đặt cốc nước xuống rồi quay ra nhìn Bạch Hân.

“Còn không mau đi kêu bác sĩ! Đứng đó làm gì?”

“Ồ... ờ” - Bạch Hân chạy đi.

Hạo Vương đặt tay lên trán Tiểu Mặc.

“Cũng may cậu không còn sốt nữa đó”

“Tôi...vừa mơ thấy bà tôi... tôi sắp nắm được tay bà mình rồi... nhưng chợt có người đã kéo tôi...”

“Cậu đừng nói nhảm chứ”

“Là hai người đã gọi tôi”

“Tôi và Bạch Hàn sao?”

“Ừm.”

“Bác sĩ! Bác sĩ! Mau xem cho cô ấy đi ạ” - Bạch Hàn nắm tay lời bác sĩ vào.

“Cậu bình tĩnh! Hai người mau ra ngoài để tôi và y tá kiểm tra”

Hai người đứng ngoài thấp thỏm không yên. Bạch Hàn dựa người vào tường còn Hạo Vương thì lại cứ đi qua đi lại...

“Cậu thôi đi chưa??? Lợn lờ chóng cả mặt”

“Im đi coi chừng tôi xử cậu ở đây luôn đó”

“Cậu nghĩ tôi sợ cậu?”

“Sao hả???”

Bỗng bác sĩ kéo cửa ra...

“...”- Bạch Hàn

“...”- Hạo Vương

“Tình trạng cô ấy đã hồi phục nhanh chóng, vết thương cũng biến mất hẳn không còn để lại dấu vết. Nhưng do thiếu máu nên gần đây cô ấy cần ăn thêm nhiều món bổ dưỡng. Chỉ cần ở viện 1-2 hôm là có thể xuất viện rồi”

“Dạ / Cảm ơn bác sĩ”- Hai người đồng thanh.

Mới sáng sớm ngủ dậy. Vừa mở mắt ra Tiểu Mạn đã thấy bao nhiêu đồ ăn... nào là trà sữa, bánh bông lan, trái cây...

“Các cậu định nuôi lợn hả?@@”

“Vì tôi biết cậu thích mấy món đó nên đã đặc biệt chuẩn bị đó nha ^^”- Hạo Vương xoa đầu Tiểu Mạn nói.

“Nhưng những thứ đó không thể nào bỏ được. Cậu nên ăn cháo mà bốn thiếu gia đích thân mua đây này!” - Bạch Hàn nói rồi bê tô cháo đặt lên bàn trước mặt Tiểu Mạn.

“Kệ cậu ấy! Cậu ấy thích gì thì ăn chứ??? Mà đồ này tôi cũng mua chứ có phải nhờ ai đi mua đâu hả con bò Hàn kia!”

“Tôi không phải bò!!! Bác sĩ dặn phải ăn những món bổ dưỡng cho cơ thể mà”

“Hai người thôi đi được không?..- “Tiểu Mạn nói.

“...”- Hai người.

“Tôi sẽ ăn hết sạch là được chứ gì?”

Sau khi ăn xong dọn dẹp đồ để chuẩn bị về nhà...

“Mà tay cậu đã khỏi chưa Bạch Hàn?”- Tiểu Mạn hỏi.

“□□□”-Hạo Vương

“Tay tôi khỏi rồi” - Bạch Hàn trả lời rồi đi ra trước bắt xe.

“Sao cậu không nói gì thế Hạo Vương?”

“..^^” - Hạo Vương bèn đi trước.

.....

Lúc này Minh Nguyệt phu nhân đang ở nhà chờ tin của ba người.

“ Phu nhân”

“ Ôi Tiểu Mạn! Con đã về rồi, ta lo cho con quá”

“ Cảm ơn phu nhân”

“ Mau ngồi xuống đây nói chuyện”- Phu nhân bèn kéo tay Tiểu Mạn ngồi xuống ghế.

“ Mẹ con xin phép lên thăm anh trai”

“ Được con đi đi” - Phu nhân đáp.

“ Dạ cháu cũng xin phép về đây phu nhân. Tạm biệt Tiểu Mạn”- Hạo Vương cúi chào

“ Tạm biệt” - Tiểu Mạn đáp.

Hạo Vương vừa đi thì Minh Nguyệt phu nhân nắm lấy tay Tiểu Mạn nói:

"Tiểu Mạn cảm ơn con "

" Tại sao phu nhân lại cảm ơn cháu chứ??? cháu có làm gì đâu mà người cảm ơn "

" Ta biết cháu thực sự lo cho Bạch Hàn nên mới làm như vậy "

"... "

Lúc này Bạch Hàn ở trên tầng nhưng vẫn đứng ở chỗ cầu thang để nghe chuyện của hai người.

Đến tối Bạch Hàn qua phòng của mẹ.

Cốc... cốc...

" Ai đó? Vào đi "

" Là con đây!"

" Bạch Hàn, có chuyện gì hay sao mà con lại sang đây thế này?"

" Mẹ ơi con muốn biết chuyện giữa ông nội và nhà họ vương, liệu mẹ có thể cho con biết được không?"

" Chuyện này... nhưng nó có liên quan gì đến con và tại sao con biết?"

" Mẹ đừng thắc mắc nữa. Chuyện này liên quan đến việc Bạch Dương bị sát hại "

" Nó là câu chuyện mẹ được bà con kể lại khi với vào nhà này... "

Đó là khi ông nội con và Vương Triết (tức ông nội của Vương Ngọc và Vương Triệu Vũ) hai người lúc đó là hội viên của hội Huyết Bộc (hội quý tộc đăng trên của ma cà rồng) tất cả đều được giao những địa phận để cai quản. Một lần có một tên nô lệ của nhà ta nổi lòng tham nên đã ăn cắp thông tin, lương thực dự án của nhà ta đem bán cho nhà họ Vương để chuộc tội và khi chuyện bị lộ ông nội con vô cùng tức giận không làm chủ được con tức bèn phóng hỏa đốt cháy xưởng sản xuất kinh doanh của nhà họ Vương. Nhiệm vụ của nhà họ Vương không thành bị trục xuất khỏi hội Huyết Bộc. Đến khi con trai của ông ta lên thì mới được nhận lại vào nếu không chắc giờ họ đang bị đẩy ải nơi nào rồi..

(*): Đối với ma cà rồng giữa quý tộc và thường dân là hai đẳng cấp khác hẳn nhau nên một khi người quý tộc mà bị trục xuất thì đây quả là nỗi nhục lớn cho cả dòng họ. Cả dòng họ đó có thể sẽ bị mọi người khinh rẻ và bị đuổi đi phương khác.

" Vì chuyện đó mà họ căm thù nhà mình tới bây giờ sao mẹ? "

" Mẹ cũng không biết nhưng nếu thực sự là vậy thì quả thật nhà họ Vương sẽ không dễ yên "

" Nhưng con nghĩ nếu chỉ vì việc bị trục xuất ra khỏi hội Huyết Bộc thôi không đến mức phải giết người đâu mẹ"

" Thôi con cũng đừng nghĩ quá mau ngủ đi... "

" Bạch Dương vì anh em sẽ không để yên chuyện này đâu em sẽ bắt hấn phải làm nô lệ cho anh " - Bạch Hàn ngồi bên cạnh giường của anh rồi suy nghĩ.

Bất chợt ngón tay của Bạch Dương run run...

" Bạch Dương? "

"... "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

" Bạch Dương? "

"... "

" Anh đã tỉnh rồi sao? Anh thấy như thế nào rồi? "

" M.. Máu.. "

" Để em lấy máu của mình cho anh "

Nói rồi Bạch Hàn cứa dao vào ngón tay cho máu chảy vào miệng Bạch Dương.

" Hự... hự... "

Nghe thấy Bạch Dương đã tỉnh phu nhân còn chưa kịp nghỉ ngơi đã nhanh chóng chạy tới.

" Bạch Dương, con đã tỉnh rồi, ta lo cho con lắm "

" Cảm ơn bà... tôi chưa chết "

" Đến tận bây giờ mà còn vẫn chưa tha thứ cho ta sao? " - Mất phu nhân rung rung..

" Tha.. thứ?... " - Bạch Dương ánh mắt đầy cảm hận nhưng có vẻ không phải là ánh mắt cảm hận bà mà là ánh mắt cảm hận chính bản thân mình. Là vì sự suy nghĩ ngu ngốc của bản thân đã khiến gia đình cậu như thế này.

" Anh vừa tỉnh nên nghỉ ngơi đi " - Bạch Hàn nói rồi dìu mẹ ra ngoài.

Vì có máu của Bạch Hàn nên Bạch Dương hồi phục cũng nhanh chóng, cậu ta đã có thể đi lại... Thấy Bạch Dương đang ngồi uống trà Bạch Hàn liền xuống ngồi cạnh.

" Chuyện hôm đó là sao anh có thể nói cho em biết được không? "

"... "

" ANH MAU NÓI ĐI!!!" -Bất chợt Bạch Hàn quát lớn.

"... " - Bạch Dương vẫn không phản ứng gì bèn định đứng lên cầm cốc trà đi vào phòng.

" Em đã biết người làm hại anh là Vương Triệu Vũ và Tiểu Nam rồi... Em đã đánh nhau với họ... "

" Em không bị thương là tốt rồi " - Bạch Dương nói rồi đi thẳng.

" Hấn đã nói cho em nghe về mối thù của gia tộc ta. Nhưng em nghĩ nó không phải là tất cả... Chắc chắn hấn đã nói gì với anh trước đó rồi có đúng

không? Mau nói cho em nghe đi" - Bạch Hân chạy theo lên trước cửa phòng của Bạch Dương chặn anh lại.

" Chắc là phu nhân phải kể cho em nghe rồi... Em chỉ nên nghe vậy "

- cách -

Bạch Dương nói rồi đóng cửa lại...

Bạch Dương ngồi lên giường ánh mắt đầy sự tức giận cậu nghĩ về ngày hôm đó...

Rào... rào... trời vẫn đổ cơn mưa buồn ngày hôm đó và thêm vào là vài giọt lệ của Bạch Dương

" Ba con xin lỗi... Tại con quá ích kỉ... cho tới bây giờ con vẫn chưa tha thứ cho mình..."

Soạt - Cậu nghe thấy phía đằng xa có tiếng người.

" AI ĐÓ?!!" - Cậu quát lớn

Lách... tách...

Một người mặc áo choàng đen đi chậm tới. Cậu ta khẽ vén mũ xuống để lộ ra mái tóc vàng.

" Là mày à?"

"... "

Tiểu Nam không nói gì hết. Bất ngờ đằng sau có hai tên vội nhảy lên Bạch Dương tròng mắt một cái bọn chúng đã ngã ngựa ra sau.

" Hừm... chỉ với vài tên như này mà đòi giết ta à? "

Bộp... bộp...

Tiếng vỗ tay rơi rạc, Vương Triệu Vũ bước ra...hắn cười khênh rồi khoác vai Tiểu Nam

" Khá lắm đó Bạch Dương quả nhiên là con trai cả của Bạch Gia "

" Mày là thằng nào?"

" Là tao đây... Vương Triệu Vũ đây "

" Mày đến đây có chuyện gì hả???"

" Mày chắc còn nhớ mối thù hi xưa của gia tộc tao với mày chứ?"

" Thì ra là chuyện đó à? Dù sao cũng đã trở lại thành Huyết Tộc rồi mà... có đáng không mày "

" MÀY IM ĐI!!!! NHỮNG THỨ ĐÓ KHÔNG ĐÁNG ĐỂ TRẢ THÙ ĐÂU " - Hắn nói rồi nhảy lên đâm vào mặt Bạch Dương. Bạch Dương ngã ngựa ra sau... cậu cười về mặt đầy lạnh lùng...ánh mắt như muốn xuyên tim đối phương.

" Đúng lúc ta đây không có tâm trạng nên hãy biến đi được không? Hôm nay là ngày trọng đại như vậy tao không muốn ba tao thấy cảnh này "

" Ha ha ha Bạch Dương, hôm nay là ngày dỡ của ba mày cũng sẽ là ngày chết của mày. Tao sẽ cho hai ba con tụi bay gặp nhau "

" Vậy sao? " - Bạch Dương nhanh như chớp lao tới túm cổ Triệu Vũ

" Hừ cũng nhanh lắm... nhưng liệu mày có nhanh bằng.. "

Hắn vừa dừng đến đó thì trong bụi cây bỗng mấy tên áo choàng đen nhảy lên bao vây quanh hai người. Tiểu Nam bước tới... rút trong áo ra một khẩu súng bạc.

" Viên đạn trong khẩu súng này được bọc bằng bạc đó, nếu nó bắn xuyên tim mày thì... tao mong mày yên nghỉ " - Tiểu Nam nói rồi dơ khẩu súng lên.

" Chỉ thế này thôi à?" - Bạch Dương nói ánh mắt đầy sự khinh rẻ.

" Không " - Cậu nói lạnh tanh của Vương Triệu Vũ, hắn nhanh không kém bèn rút dao bạc ra chém vào vai Bạch Dương... Bạch Dương vội đẩy hắn ra xa.

Lúc này cả bọn túm lại ai cũng có súng rồi bao vây lấy cậu...

"Hừm... Chả nhẽ ta lại thua bởi lũ hèn hạ bọn bay à?"

Ánh mắt cậu đỏ rực lên... Cậu liếc cái lũ kia ngã hết.

"BỌN MÀY VÔ DỤNG QUÁ! MAU TRÁNH RA " - Triệu Vũ quát

BÙM... Viên đạn xuyên vào sườn của Bạch Dương.

"A... a... "

"Mày nhanh nhưng cũng không né được đạn này đâu "

- Viên đạn này làm mình khó lành vết thương quá - Bạch Dương nghĩ.

Cậu định cố sức đứng dậy thì Tiểu Nam sút một cái cậu ngã xuống...

"Tao sẽ trả hết cho mày chuyện lần trước Bạch Dương ạ " - Tiểu Nam nói về mặt đầy tức giận.

"Ha ha ha " - Triệu Vũ cười về mặt đầy khoái chí.

"Rốt... cuộc... chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà mày phải... trả thù sao... "

"MÀY IM NGAY " - Triệu Vũ quát rồi dẫm mạnh vào bụng cậu.

"A... a.. "

Hắn rút con dao ra đâm vào bụng cậu.

"..." - Bạch Dương chọn trừng mắt. Sự tê liệt toàn cơ thể cậu... mọi thứ dần mờ và chỉ còn là tiếng nói.

"Tao sẽ không để mày chết dễ dàng thế đâu. Tao phải cho mày cảm giác tưởng sec chết mà lại chưa chết"

Cậu vẫn cố bám lấy tay Triệu Vũ...

"M...mày... hãy tha... mẹ và em. em trai tao... "

Triệu Vũ không nói gì bèn bỏ tay ra rồi cùng bọn chúng bước về.

Mọi thứ mờ dần. và chỉ còn lại bóng tối trong mắt cậu.

... là tiếng mưa... là tiếng gió thoảng... tiếng giao đông của lá...

...

...

...

Tiếng ai đó chạy tới...

"BẠCH DƯƠNG "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Mọi chuyện lại lặp lại như bình thường sao? Tôi lại gặp Bạch Hàn và Hạo Vương cùng nhau đến học viện... Còn Bạch Dương thì tiếp tục âm thầm lạnh lùng như vậy và cậu vẫn tiếp tục hận bản thân???

Tôi sẽ quên đi người bạn tri kỉ đó...

Nghe thật đơn giản nhưng từ giờ sẽ là một vòng xoáy cực kì khác...

Trang sách đã thay đổi cuộc đời tôi một cách thật bất ngờ

...

" Tiểu Mạn, mau phụ tôi bê mấy thứ này vào thư viện " - Hạo Vương ôm chồng sách nói.

" Ừ, để tôi giúp "

" Hi... hi... "

Không thấy Tiểu Mạn thì không sao vậy mà cứ thấy cô là lũ con gái lại cố tình bàn tán để cô chú ý tới chúng.

" Kệ họ đi, cậu đừng quan tâm nha " - Hạo Vương nói

" Tôi biết mà " - Tiểu Mạn nói rồi cười.

Hai người đang đi bất chợt gặp Bạch Dương nhưng Bạch Dương lại bước qua và không hề quan tâm Tiểu Mạn.. có lẽ dạo gần đây cũng khiến cậu ấy thay đổi rồi.

Hạo Vương vừa thấy bóng Bạch Hàn cái bèn kéo Tiểu Mạn đi luôn.

" Ê sao thấy tôi lại bỏ chạy???" - Bạch Hàn hỏi rồi đuổi theo.

" Nhanh lên đi Tiểu Mạn!!!" - Hạo Vương nói rồi lời nhanh hơn.

Bạch Hàn nắm lấy tay Tiểu Mạn lôi lại... Hai người giữ chặt cô.

" Ê hai cậu làm đau tôi nha! Tôi đã làm gì sai?"

"... " - Hai người không nói gì rồi bỏ tay ra.

" Bây giờ tôi muốn đến thư viện đọc sách nha " - Tiểu Mạn nói rồi đi

Hai thiếu gia còn chưa xong chuyện cứ đi sau rồi đẩy nhau.

" Cậu cứ chờ đấy!!!"

" Để xem cậu có thể làm gì tôi "

" Im đi "

" Tôi sẽ chờ "

" Hai người muốn sao đây?" - Tiểu Mạn hỏi.

" Không có gì " - Hạo Vương nói.

Về phía nhà họ Vương. Vương Ngọc vô cùng tức giận.

" Tại vì con nhỏ đó mà khiến anh ra vậy sao???"

" Em bình tĩnh đi... điều quan trọng là anh sẽ không để yên chuyện này nữa đâu " - Vương Triệu vũ nói.

" Mà có trách thì cũng tại anh hết hicc... không vì anh, để chứng minh cho anh thấy thì Tiểu Nam của em cũng đâu bị như thế này. Giờ anh ấy bị thương nặng như vậy rồi... "

" Đến tận bây giờ em vẫn còn bệnh thẳng vô dụng đó à?"

" Tiểu Nam không vô dụng!!! "

" Em còn chưa tỉnh ngộ sao? Người nó muốn bảo vệ và ở bên là Tiểu Mạn mà sao em không hiểu? Em nghĩ cứ giữ cậu ta bên mình là cậu ta sẽ bên mình à? Không đâu em gái bé bỏng của anh à... "

" ANH THÔI ĐI!!! Tất cả chỉ tại con nhỏ đó mà ra như thế này. Em sẽ không để yên đâu."

" Em thì có thể làm gì khi hai tên kia cứ kè kè bên cạnh như vậy? "

" Dương Tiểu Mạn cứ chờ đấy "

* Tiểu Mạn: Hắt... xi.

Hạo Vương: Cậu bị ốm à?

Tiểu Mạn: Không đột nhiên tôi nhức mũi *

" Hừ... anh cũng sẽ không để yên cho nhà họ Bạch dễ như vậy đâu. Bạch Hàn, Bạch Dương cứ chờ xem chò chơi mới chỉ là khởi đầu "

" Vậy còn Hạo Vương anh tính sao với cậu ta?"

" Anh cũng chưa biết. Nếu hắn còn tiếp tục xen vào chuyện này nữa thì đành phải thất lễ với gia đình họ Hạo nhiều rồi "

Cạch... Bỗng chiếc cửa mở ra... Hai người mặc đồ đen bước vào, họ cúi chào Vương Triệu Vũ và Vương Ngọc. Hai anh em nhìn nhau rồi gật đầu.

Họ vén mũ xuống hai mái tóc đen bóng là một nam và một nữ...

Điều quan trọng hơn ở hình xăm ở cổ có kí hiệu của " Thợ săn Ma Cà Rồng "

" Hai người đừng làm tôi thất vọng "

" Bọn ta sẽ trả nhanh món nợ này."

" Đúng vậy nên hãy cố làm tốt vào... đừng để ai nợ ai nữa "

"... "

Hai người họ nói rồi bước đi

" Anh đã nói rồi mà... Trò chơi mới chỉ bắt đầu "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

" Mấy đứa hay hôm nay cả nhà ta đi chơi chút được không? "- Phu nhân nói.

" Đi chơi sao mẹ? "- Bạch Hàn nói.

" Đúng vậy. Cũng lâu rồi chúng ta chưa đi chơi nên để cho Tiểu Mạn cảm thấy thoải mái mà mẹ cũng muốn thể "

" Bạch Dương còn anh thì sao??? anh có đi cùng cho vui không? "

Bạch Dương không nói lời nào cậu đứng lên đi vào phòng.

" Bạch Dương, con đi cùng đi cho vui nhà ta cũng chưa chụp lại bức hình kỉ niệm nào... "- Chưa nói xong Bạch Dương đã ngắt lời.

" Thôi, tôi nghĩ mình đi sẽ khiến mọi người mất vui "

" Con đừng nói thế, ta chỉ muốn "

" Tốt nhất hãy kệ tôi... mọi người đi chơi vui vẻ "

"... "

Bạch Dương, nỗi lòng của ta làm sao cho con hiểu đây... ta không muốn chuyện như vậy xảy ra. Bây giờ ta chỉ có một ước nguyện nho nhỏ là được một lần nghe con gọi tiếng " mẹ " được cùng nhau ăn bữa cơm. Chỉ cần vậy dù có tan thành tro bụi cũng hạnh phúc...

Con xin lỗi. Con cũng muốn thay đổi chuyện này nhưng không thể...

" Phu nhân! Người cũng đừng buồn nữa ạ. Người đi vào phòng nghỉ đi được không? Có gì cháu sẽ bảo Bạch Hân thuyết phục anh ấy ạ "

" Mẹ đừng nghĩ nhiều hãy nghỉ đi chơi thật vui là được "

" Phải rồi đó ạ ^^ "

" Không sao hai đứa đừng lo ta chỉ là cảm thấy không khỏe thôi. Uống chút trà là đỡ "

" Vậy để cháu đi pha trà rồi đem lên phòng cho phu nhân, người mau đi nghỉ đi "

" Cảm ơn cháu "

" Vậy con đưa mẹ lên phòng "

" Ừ "

Bạch Dương mày là thằng khốn!!! Chính mày mà mọi chuyện mới thành ra thế này nếu không thì ba mày cũng không chết rồi. Tại sao??? Tốt nhất bây giờ mày đừng mong được hạnh phúc. Mày nên sống như thế này để trả giá đi!! - Bạch Dương vừa nghĩ vừa vò đầu.

Cậu muốn khóc một trận như con nít để được dỗ nhưng lại không thể khóc...

Trong phòng Bạch Dương có treo hình của Phương Sảnh người mẹ chụp cùng cậu hai người nở nụ cười hạnh phúc.

" Mẹ ơi... con xin lỗi "

" Con sai rồi... "

" Con không thể tha thứ cho bản thân mình... con phải làm sao đây?"

Lúc này Bạch Hân đang đứng trước cửa phòng của Bạch Dương. Cậu nhẹ nhàng lắng nghe nỗi khổ sự cô đơn của anh trai.

Mẹ nói đúng. Đã bao lâu hai anh em mình chưa chụp chung một bức hình nhỉ???

Dưới nắng mái tóc màu đỏ hung ấy thật nổi bật trước bao nhiêu người... Hôm nay Bạch Hân đích thân tự mình đi mua chút đồ. Vốn dĩ cậu không muốn xuất hiện trước con người nhưng hôm nay cậu lại xuống phố một mình.

Cậu ghé vào siêu thị..

Hôm nay là ngày thật đặc biệt cậu tự mình mua đồ cũng tự mình vào bếp nấu nướng.

" Quán gia lên mời mẹ và anh trai xuống đi "

" Thế có mời Tiểu Mận không? "

" Ừm mời cả cô ấy nữa "

Tất cả mọi người đều rất bất ngờ trước mâm cơm mà Bạch Hân đích thân chuẩn bị.

Nó thật thơm tất và hấp dẫn.

Tiểu Mận nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống.

" Bạch Dương đây toàn là những món anh thích ăn, anh ăn nhiều vào "

Bạch Dương không nói gì cả.

Bạch Hân hơi lo ngại cậu ngồi một lúc rồi thở dài sau đó mới giờ đưa gấp miếng thịt bỏ vào bát của anh.

" Anh ăn xem nó có ngon không?.../"

Minh Nguyệt phu nhân nhìn Bạch Hàn một hồi lâu rồi cười hai mắt bà rung rung.

Bạch Dương cũng bất ngờ cậu ngồi không nói gì...

" Hình như Bạch Hàn đang muốn làm lành với anh trai " - Tiểu Mạn nghĩ.

Bầu không khí bỗng im lặng lại mọi người chỉ ăn và Bạch Dương lúc này cảm thấy rung rung có vẻ cậu xúc động.

Thấy anh trai không nói gì cậu tiếp tục gấp món khác để đưa mời anh.

" Em dừng lại đi. Rốt cuộc em muốn gì ở anh "

Câu nói đầy lạnh lùng.

" Em chỉ muốn anh ăn... ^^" "

" Em nói đi nếu không anh lên phòng đây "

" Bạch Dương đã lâu rồi... em muốn "

" Em nên quên đi. anh sẽ không đi chơi cùng đâu. Ba người đi chơi vui về "

Nói rồi cậu đứng dậy bỏ đi.

"..."

"..."

"..."

Hôm sau như lịch trình đã sắp đặt mọi người dự định sẽ đi đâu đó du lịch mấy hôm nhưng...

" Mẹ ơi hay hôm nay chúng ta đi công viên được không? Đừng du lịch. "- Bạch Hàn nói.

" Có chuyện gì thế con? "

" Con cảm giác lâu rồi chưa được đi công viên muốn đi thôi. Với lại du lịch cũng vui nhưng chưa đủ người nên con cũng không muốn "

" Đúng, Đúng, Bạch Hàn nói đúng rồi đó bác hay đi công viên đi cháu cũng muốn. Du lịch cứ để khi nào có Bạch Dương rồi đi cũng được " - Tiểu Mạn nói.

" Nếu hai đứa đã thế rồi thì ta cũng đồng tình "

"^^"

Trước mặt Tiểu Mạn lúc này là một khu vui chơi nhộn nhịp, trẻ con mọi người không thiếu một ai cả. Tiếng tàu xe chạy, tiếng ca nhạc tại các quầy gấp gấu bông, tiếng mọi người trò chuyện... Kí ức như ùa về trong lòng cô.

" Ôi kẹo bông kìa ^^ " - Tiểu Mạn vui vẻ chỉ tay về phía xe bán kẹo bông.

" Cháu có muốn ăn không? "- Phu Nhân hỏi.

" Dạ có ạ "

" Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn thích kẹo bông thế? "- Bạch Hàn nói.

" Hư cậu thì biết cái gì? Chỉ trẻ con mới được ăn kẹo thôi à? "

" Thôi được rồi, chúng ta qua đó xem"

" Vâng ạ =^.^= "

--- Ở đằng xa ---

Hai người mặc áo choàng đen cứ nhìn chăm chăm vào Bạch Hân rồi rút trong túi ra một tấm hình.

"Hình như là họ đúng không?"

"Kia chắc chắn rồi mái tóc màu đỏ ấy. Nhưng tại sao hai người phụ nữ kia lại đi chung với ma cà rồng?"

"Không cần biết xử lý hân đi rồi tính "

"Các người nghĩ có thể làm được điều đó sao? " - Bạch Dương bất ngờ xuất hiện nói.

"Ngươi là ai? "

"Hình xăm này... Thì ra đều là cao thủ "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Ba người lúi nhủi đến một khoảng đất trống...

"Hai người muốn gì? "

"Bọn ta chỉ đang làm việc mà thợ săn ma nào cũng làm "

"Nếu đã là thợ săn rồi thì cũng không thiếu đồ để bắt ta đâu nhỉ? "

"Thật ra bọn ta không muốn bắt ngươi đâu người bọn ta cần... "

"Nhưng người các ngươi cần lại là em trai của ta "

"Lẽ nào... "

"Đúng vậy "

"Thì ra là anh em nhà Bạch gia "

Hai người áo choàng nhìn nhau rồi gật đầu. Nhanh như gió họ lúi nhủi ra phóng tới chỗ Bạch Dương. Cậu nhanh chóng lộn ra sau.

"Thủ thuật cũng không tệ " - Bạch Dương nói rồi cười khênh.

"..." Hai người tiếp tục không nói gì cả lao thẳng tới chỗ Bạch Dương.

Cô gái chợt rút trong túi ra phi tiêu phi thẳng tới chỗ Bạch Dương... Theo đúng dự tính của hai người Bạch Dương vừa né thì người còn lại dùng dây chổi lấy cổ cậu dặt lại về sau.

"Chết rồi bị lừa rồi " - Bạch Dương nghĩ.

"Chỉ cần con dao này đâm vào tim ngươi là mọi chuyện sẽ kết thúc "

"Vinh dự quá khi ta được giải thoát bởi một cô em xinh đẹp như vậy. Nhưng hình như là hơi sớm " - Nói rồi cậu tung đòn đá vào chân khiến cô gái quỵ gối xuống.

Thế thế tên kia bèn dặt dây mạnh về sau hơn khiến cổ cậu ngày càng bị xiết chặt.

Mặt Bạch Dương đỏ bừng lên cậu dần cảm thấy khó thở.

Cậu tức giận ánh mắt chuyển sang màu đỏ nhìn cậu như một con quỷ khát máu vậy. Cậu cầm vào sợi dây kéo chặt..

"A..." - Tên kia vắng ra vì sợi dây đã bị đứt. Hai người đỡ lấy nhau rồi nhanh chóng rút súng trong người ra.

"Hình như mình có duyên với món đồ này quá "

BÙM

Viên đạn lao nhanh tới phía cậu chưa kịp nhảy lên né thì bất chợt Bạch Hàn từ đâu xuất hiện đã lôi cậu ra...

" Em làm gì ở đây thế này?!! "

" Em cảm nhận được anh ở đây "

" Cảm nhận của em quả chưa bao giờ sai "

" Mái tóc đỏ này " - Hai tên thợ săn đồng thanh nói.

" Ta chính là người trong tấm hình mà hai người cần tìm đây " - Bạch Hàn dơ tấm hình lên.

" Tấm hình " - Hai người lục lại túi áo để tìm cái hình.

" Ta đã biết hai người bám theo ta rồi và vô tình lúc nãy ta lượm được nó cách nơi bán kẹo bông không xa "

" Rốt cuộc tại sao hai người muốn tìm em trai ta? "

" Không phải muốn tìm mà là anh em ta được lệnh giết từng người một của Bạch Gia và đầu tiên là tên tóc đỏ ấy "

" Ta nghĩ thợ săn Ma Cà Rồng chỉ tìm tới những con ma nó náo loạn cuộc sống thôi chứ. Không ngờ lại tìm tới bọn ta sớm như vậy " - Bạch Dương nói rồi cười khênh.

" Bọn ta vốn chỉ tính ngao du tìm chốn quê bình yên mà sống rồi giết hết lũ ma đến đó quấy rầy thôi ai ngờ chúng ta có duyên sớm hơn dự tính "

" Tốt nhất là hai người nên biến đi ta thấy ước muốn đó rất đẹp nên mong muốn các người thực hiện. Mau đi đi ta tha cho con đường sống " - Bạch Dương nói.

" Thật ra bọn ta cũng hết đường để lùi rồi " - Người con trai nói rồi lùi xuống.

" Thật là... "

Vừa dứt câu nói hai bên vội nhảy lên. Bạch Hàn và cô gái bất ngờ không kịp phản ứng.

Bạch Dương đỡ được cú đá của hắn. Cậu ta rút ra một con dao bạc định đâm Bạch Dương nhưng Bạch Dương né được.

Thấy anh trai mình trên đó đầu một mình không ổn cô gái bèn lấy ra sợi dây xích phóng lên tấn công Bạch Dương.

Biết được chủ ý của cô nàng Bạch Hàn nhanh chóng túm lấy đầu dây xích dứt về.

" Người? "

" Công bằng chút đi nào "

" Vậy con trai đánh con gái là công bằng à? "

" Từ nãy đến giờ tôi chưa nói rằng mình sẽ đánh cô mà. Chỉ là ngăn lại không cho cô hại anh tôi thôi "

Cô tao nhanh chóng phi dao về phía Bạch Hàn.

" Người không đánh ta. Ta càng dễ xử lý "

Bạch Hàn bèn vội né cứ thế cô được đà phi dao liên tục.

" Hãy đánh tới lúc cô mệt là đi nào "

" Người đừng vội đắc ý "

Thấy Bạch Hàn chỉ né mà không hề đánh lại, cô bèn ngừng ra chiêu.

" Sao người không đánh trả? "

" Lúc ta đánh thì lại nói ta hèn đánh nữ nhi vậy mà lúc ta không đánh lại bảo ta sao không đánh. Rốt cuộc cô muốn thế nào đây? "

" Ta thực sự muốn giết chết tên họ Bạch nhà người nhưng làm như này ta thấy thật mất mặt "

" Cô cũng không đơn giản như tôi nghĩ nhĩ? " - Bạch Hàn nói rồi từ từ tiến về phía cô lấy con dao cô đang cầm trên tay ra...

" Cậu định làm gì vậy? "

Bạch Hàn lạnh lùng. Ánh mắt đỏ hung như đâm xuyên trái tim cô, dơ con dao bạo lên chỉ vào cổ cô như một lời tuyên thệ...

" Nói cho tôi nghe người đã làm cô như vậy. Người ép cô phải làm việc mà mình không thích. Nói đi... Tôi sẽ giết hấn "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

"... Tôi sẽ giết hấn "

Câu nói khiến cô rung rung. Có lẽ nó đã chạm sâu vào trái tim cô...

" Cậu... "

Bịch - Bỗng anh trai của cô ta ngã xuống.

" Hự... hự... "

" Anh!!!" - Cô gái chạy tới đỡ lấy anh mình.

Bạch Dương ánh mắt tức giận cậu định xuống thẳng tay thì Bạch Hàn ngăn lại.

" Bạch Dương! Anh bình tĩnh đã. Chuyện này chắc có uẩn khúc gì đó đằng sau. Anh khoan ra tay đã "

" Họ định giết em "

" Em thấy mọi chuyện không phải như thế đâu anh "

" Được vậy hãy nói đi! "

Cô em gái định nói thì bỗng người anh gằn ra quát lớn:

" Lũ ma cà rồng các ngươi là thá gì mà lấy sự uy lực ra hại người khác. Giờ tính hại luôn hai anh em ta chứ gì??? Ta nói rồi giết thì cứ giết đi bọn ta hết đường lui rồi "

" Ta chỉ muốn tìm ra người muốn giết mình thôi "- Bạch Hàn túm cổ hấn quát.

" Bạch Hàn! hấn đã nói thế rồi em lưỡng lự làm gì? Giết hấn đi "- Bạch Dương nói.

Thấy Bạch Hàn đẩy hấn ra rồi đứng lên cầm con dao...

" ĐỪNG MÀ!!! Tôi sẽ nói... "- Cô gái chột khóc.

" Được vậy cô nói đi "

" Tôi xin kể... "

Tôi là Vũ Hân còn anh tôi là Vũ Bảo. Hai anh em là dân sống tại thôn Bạch Vũ là cô nhi từ nhỏ... Cha mẹ bị lũ ma cà rồng hại chết nên từ năm 4 tuổi đã mồ côi. Lúc đó chúng tôi đem lòng hận các người sâu sắc. Cho tới một hôm gặp được một người thợ săn đã giúp chúng tôi thoát khỏi một tên ma cà rồng đang khát máu.

" Hic... bọn cháu cảm ơn chú ạ "

" Sao ai lại để hai đứa nhỏ lang thang ở đây thế này? "

" Chúng cháu ở cô nhi ạ. Nhưng lũ quỷ săn lùng thôn làng khắp nơi. Chúng cháu sợ quá nên phải chạy trốn. Ai ngờ chúng vẫn đuổi theo "

" Thì ra lũ quỷ quái này đã bắt đầu lộ hành rồi sao? Ta phải kêu gọi mọi người sử lí nhanh chúng thôi "

" Dạ... chú là ai mà giỏi quá " - Hai đứa bé vô cùng ngưỡng mộ trước võ thuật của người thợ săn ma cà rồng bí ẩn.

Thấy hai đứa nhỏ thông minh lại đáng yêu nên ông quyết định nhận hai đứa làm đồ đệ để truyền lại kỹ thuật. Cũng mong có thể loại trừ đi lũ quỷ xấu xa.

Từ đó hai anh em song sinh chúng tôi đi theo ông ấy. Sống một cuộc sống với khát vọng bảo vệ làng Bạch Vũ... Giết chết hết bọn quỷ giảo sát.

Cuộc sống tương trưng sẽ kéo dài hạnh phúc trong 10 năm như vậy. Không ngờ cho tới một ngày...

" Cháy rồi!!! Có người phóng hỏa "

Bầu trời như đổ mưa lửa. Cung tên lửa từ khắp phía bay vào các khu dân. Mọi người chạy nháo nhào. Ba thầy trò chúng tôi lúc này nhanh chóng đi tìm bọn gây rối.

" Thì ra là lũ ma cà rồng này gây rối "

Ánh mắt của chúng sắc như dao ai cũng to cao khỏe mạnh cực kì.

Ba thầy trò tranh đấu với chúng... Cuộc chiến diễn ra một tiếng đồng hồ rồi sư phụ rơi vào tay chúng do muốn cứu một đứa trẻ đang chôn sau chiếc xe.

...

" Hẳn đang bắt giữ phụ của tôi và giữ trong tay vận mệnh của làng Bạch Vũ. " - Vũ Hân vừa nói vừa khóc.

" Hụ..Hắn ta nói nếu hai tôi giết được nhà họ Bạch sẽ tha cho sư phụ và mạng sống của những người sống tại làng Bạch Vũ." - Vũ Bảo ho rồi nói. Bám lấy người em gái rồi từ từ đứng dậy...

" Thật là một câu chuyện buồn" - Bạch Dương nói.

" Thật là quá đáng !!! Tên Vương Triệu Vũ này không thể tha thứ cho hắn! EM SẼ GIẾT CHẾT HẮN "

- Bạch Hân vô cùng căm giận ánh mắt như muốn thiêu đốt mọi thứ.

Thấy em trai mình phản ứng như vậy Bạch Dương liền vỗ vai Bạch Hân:

" Anh cũng sẽ không tha cho hắn vì chuyện vừa rồi đâu. Em yên tâm "

BỤP - Vũ Bảo và Vũ Hân vội quỳ xuống trước mặt hai người.

" Làm ơn! Xin hãy giúp hai anh em chúng tôi cứu lấy sư phụ!!! Cứu lấy làng Bạch Vũ đi ạ. Làm ơn!!! "

" Hai người đứng lên đi. Tôi cần sự giúp đỡ của hai người. Hắn ta là một người rất đáng sợ tôi nghĩ chúng ta còn cần tới một người nữa đây "

" Ý em là? "

" Hạo Vương "

....

....

....

Một cuộc chiến sẽ xảy ra giữa hai gia tộc ma cà rồng quyền lực nhất??? Tất cả sẽ có trong chap tiếp theo nhé cả nhà >>>

Ngôn tình ma cà rồng vẫn sẽ tiếp tục //^^

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

" Tôi có nghe nhầm ko nhỉ? Bạch Hân cậu bây giờ lại đang nhờ vả tôi à? " - Hạo Vương cười rồi vỗ vai Bạch Hân.

" Đây không phải là chuyện đùa đâu =.= " - Tiểu Mạn nói.

" Nếu mà Tiểu Mạn Mạn lên tiếng nói thì bốn thiếu gia xin nhận lời ạ "

" Ừm - _ - "

" Vậy kế hoạch thế nào??? "

" Chúng ta chắc chắn phải có một kế hoạch thật cụ thể tỉ mỉ và chắc chắn "- Bạch Hân nói rồi tất cả cùng nhau quây vào bàn bạc.

- Đầu tiên, tôi là Bạch Hân nhất định phải làm con tin lúc đó hai người coi như đã lập công bắt được tôi đem về giao cho Vương Triệu Vũ (Bạch Hân chỉ tay ra lệnh cho Vũ Hân, Vũ Bảo) Sau đó thì Hạo Vương đến cứu tôi, cậu nên nhanh chóng đánh gục hết lũ lính canh ngoài cửa, hai anh em họ Vũ sẽ cố câu giờ làm nger cho cậu xử xong chỗ lính đấy rồi khắc bị bắt. Sau khi bị bắt thì Bạch Dương sẽ xông vào cửa chính làm phân tâm bọn chúng... Trong lúc hấn đắc ý lơ đã thì bốn chúng ta làm một cú lật kèo ngoại mục áp đặt Vương Triệu Vũ.

Một kế hoạch hoàn hảo ^^ Hấn sẽ không nghi ngờ gì đâu nhỉ?

" Nghe thì có vẻ hoàn hảo nhưng lại không hoàn hảo đâu Bạch Hân"- Tiểu Mạn nói.

" Ý cậu là sao? "- Bạch Hân nói.

" Theo tôi nếu để Hạo Vương bị bắt sớm quá thì hấn sẽ sinh nghi"

" Cậu nói cũng có lí "

" Thế nên theo tôi hãy để cho Hạo Vương đánh hết lực mình đi "

" Tiểu Mạn ~ cậu tàn nhẫn với tôi quá "- Hạo Vương nói.

" Với khả năng của cậu thì nhằm nhò gì nhỉ? "

" hi hi "- Hạo Vương cười xoa đầu.

Đội lúc xử lí sạch bọn lính canh lúc này cậu sẽ đấu với bên Vũ Bảo và Vũ Hân thêm vài tên cộng sự đắc ý của Triệu Vũ hãy nhắm những đòn mạnh của bọn đó rồi giả bộ ngất đi thế thì Vũ Bảo và Hân cũng không bị phỉ sức mà kéo cậu vào trong. Thời gian đó cậu tha hồ nghỉ ngơi nha Hạo Vương.

" ^^"

" Thế còn tôi khoảng thời gian nào là xuất hiện hợp lí nhất? "- Bạch Dương hỏi.

" Cậu là con chốt của ván bài này nên muốn xuất hiện lúc nào do cậu quyết. Hãy thật sẵn sàng để đánh hấn mất một phần sức nhé. Vũ Hân Vũ Bảo sẽ cố tỏ ra hết sức rồi lui về sau... để hấn phải ra tay. Nên hãy đánh cho hấn một chút rồi hấn lật kèo cho chắc chắn"

" Nhớ hấn có biện pháp dự bị sẵn phòng thì sao? "- Vũ Hân hỏi.

" Thế thì phải có một kế hoạch B hoàn hảo ^^ "

" Là sao? "

" Tôi đã có ngay rồi "

Theo như kế hoạch đã bàn tính, hôm sau Bạch Hân bị hai anh em thợ săn bắt và đem về căn cứ của Triệu Vũ.

" Hấn còn sống không? "

" Hụ... hụ... tên này đúng là ghê gớm, tôi suýt mất một mạng vì cậu đấy "- Vũ Bảo nói.

" Hừ... hai người làm tốt lắm "

" Vậy cậu và gia tộc sẽ tha cho làng của chúng tôi chứ ? "- Vũ Hân.

" Mọi thứ còn chưa rõ ràng. Tôi vẫn còn cần hai người mà. Tôi sẽ không nuốt lời đâu nên hãy tin ở tôi "- Hấn nói.

" Đúng như Tiểu Mạn nói, hấn thật sự rất đa nghi và nguy hiểm"- Bạch Hân nghĩ.

" Vậy cậu cần chúng tôi làm gì nữa? " - Vũ Bảo quát.

" Hãy giúp tôi khử nốt tên này! "- Vương Triệu Vũ đưa cho Vũ Bảo hình của Bạch Dương.

" Đây là... "- Cậu cố tỏ vẻ coi như lạ lẫm để đánh lừa hấn ta.

" Đây chính là anh của tên kia. Chỉ cần xử nốt hấn ta thì ân oán coi như đã được xóa bỏ. "

" Được tôi sẽ làm nốt "

" Chưa hết. Nếu xử được hấn rồi thì mau chóng bắt lấy cô gái có mái tóc màu tím về đây cho tôi. Cô bé đó chỉ sống ở căn nhà họ Bạch đó thôi "

" Mái tóc màu tím à? "

" Tiểu Mận!!! Sao hấn muốn lôi cậu ấy vào chuyện này? "- Bạch Hàn suy nghĩ và bắt đầu lo lắng.

" HAHHAHA. Nếu bắt được cô ta, ta hứa sẽ biết cô thành con ma cà rồng xinh đẹp nhất, là nữ vương và là cô dâu của ta!"

Không gian bắt đầu chìm vào sự phấn khích của Triệu Vũ. Không ai nói gì cả đều im lặng..

Lúc này, Bạch Hàn bỗng cảm thấy lo lắng cho Tiểu Mận.

" Hai người mau đi đi "

" Bây giờ sao? "

" Đúng vậy. Làm xong càng sớm thì ngôi làng được tự do sớm "

" Nhưng anh trai tôi vừa mới bị trọng thương như thế này cậu không thấy sao???"

" Thế thì hai người tự quyết xem. Làm hoặc không làm "

" Vậy hãy cho chúng tôi hai ngày. Phải để anh trai tôi lấy lại sức một ngày đã "

" Được sao cũng được. Sau 2 ngày hẹn nhau ở đây, tôi chờ tin tốt của hai người "

" Nhưng còn hấn thì sao? "

" Đó là việc của ta... ta muốn lấy làm chìa khóa để lấy kho báu "

" Tiểu Mận nói rất đúng. Hấn nhất định sẽ không đơn giản tha cho hai người họ mà cũng không đơn giản tha cho nhà mình. Hấn chắc chắn đang có thể bài dự bị rồi đây. Mình phải đề phòng... Tôi tin hai người Vũ Bảo, Vũ Hân. Hãy phối hợp với họ thật tốt nhé "- Bạch Hàn nghĩ.

" Bạch Hàn hãy tin hai chúng tôi "- Vũ Hân tự nhủ rồi bỏ đi.

*****

" Chúng ta không còn thời gian đâu! Nếu không nhanh Bạch Hàn sẽ bị hấn tra khảo hay hành hạ đấy!!! Tại sao cậu vẫn bình tĩnh thế Tiểu Mận???"

" Cậu bình tĩnh đi Vũ Hân! Tôi đang tính cho một kế hoạch hoàn hảo mà "

" Nếu không nhanh thì Bạch Hàn chết đấy!!!"

" Cậu nghĩ Bạch Hàn là người yếu đuối sao "- Tiểu Mận nói rồi cười.

" Đúng rồi đó Vũ Hân! Chúng tôi là một đội rất cừ à nha "- Hạo Vương nói bằng giọng đắc ý.

" Sao ba người họ có thể tin nhau như thế? Thật là nguông mộ "

" Người hãy làm chìa khóa cho ta chứ? "

" Người muốn lấy gia bảo của nhà họ Bạch à? "- Bạch Hàn cười khênh.

" Thứ đó... "

" Bí quyết làm pha lê đỏ hay mối liên kết với tứ bộ vương? "

(* Tứ bộ vương: Là bốn vị vua ma cà rồng từ xưa cai quản và gây dựng cuộc sống mới ở đây - có thể nói họ chính là nguyên nhân khiến con người lâm vào cảnh nô lệ của ma cà rồng , 4 người đó là bạn thân họ cai quản 4 giai cấp: hạ đẳng, thượng đẳng, bình đẳng và con người)

" Đúng là không tệ " - Triệu Vũ về mặt đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Theo truyền nhân kể lại là Tứ Bộ Vương đã chết và dành quyền lại cho người kế nghiệp về sau... Nhưng họ nói rằng xưa kia có một ma cà rồng vào đêm trăng đã nhìn thấy Tứ Bộ Vương xuất hiện lại từ phía lâu đài của họ...

Ông ta còn được nhận bí quyết làm ra pha lê đỏ - đây chính là loại pha lê mà bất kì con ma cà rồng nào mang theo nó sẽ khiến nó hấp thụ sức mạnh của ánh trăng và khỏe lên rất nhiều hơn cả việc uống máu người. Bởi chính pha lê đỏ tượng trưng cho máu và nó hấp thụ được cuộc sống đêm từ ánh trăng.

" Người thực sự nghĩ ta sẽ khai ra à??? "

" Ta vốn không kì vọng vào người đâu. Nên ta mới muốn người làm chìa khóa mở rương "

" Ý người là? "

" Ta đã sai người đến áp đảo gia đình người tìm cách giết tên anh trai của người để hấn chết luôn đi và ta sẽ bắt phu nhân nhà họ Bạch về tra khảo. Hahaha... vì người bà ta sẽ khai tất "

" Thì ra hấn không biết việc Bạch Dương đã khỏi bệnh, nhưng hấn lại đang đề phòng Vũ Hân, Vũ Bảo rồi. Sợ nếu bị lộ ra hấn sẽ sai người giết họ quá, thế thì lại bất ổn cho kế hoạch " - Bạch Hân lo lắng.

" Người bây giờ mới thấy lo à??? " - Triệu Vũ cười về khoái chí.

*****

Ngày giao hẹn của hai anh em họ Vũ cũng đã tới.

" Chúng tôi xin lỗi... chúng tôi không thể đem cô gái đó về được "

" Chuyện này là sao? Chắc là Tiểu Mạn đã đổi kế hoạch " - Bạch Hân nghĩ.

" MẤY NGƯỜI NÓI THẾ LÀ SAO?!? "

" Lần trước cũng do may mắn mà bắt được Bạch Hân còn lần này họ đã cảnh giác hơn. Có người luôn bên cạnh bảo vệ Tiểu Mạn còn người của Bạch gia thì đang đi tìm hấn ta ráo riết " - Vũ Bảo nói.

" Ta biết ngay là Hạo Vương sẽ quan tâm mà "

" Hấn ta là ai? "

" Ta vốn chả muốn lời thêm kẻ địch vào... việc ta cần là lời thêm đồng minh, ta rất muốn tên Hạo Vương đó về đội của ta mà... Chẹp.. có lẽ ta đã nghĩ sai rồi "

Hai anh em Vũ Hân, Vũ Bảo cũng cảm thấy lo lắng vô cùng. Họ cũng không hiểu tên họ Vương đang nghĩ gì.

Liệu kế hoạch này có thành công không nhỉ? - Hai người họ nghĩ.

Bỗng từ phía cổng có tiếng người hốt hoảng chạy vào... người đổ mồ hôi.

" Có... có người tới... "

" Là ai thế? "

" Tóc... tóc.... "

Hắn ta chưa kịp thốt ra thì Bạch Dương đi tới ánh mắt sắc như dao.

" Lâu rồi không gặp... bạn của tôi "

" Bạn của tôi???? " - Bọn đàn em chìm đắm vào sự bất ngờ.

" Hahahaha!!! Không ngờ ngươi vẫn còn sống. Ta cứ tưởng ngươi đã toi đời rồi chứ? "

" Thật là thất vọng nhỉ? Tiếc là Bạch Dương ta đây đã sống tốt và còn càng ngày càng mạnh nữa!!!"

Câu nói vừa dứt Bạch Dương đã lao tới đá ngay một cú vào bụng hắn. Hắn ngã ngửa ra.

MẠNH QUÁ!!! Cứ thế này chắc không dùng tới kế hoạch mất - Hai anh em nghĩ.

Từ phía xa... Tiểu Mạn và Hạo Vương đang theo dõi.

" Không ngờ Bạch Dương lại mạnh đến như vậy. Biết thế ngay từ đầu nên để Bạch Dương xử chúng " - Tiểu Mạn nói.

" Không khỗ danh là hắn "

" Cậu nhằm gì vậy???? "

" Dù sao chúng ta cũng không nên quá đắc ý "

* Gật gật *

" Có vẻ cậu đã rất nòng lòng muốn cứu em trai mình đấy "

" Ngươi cũng chỉ đang nói chúng một phần thôi... Điều mà ta cần hơn cả chính là đem đầu của tên họ Vương nhà ngươi về "

" Thú vị ghê "

" Cơ hội của chúng ta " - Hai anh em nhà họ Vũ ra ám hiệu họ gật rồi xông tới đánh Bạch Dương bất ngờ theo đúng kế hoạch.

Trong nháy mắt hai người đã lăn ra...

" Hai tên này cũng mệt rồi thì phải... Giờ ngươi còn ai cho ra nốt đi "

" Hừmm.. Đừng đắc ý ^^ Trò chơi còn dài lắm " - Giọng điệu đầy nham hiểm.

" Hắn định làm gì vậy? " - Cả ba người đều suy nghĩ.

" Hạo Vương hay chúng ta tìm cách đi cứu Bạch Hân trước đi "

" Ừ vậy cũng được "

" Đi thôi "

" Từ từ đã còn ba người họ thì sao??? "

" Để họ kéo dài thời gian là được. Mau lên!!!! "

" Ngươi đang có âm mưu gì sao? "

" Chỉ là ta có vài người bạn rất muốn gặp người đó Bạch Dương "

Bộp bộp hắn vỗ tay ra ám hiệu...

Từ trong phòng bỗng đám người bước ra... ai cũng thờ hồng hộc, ánh mắt thì đỏ rực như máu, gân nổi lên.

" Ngươi đã cho lũ ma cà rồng này uống máu của quý tộc sao???"

" Ha ha ha ha! Bọn chúng cũng chỉ là chuột bạch mà thôi "

" Ngươi... cứ thế này bọn chúng sẽ chết mất. Cơ thể của ma cà rồng thường dân làm sao mà chấp nhận máu của quý tộc chứ? Thế chả khác nào biến họ thành ma cà rồng lần nữa "

" Chả mấy chốc chúng sẽ mất kiểm soát và cào xé ngươi à có khi là cả ta nữa... Để phòng chuyện đó ta đã hút máu chúng trước rồi.. Bọn chúng giờ chỉ là con chó của ta mà thôi "

" Ngươi... "

" Giết được ngươi rồi bọn chúng cũng sẽ chết vì cơ thể không thể thích nghi nổi... Một công dọn cả đôi đường "

" Tên khốn!!! Đồng loại mà ngươi cũng không tha "

" Ngoài bậc cao quý như ta ra còn lại ta xem chúng đều là rác. Đừng nhiều lời nữa giết hán đi "

Bọn ma cà rồng bắt đầu mất kiểm soát người chúng đỏ lên như một người uống say và bị sốt ở 50 độ vậy, mồm thì khá hốc như những tên khá hốc như những tên khát nước trên đảo hoang tất cả lúc này nhìn như lũ quỷ đói khát vậy... thật đáng sợ. Có điều nếu bây giờ họ lấy máu của Bạch Dương nữa thì cơ thể sẽ không thể chịu nổi nó sẽ nổ ra mất vì máu quý tộc cao cấp thuộc dòng sở hữu và điều khiển nếu ai mà uống nó không phải là quý tộc sẽ bị dòng máu đó điều khiển ngược lại mà thôi.

- Trận đấu sinh tử

" VƯƠNG TRIỆU VŨ!!! TA SẼ GIẾT NGƯỜI!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Bọn chúng mất kiểm soát lao tới chỗ Bạch Dương.

Bạch Dương vừa bị thương nên cơ thể chưa hồi phục hoàn toàn, cậu có vẻ chưa sẵn sàng để đối đầu với những con quỷ đang mất kiểm soát lúc này.

" Tên khốn... "

Bạch Dương lộn nhào tung chân đá bay mấy tên ngã ngựa ra sau, Vương Triệu Vũ khẽ quan sát từ xa hán cười với điệu bộ nham hiểm..

" Ta biết ngay ngươi chưa thể hồi phục một cách hoàn toàn rồi, nếu thực sự khỏe thì mấy tên này sẽ chết ngay chỉ bằng cái liếc của ngươi thôi... "

Cạch...

Hán nhẹ nhàng nhét viên đạn bạc vào súng rồi lên cò.

" Lần này ta sẽ nhắm trúng tim ngươi, Bạch Dương à hãy yên giấc đi "

" ĐỪNG CÓ HÒNG!!!" - Bất ngờ Vũ Bảo nhảy tới đá bay khẩu súng của hán.

" Ngươi???" - Vương Triệu Vũ hoang mang.

" Bọn ta đùa với ngươi vậy thôi kế hoạch của ngươi đã bị bọn ta dất mũi ngay từ đầu rồi "

" Hừ... " - Ánh mắt của hán vô cùng tức giận.

Chiu----- Bạch Dương trừng mắt lườm một cái lũ quỷ quái kia rơi ngay vào trạng thái vô thức té ngã xuống.

" Ngươi định làm gì bọn ta đây? Đây là một kế hoạch hoàn hảo "

Hán không nói gì cả bất ngờ lao tới bóp cổ Vũ Hán.

" Vũ Hán!!!"

" Bình tĩnh đi... ta chỉ muốn biến em gái ngươi thành người của ta mà thôi "

" Không được!!!" - Vũ Bảo quát

Bất ngờ từ phía sau Bạch Hàn xuất hiện đánh ngay một cú vào cổ Triệu Vũ. Hắn giật người đẩy Vũ Hàn ra...

" Sao có thể??? "

Lúc đấy Tiểu Mạn xuất hiện tay cầm sợi xích mà hắn chới Bạch Hàn..

" Lè - thấy kế hoạch của ta hay không? "

" Xuất sắc lắm chứ còn gì ^^ " - Hạo Vương đắc ý nói.

" Chỉ với sợi xích nhỏ thế ngươi nghĩ ta sẽ chịu thua sao? Chỉ là chưa đến lúc thôi "

--- lúc ở phòng giam ---

" Hạo Vương cậu nói xem với một tên quỷ ma như hắn sẽ nhốt Bạch Hàn ở đâu? "

" Chắc là một tầng hầm có xiềng xích to thật là to, có đinh bạc đóng ở bàn tay và phải có thánh giá. "

" Ỉ... nghe cậu miêu tả đáng sợ quá"

" Tôi chỉ nói thật thôi "

" Tôi quá cậu mau quan sát lắng tai nghe đi nhờ ai tấn công thì sao? "

Cạch... cạch...

" Ai đó!?" - Cả hai phản xạ quay lại nhìn định giờ tay đánh thì bị bắt lại.

" Là tôi "

" Bạch Hàn? " - Tiểu Mạn

" Sao cậu ra đây được vậy??? "

" Hắn nghĩ tôi hết sức lực nên không hề tra tấn tôi cả mà chỉ chới tôi với xích thôi do chán quá vì hai cậu đến lâu nên định lượn lờ "

" Còn giám nói! chúng tôi lo cho cậu mà -.- " - Tiểu Mạn nói.

" Cậu lo cho tôi sao? □□□ "

" Im coi "

Bingg... Tiểu Mạn cốc vào đầu Bạch Hàn một cái.

" Sao cậu giám ra tay với bốn thiếu gia hả???"

Haizz... Tiểu Mạn phui tay thở dài...

" Thì ra đúng là cậu tôi sợ cậu là tên giả mạo nào đó "

" Haha Mạn Mạn đúng là đa nghi " - Hạo Vương cười.

" Nghĩ sao mà sợi xích bé nhỏ này làm khó được tôi. Cùng lắm phải như Hạo Vương nói "

"..."

" Thì ra ngay từ đầu ta đã bị mắc lừa để bị chơi một cú đau như thế này sao? " - Vương Triệu Vũ nói.

" Tại vì sự đắc ý của ngươi thôi " - Bạch Hàn nhặt khẩu súng lên chìa thẳng vào mặt Triệu Vũ.

" Bọn ta đã lờ dụng sự đắc ý của ngươi để chơi ván cờ chót này đây " - Tiểu Mạn nói.

" Ta đúng là đã quá chủ quan và tin tưởng hai tên này rồi... "

" Là người đã hại bọn ta trước! Mau thả sư phụ của ta ra!!! "- Vũ Hân quát.

" Haha có phải trong kế hoạch này đã có gì đó sai sót rồi phải không Dương Tiểu Mạn? "

"... "- Tiểu Mạn lạnh người.

" Hình như đã quên đi mục đích cứu ngôi làng "

" Ta không quên và cũng chưa bao giờ muốn quên cả vì đây mới là nguyên nhân của kế hoạch... Bọn ta sẽ đánh bại người "- Tiểu Mạn nói rồi chỉ tay về phía Triệu Vũ.

" Ta cũng là một đẳng cấp cô nghĩ đánh bại ta dễ lắm à?"

" Nhưng ở đây cũng có tận 3 người đẳng cấp đó người đừng quên "- Hạo Vương nói về đặc ý.

Bạch Dương, Bạch Hân ánh mắt đầy kiêu hãnh họ như một lần nữa được tiếp thêm sức mạnh.

Bạch Dương lùi xuống nhảy lên lấy đà đạp Vương Triệu Vũ, hất dơ tay ra phía trước né đòn.

" Người cũng khá lắm. Giờ tới phiên ta "

- Triệu Vũ nói rồi lao tới hất đám mạnh về phía trước, Bạch Dương liền né ngay rồi đánh trả hất lùi ngay về phía sau. Ánh mắt hai người đỏ rực như muốn đốt cháy lẫn nhau.

" Bạch Dương anh phải cẩn thận hấn không dễ bị đánh bại đâu "- Bạch Hân nói.

Triệu Vũ không nhường thời gian cho Bạch Dương trả lời hấn cứ thế lao tới mà tấn công, Bạch Dương cũng khó mà đánh lại chỉ biết né thôi... Bất ngờ khi hai người đang đánh bỗng xuất hiện từ xa một sợi xích từ đâu tới bắt lấy Tiểu Mạn.

" Tiểu Mạn?!!" - Bạch Hân và Hạo Vương nói lớn.

Bạch Dương cũng vì thế mà phân tâm bị dính ngay cú đâm của hấn...

Phía bên kia của sợi xích không ai khác chính là cô tiểu thư xinh đẹp Vương Ngọc.

" Vương Ngọc? Cậu định làm gì? "- Tiểu Mạn hỏi.

Cô ta kéo mạnh sợi xích lôi Tiểu Mạn lại.

" a... "- Sợi xích siết chặt hơn vào Mạn Mạn.

" Thả Tiểu Mạn ra đi "- Hạo Vương quát.

" Nếu các người giám tới đây ta sẽ hút máu cô ta!!! "- Vương Ngọc túm lấy mặt Tiểu Mạn, ánh mắt đỏ rực...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

" Vương Ngọc cô hãy bình tĩnh đã... Tiểu Mạn không có tội "- Hạo Vương nói.

" Cô ta không có tội thì ai có tội??? Nếu không vì cô ta thì lũ ma cà rồng các người có phát điên đến vậy không hả? Nếu không vì cô ta Tiểu Nam cũng không phải bị thương nhiều như thế! TA SẼ GIẾT CÔ TA ĐỂ CHẤM DỨT! "

Bùm...

" A... a... "- Vương Ngọc bị Bạch Hân dùng khẩu súng bạc bắn trúng vai cô ta bèn đẩy Tiểu Mạn về phía trước. Nhưng tay Tiểu Mạn bị sợi xích kéo làm rách da...

máu chảy ra...

" Mùi này là...? " - Hạo Vương lo lắng.

" Tay.. tôi.." - Tiểu Mạn nói.

Vương Ngọc từ từ tiến tới.

" Rồi cô cũng sẽ bị lũ ma cà rồng này xé xác mà thôi.. "

Mùi máu của Tiểu Mạn thật sự rất thu hút... tất cả mọi người, mắt ai cũng rực đỏ.

" Chuyện này là sao đây? " - Vũ Hân nói.

" Chúng ta phải giúp Tiểu Mạn nếu không anh sợ họ sẽ không kìm chế được " - Vũ Bảo nói.

Hai người chạy tới định giúp Tiểu Mạn gỡ xích, Triệu Vũ lao tới đá Vũ Bảo sang một bên. Hân vừa định lao tới để túm Tiểu Mạn thì Bạch Hân đã chặn ngay đường đâm hân ngã ngựa...

" Đừng có đụng vào thứ mà người không nên đụng " - Bạch Hân nói. Ánh mắt cậu đã rực đỏ trong thèm khát máu nhưng lý trí đã giúp Hân tỉnh táo...

" Bạch Hân.. " - Tiểu Mạn nhìn.

Trong lúc này hay người tranh thủ bỏ xích rồi lôi Tiểu Mạn ra sau... Hạo Vương dơ tay chặn đứng trước ba người.

" Mau giúp Tiểu Mạn cầm máu lại"

Xoẹt - Vũ Hân xé mảnh vải trên chiếc áo rồi quấn vào tay cho Tiểu Mạn.

" Cảm ơn "

"... " - Vũ Hân gật đầu.

Họ lại tiếp tục vào trận quyết đấu.

" Bạch Hân! Lần này hai anh em ta cùng xông lên đi! Hãy cho hân kết thúc ở đây thôi " - Bạch Dương nói.

" Vâng thưa anh trai "

" Tôi cũng muốn tham gia nữa " - Hạo Vương nói.

" Cậu chỉ cần giúp tôi chăm sóc tốt cho Tiểu Mạn là được rồi. Hân ta để tôi xử lí " - Bạch Hân nói.

" Được thôi "

Vương Ngọc định tiến tới đánh lên một lần nữa nhưng bị Vũ Bảo phát hiện cậu đẩy cô ta ra hiến Vương Ngọc ngã ngựa...

" Hự... hự... "

Vũ Bảo dùng một con dao bạc định xông tới tấn công nhưng Tiểu Mạn dơ tay ngăn lại.

" Tha cho cô ấy đi.. " - Tiểu Mạn nói.

Vương Ngọc lùi chân rồi quay lưng bỏ chạy.

Lúc đó thì Triệu Vũ cũng đang phải đối phó với hai anh em nhà họ Bạch. Đây là đầu hai người cùng nhau chiến đấu từ khi còn nhỏ cho tới bây giờ... Bạch Hân cũng không còn là cậu em trai bé nhỏ nữa cũng đã rất mạnh mẽ và lạnh lùng.

" Hự... hự... " - Triệu Vũ quỳ xuống đất ho ra máu.

" Sự phụ của bọn ta đâu??? " - Vũ Bảo túm cổ Triệu Vũ hỏi.

" Sự phụ của người à?... " - Hân bắt ngay lấy cơ hội này túm lấy Vũ Bảo định hút máu để lấy thêm sức mạnh.

BÙM - Biết được chủ ý của hân ngay từ đầu Bạch Hân dùng khẩu súng bắn hân, viên đạn chúng vào đầu tên họ Vương, toàn thân như tê cứng lại.

" Á... " - Tiểu Mạn thấy máu bắn ra giật mình hét lên.

- Lúc này những hình ảnh hồi nhớ xưa của cô lại ùa về một cách rõ ràng hơn.

(Chạy đi Tiểu Mạn!!!!)

- Cô ôm tai về mặt đầy hốt hoảng...

" Tiểu Mạn cậu không sao chứ? " - Hạo Vương hỏi.

" Không sao... "

Vũ Bảo hốt hoảng khi thấy máu bắn lên mặt mình cậu đẩy hẳn ra... Vũ Hân vội chạy tới chỗ anh để đỡ.

" Cũng may nếu không thì cậu sẽ bị chết dưới tay hắn rồi đấy " - Bạch Hân nói.

" Giờ tôi biết tìm sư phụ ở đâu? " - Vũ Hân nhìn Bạch Hân hỏi.

" Chúng ta đành phải tự tìm thôi. Còn hẳn ta tôi sẽ đem hẳn về để bàn việc với tứ bộ vương thôi... và các ma vương khác nữa "

" Vậy chúng ta cùng nhau tìm " - Vũ Hân nói.

" Bọn mày ơi!!! Tao nghe nói Vương Triệu Vũ chết rồi giờ thì chúng ta không còn ai che chở nhất định sẽ bị lũ thợ săn quý bắt mất thôi... Chúng ta phải chôn khỏi đây "

" Đứng... "

" MAU THU DỌN ĐỒ "

"... "

*****

" Cảm ơn mọi người vì sự giúp đỡ này " - Vũ Bảo nói.

" Không có gì chúng tôi cũng chỉ đang cố ngăn tội ác của Triệu Vũ thôi " - Tiểu Mạn đáp.

Vũ Hân nhìn Bạch Hân chăm chăm, cô từ từ tiến tới đưa cho cậu một chiếc vòng tay.

" Cảm ơn cậu, Bạch Hân "

" Ồ... " - Hạo Vương về bắt ngờ cậu khuyt tay vào Tiểu Mạn.

(Tiểu Mạn nhìn rồi mỉm cười)

" Tôi... " - Bạch Hân.

" Cậu hãy nhận đi tôi đã tự tay làm nó để tặng cậu "

" Đứng đúng Bạch Hân! Cậu không nên lạnh lùng như vậy đó là tấm lòng của Vũ Hân cậu mau cầm lấy đi... " - Tiểu Mạn chưa nói xong Bạch Hân đã khoác vai cô kéo đi luôn còn không cầm lấy cái vòng.

" Tiểu Tím hết phần rồi chúng ta về "

" Ế!!!! Tôi còn chưa nói xong! "

" Về thôi "

" Tên đáng ghét này!! >-< "

Lúc này những câu nói của Bạch Hân hiện về tai Vũ Hân một cách thật rõ ràng " Đừng đụng vào thứ người không nên đụng "

- Không nhẽ, Bạch Hân thích Tiểu Mạn sao - cô nghĩ.

" Tạm biệt " - Tiểu Mạn dơ tay chào.

" Tạm biệt... "

Chương 34

"Nhà họ Vương ta không hề phải chịu nhục như thế này! Không được ta quyết phải rửa mối hận này" - Vương Ngọc đầy tức giận.

"Cha cũng sẽ không để yên cho nhà họ Bạch đâu. Chỉ vì một con nhỏ tầm thường hèn hạ mà đã giết chết cháu của ta còn định cướp luôn cả mạng Tiểu Nam nữa"

"Cha! chuyện xảy ra tuyệt đối cha đừng có mà kể cho Tiểu Nam, con sợ anh ấy lại lo lắng "

"Hãy để nó dưỡng thương "

"Ngay mai con sẽ đi tìm người "

Nhất định tôi phải đem được máu của cô về cho Tiểu Nam uống nó mới chính là liều thuốc phục thương tốt nhất - Vương Ngọc nghĩ.

Đạo gần đây có nhiều chuyện xảy ra khiến mình luôn lo lắng một điều đáng sợ sẽ xảy đến, nhà họ Vương sẽ không chịu để yên nhìn Vương Triệu Vũ chết - Tiểu Mạn nghĩ.

"Này tên nô tỳ kia mau qua đây bê trà cho bốn thiếu gia " - Bạch Hàn nói.

"Ai là nô tỳ của cậu. Một ngày nào đấy tôi nhất định sẽ lấy mạng cậu " - Tiểu Mạn nói.

Đúng lúc này Bạch Dương và phu nhân nghe thấy, họ đứng nhìn Tiểu Mạn.

(Tiểu Mạn không còn gì để biện minh - _ -)

"Thì ra ở cùng chúng tôi mấy tháng trời mà cô vẫn chưa quên mối thù đó sao? " - Bạch Hàn hỏi.

"Chỉ bằng hút máu cô ấy đi " - Bạch Dương nói.

"Á? " - Cái tên này đúng là máu lạnh mà - Tiểu Mạn nghĩ.

"Thôi nấy đứa đừng bắt nạt con bé nữa. Chắc nó tức giận nên mới nói vậy thôi " - Phu nhân Minh Nguyệt cười rồi ra bàn ngồi.

"Xem cô lấy mạng tôi như thế nào " - Bạch Hàn nói về thách thức.

"..."

*****

"Không phải mấy người đều muốn tìm pha lê đỏ sao? Vậy cùng nhau bắt tay đi, các người lấy thứ các người muốn, ta lấy thứ ta muốn "

"Thứ mà Vương tiểu thư muốn là gì thế? "

"Ta muốn mạng của một người "

"Chuyện đó dễ như vậy vạ làm ăn này chắc cô Vương chịu lỗ rồi "

"Không cần phí lời! Có hợp tác không? "

"Được! Vậy chúng ta bắt tay "

Tiểu Mạn một Triệu Vũ đã làm cho bọn họ khốn khổ bây giờ trong tay tôi có hơn mười Triệu Vũ như thế này, tôi xem cô sống sao nổi - Ánh mắt Vương Ngọc đỏ rực trong hận thù.

Máu mới là thứ bọn ta cần... máu và máu...

"Đừng... mà..."

Tiểu Mạn bật dậy, cô vô cùng hoảng hốt.

"Một giấc mơ đáng sợ"

Liệu có phải sẽ báo hiệu điều gì không tốt sao - Cô chấp hai tay bắt đầu cầu nguyện.

"Mong mọi điều tồi tệ không xảy ra..."

*_*_*_*_

"Tiểu Mạn, sao dậy sớm thế?"

"Con biết sáng nay phu nhân sẽ đi nên muốn chuẩn bị vài món cho người"

"Con chu đáo quá"

"Phu nhân! Sao không ở lại? Người đi như vậy sẽ rất cô đơn không phải sao?"

"Ta muốn tìm một nơi yên tĩnh thôi. Từ ngày Bạch Vương mất ta bị dày vò chỉ có hai anh em Bạch Hân để lấy điểm tựa. Giờ chúng lớn rồi ta muốn về lại căn nhà cũ ở thôn xóm sống đến lúc nhắm mắt. Ta không muốn thấy cảnh tàn xác lẫn nhau nữa..."

Phu nhân nói đúng, mình ở đây có phải là nguyên nhân của mọi xung đột không? mình nên quay về nơi mình tới thôi...

"Thôi để con lên dọn đồ cho người"

"Ta làm xong hết rồi, ta đi bây giờ"

"Nhanh vậy sao ă???"

"Phải tranh thủ khi hai đứa nó còn đang ngủ, nếu chúng dậy ta lại khó đi lắm"

"Vâng"

"Bảo với chúng đừng tìm ta để ta đi thì sẽ tốt cho ta"

"Vâng, phu nhân người bảo trọng"

"Ừ"

Tiểu Mạn tiễn phu nhân ra xe

"Ta đi nha"

"Vâng"

Bạch Hân lúc này đứng từ trên tầng ngó xuống.

"Mẹ lại đi rồi..."

"Thiếu gia cũng không cần phải lo lắng. Nếu cậu thật sự thương mẹ cậu thì hãy để bà ấy đi, bà ấy làm vậy để đỡ lại hạnh phúc trong tim mà"

Bạch Hân không nói gì cậu đi vào phòng...

Tiểu Mạn vào phòng cô suy nghĩ... Mình có nên rời khỏi đây không??? Hay là đi nhĩ dù sao mình cố sống đến bây giờ cũng là vì Tiểu Nam, cậu ấy bây giờ cũng không còn là con người. Mình muốn trở về cô nhi cũ... để bảo vệ nhưng em nhỏ như mình và Tiểu Nam.

Đúng vậy chỉ có cách đó mới là tốt nhất thôi...

Bây giờ nói với họ thì không tiện thôi cứ lên sẵn kế hoạch rồi đêm nay đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"Nhà họ Vương ta không hề phải chịu nhục như thế này! Không được ta quyết phải rửa mối hận này" - Vương Ngọc đầy tức giận.

"Cha cũng sẽ không để yên cho nhà họ Bạch đâu. Chỉ vì một con nhỏ tầm thường hèn hạ mà đã giết chết cháu của ta còn định cướp luôn cả mạng Tiểu Nam nữa"

"Cha! chuyện xảy ra tuyệt đối cha đừng có mà kể cho Tiểu Nam, con sợ anh ấy lại lo lắng "

"Hãy để nó dưỡng thương "

"Ngày mai con sẽ đi tìm người "

Nhất định tôi phải đem được máu của cô về cho Tiểu Nam uống nó mới chính là liều thuốc phục thương tốt nhất - Vương Ngọc nghĩ.

Dạo gần đây có nhiều chuyện xảy ra khiến mình luôn lo lắng một điều đáng sợ sẽ xảy đến, nhà họ Vương sẽ không chịu để yên nhìn Vương Triệu Vũ chết - Tiểu Mạn nghĩ.

"Này tên nô tỳ kia mau qua đây bê trà cho bốn thiếu gia " - Bạch Hàn nói.

"Ai là nô tỳ của cậu. Một ngày nào đây tôi nhất định sẽ lấy mạng cậu " - Tiểu Mạn nói.

Đúng lúc này Bạch Dương và phu nhân nghe thấy, họ đứng nhìn Tiểu Mạn.

(Tiểu Mạn không còn gì để biện minh -_-)

"Thì ra ở cùng chúng tôi mấy tháng trời mà cô vẫn chưa quên mối thù đó sao? " - Bạch Hàn hỏi.

"Chỉ bằng hút máu cô ấy đi " - Bạch Dương nói.

"Á? " - Cái tên này đúng là máu lạnh mà - Tiểu Mạn nghĩ.

"Thôi mấy đứa đừng bắt nạt con bé nữa. Chắc nó tức giận nên mới nói vậy thôi " - Phu nhân Minh Nguyệt cười rồi ra bàn ngồi.

"Xem cô lấy mạng tôi như thế nào " - Bạch Hàn nói về thách thức.

"..."

*****

"Không phải mấy người đều muốn tìm pha lê đó sao? Vậy cùng nhau bắt tay đi, các người lấy thứ các người muốn, ta lấy thứ ta muốn "

"Thứ mà Vương tiểu thư muốn là gì thế? "

"Ta muốn mạng của một người "

"Chuyện đó dễ như vậy vụ làm ăn này chắc cô Vương chịu lỗ rồi "

"Không cần phí lời! Có hợp tác không? "

"Được! Vậy chúng ta bắt tay "

Tiểu Mạn một Triệu Vũ đã làm cho bọn họ khốn khổ bây giờ trong tay tôi có hơn mười Triệu Vũ như thế này, tôi xem cô sống sao nổi - Ánh mắt Vương Ngọc đỏ rực trong hận thù.

Máu mới là thứ bọn ta cần... máu và máu....

"Đừng... mà... "

Tiểu Mạn bật dậy, cô vô cùng hoảng hốt.

" Một giấc mơ đáng sợ "

Liệu có phải sẽ báo hiệu điều gì không tốt sao - Cô chấp hai tay bắt đầu cầu nguyện.

" Mong mọi điều tồi tệ không xảy ra... "

*_*_*_*_

" Tiểu Mận, sao dậy sớm thế? "

" Con biết sáng nay phu nhân sẽ đi nên muốn chuẩn bị vài món cho người "

" Con chu đáo quá "

" Phu nhân! Sao không ở lại? Người đi như vậy sẽ rất cô đơn không phải sao? "

" Ta muốn tìm một nơi yên tĩnh thôi. Từ ngày Bạch Vương mất ta bị dày vò chỉ có hai anh em Bạch Hàn để lấy điểm tựa. Giờ chúng lớn rồi ta muốn về lại căn nhà cũ ở thôn xóm sống đến lúc nhắm mắt. Ta không muốn thấy cảnh tàn xác lẫn nhau nữa... "

Phu nhân nói đúng, mình ở đây có phải là nguyên nhân của mọi xung đột không? mình nên quay về nơi mình tới thôi..

" Thôi để con lên dọn đồ cho người "

" Ta làm xong hết rồi, ta đi bây giờ "

" Nhanh vậy sao ợ??? "

" Phải tranh thủ khi hai đứa nó còn đang ngủ, nếu chúng dậy ta lại khó đi lắm "

" Vâng "

" Bảo với chúng đừng tìm ta để ta đi thì sẽ tốt cho ta "

" Vâng, phu nhân người bảo trọng "

" Ừ "

Tiểu Mận tiễn phu nhân ra xe

" Ta đi nha "

" Vâng "

Bạch Hàn lúc này đứng từ trên tầng ngó xuống.

" Mẹ lại đi rồi... "

" Thiếu gia cũng không cần phải lo lắng. Nếu cậu thật sự thương mẹ cậu thì hãy để bà ấy đi, bà ấy làm vậy để giữ lại hạnh phúc trong tim mà "

Bạch Hàn không nói gì cậu đi vào phòng...

Tiểu Mận vào phòng cô suy nghĩ... Mình có nên rời khỏi đây không??? Hay là đi nhỉ dù sao mình cố sống đến bây giờ cũng là vì Tiểu Nam, cậu ấy bây giờ cũng không còn là con người. Mình muốn trở về cô nhi cũ... để bảo vệ nhưng em nhỏ như mình và Tiểu Nam.

Đúng vậy chỉ có cách đó mới là tốt nhất thôi..

Bây giờ nói với họ thì không tiện thôi cứ lên sẵn kế hoạch rồi đêm nay đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

" A Nhĩ mau lại đây giúp chị phơi đồ nhanh lên. Xong chúng ta còn vào ăn cơm cùng mọi người nữa "

" Vâng "

" Hai con đã xong rồi sao mau vào ăn cơm thôi "

" Chúc chị Mận và mẹ ăn cơm vui vẻ "

" Các con mau ăn đi "

Các em cứ hạnh phúc như vậy thì thật là tuyệt biết bao... một cuộc sống bình yên.

" Chị Mận đó là gì thế sao chị lại đeo ở cổ ạ? " - A Nhĩ giờ tay chỉ sợi dây cô đeo có một chiếc túi nhỏ.

" Đây là túi thơm. Chị thích mùi thơm nhẹ nhàng của nó nên muốn đeo thôi "

- Thật ra mình muốn đeo thứ này chỉ để áp đi mùi hương của mình, dấu được vị máu của mình như vậy Bạch Hàn sẽ không bao giờ tìm thấy mình nữa. Nên như vậy đó là cách tốt nhất để mọi người được yên ổn.

" Tiểu Mận rốt cuộc là cô ở đâu? "

Bạch Hàn tự nhốt mình trong phòng cậu như suy sụp.

Cộc - Cộc

" Bạch Hàn cậu mau ra ngoài đi! Là tôi... Hạo Vương đây "

" Tôi không muốn... Cậu về đi "

" Bây giờ cậu như vậy thì giúp ích sao??? Cậu mau ra ngoài rồi chúng ta cùng nhau tìm Tiểu Mận nữa! Nếu để cô ấy lang thang vậy lũ ma cà rồng biết được sẽ giết cô ấy "

"... "

" Bạch Hàn!!! Cậu nghe tôi nói không? "

- Cách -

Bạch Hàn bước ra...

" Chúng ta đi tìm cô ấy "

" Khoan đã thiếu gia lão gia nhà họ Vương tới tìm cậu "

" Vương gia?" - Hạo Vương nhìn Bạch Hàn.

Lại có chuyện gì đây?- Bạch Hàn nghĩ.

" Hôm nay Vương gia có dịp tìm đến thật là lạ " - Bạch Dương nói.

" Thiếu gia Bạch, huyết tộc chúng ta vốn phải giữ hòa bình để xây dựng quân đội vậy tại sao Bạch gia lại... " - Hấn ta chưa kịp nói hết câu thì Bạch Dương vội ngắt đoạn.

" Ai là người gây chiến trước? "

" Vương Triệu Vũ mới là người bắt đầu... hấn chết là rất đáng. " - Bạch Hàn từ phía sau đi lên nói rồi kéo ghế ngồi.

" Tôi cũng chỉ vì công việc nên mới đến không muốn động đến chuyện cũ làm gì... Hãy để cho người mất được yên nghỉ "

" Vậy mời nói " - Bạch Dương nói rồi cầm cốc nước lên uống.

" Huyết tộc chúng tôi muốn các cậu cùng nhau bàn bạc về pha lê đồ... Không nên ích kỉ giữ bí quyết ấy riêng cho bản thân được "

" Tiếc thật Vương gia... Cha tôi đã mất quá sớm chưa kịp truyền dạy gì cả. Bí quyết ấy đã biến mất mãi mãi rồi " "

" Không thể nào!" - Vương lão gia quát lớn.

" Tiếc thật đó... Giờ chúng tôi muốn nghỉ ngơi. Quân gia tiễn Vương lão gia về "

Hai thằng quý con, đừng vội đắc ý mối thù này tao sẽ dùng máu của chúng mày để rửa sạch.

- Hai tay lão nắm chặt tuy ánh mắt không thể hiện sự giận giữ của hắn nhưng răng thì nghiến. Hắn quay đầu tự về...

Lúc này Bạch Dương mới đứng dậy tiến ra phía cửa sổ nhìn thấy hắn lên xe về cậu mới nói.

" Các hoàng tộc bắt đầu soi tới báu vật họ Bạch rồi... Chắc anh sẽ phải ra mặt thôi "

" Một đám phiền phức "

" Từ giờ mọi hành động của chúng ta phải nên cẩn thận rồi "

" Em sẽ chú ý "

" Còn nữa... Mau tìm Tiểu Mạn nếu không bị bọn quý đó bắt được đây "

" Vâng em và Hạo Vương đi ngay "

Bạch Hàn vừa nói xong liền cùng Hạo Vương chạy ngay ra ngoài.

Cũng là Ma Cà Rồng sao mình lại ghê tởm những tên đó như vậy? Thật là người khác phải khinh bỉ... Mọi thứ do gia đình gây nên không thể để bọn quý đó làm ô uế thanh danh được. - Bạch Dương suy nghĩ.

" Chúng ta đã tìm cô ấy suốt mấy ngày nay liên đều không thấy "- Hạo Vương nói.

" Rốt cuộc cậu ở đâu?"

" Thôi Bạch Hàn mau qua kia ngồi đi.. "

Hai người vội ghé vào một cái ghế đá bên đường.

Vừa thấy bóng dáng của ma cà rồng mọi người đều hoảng sợ ai ra đường cũng phải che mặt và không dám nhìn thẳng vào họ.

" Sắp tối rồi nếu không tìm nhanh sẽ rất khó tìm "- Bạch Hàn nói.

" Cậu bình tĩnh... cũng phải nghỉ chứ! Cô ấy vốn khác người không nhầm được "

" Thực sự là rất khác người "- Bạch Hàn cười khẽnh.

Bỗng một đứa bé trai tay cầm chiếc kẹo mút nhỏ cậu bé dơ ra trước mặt Bạch Hàn.

" Anh tóc đỏ... Có thể giúp em hái hoa để tặng mẹ không? "- Thằng bé chỉ tay vào cành hoa trên cây chỗ cậu và Hạo Vương ngồi. Thằng bé cười một nụ cười rất dễ thương.

" Được "

Bạch Hàn đứng dậy vươn người nhảy lên cây rồi sau đó chọn từng bông hoa đẹp nhất rồi nhảy xuống.

" Em bé... nếu em nhận được bó hoa này bà ấy sẽ rất hạnh phúc "

" Vâng "

Bạch Hàn nhẹ nhàng đặt tay lên đầu và xoa đầu cậu bé.

Trước khung cảnh ấy Hạo Vương vô cùng bất ngờ - Chuyện này là sao? Bạch Hàn thay đổi rồi ư? Thường thì cậu ta sẽ trợn mắt lên khiến đứa trẻ chạy mất dép. Giờ cậu ấy đích thực là một chàng hoàng tử vô cùng ấm áp rồi.

- Bụp -

Từ phía xa một đôi dép ném thẳng vào đầu Bạch Hàn.

" Con quý kia!!! Hãy cắt đi và thả em ta ra!!! "

Hạo Vương vội đứng dậy. Bạch Hàn không nói một lời nào cậu từ từ đứng lên ngược nhìn mọi người...

" Ôi trời ơi ghê quá đi! Mắt cậu ta màu đỏ đỏ "

" Da người mà trắng mịn như vậy à? "

" Trời ơi nhìn cậu ta đi mái tóc đỏ "

" Chạy đi!!! "

Rất nhiều tiếng bàn tán...

" MAU CẮT ĐI "

" BỌN TA GIỜ ĐỒNG HƠN RỒI "

" CẮT "

- Bụp - Bụp - Bụp.

Ai cũng cầm đồ ném vào người Hạo Vương và Bạch Hàn. Người thì ném dép, người thì ném bắp cải, có người còn đem cả tỏi theo để ném...

Mọi thứ như làm Bạch Hàn điên loạn. Mắt cậu đỏ rực hằn lên...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Mắt cậu như đỏ rực hằn lên.

" IM HẾT ĐI " - Cậu quát lớn.

Mọi người im lặng không ai dám nói gì.

" Anh ấy là người tốt. Sao chị lại đánh anh ấy "

Cậu bé vội chạy tới ôm lấy chân Bạch Hàn.

" Em làm sao vậy??? Nó là quái vật đó! Mau lại đây " - Cô gái vô cùng hốt hoảng chỉ dám đứng xa gọi.

" Chết rồi bị con quái vật thôi miên rồi " - Mọi người lại bắt đầu bàn tán.

" Em trai về nhà với chị đi bọn anh đi đây "

Nói rồi Bạch Hàn cùng Hạo Vương quay người bỏ đi...

" Cái gì? Mọi người thấy có ma cà rồng đi vào trong khu phố của chúng ta sao? " - Cô tu nữ nói.

" Sáng nay lúc chạy ra ngoài con thấy các bác nói như vậy... Có hai người liền " - A Nhĩ vừa cầm cây kẹo trên tay vừa nói.

- Làm sao bây giờ... Minh phải bảo vệ lũ trẻ mới được - Tiểu Mạn nghĩ.

" A Nhĩ sau này em tuyệt đối không được ra ngoài một mình biết chưa? "

" Vâng "

" Bây giờ con ra ngoài mua ít đồ cho bữa tối người ở nhà chăm sóc các em. Con sẽ về sớm trước khi trời tối "

" Cẩn thận "

Tiểu Mạn cười rồi gật đầu chạy đi ngay.

Mình phải đề phòng bọn ma cà rồng đó thôi. Lũ trẻ cần được bảo vệ - Tiểu Mạn nghĩ.

" Ôi... Hình như kia là... " - Cô bất chợt nhìn thấy bóng người quen thuộc đang tiến tới...

- Hình xăm đó...

" Thợ săn ma cà rồng!!! Chúng ta được cứu rồi sao? " - mọi người trong khu phố xôn xao

Bụp - Tiểu Mạn vấp chân ngã xuống. Người đó vội chạy tới đỡ cô

" Cô không sao chứ? "

" Vũ Hàn!?! " "

" Tiểu Mạn??? " "

Vũ Hàn vô cùng bất ngờ với người trước mặt mình. Không còn là cô nữ sinh với mái tóc tím dài nữa... Mà mái tóc ấy giờ lại được giấu sau lớp khăn đen và mặc trên mình trang phục của tu nữ.

" Chuyện này là sao? Thật sự không thể ngờ được " "

" Có rất nhiều điều tôi khó để nói nhưng còn cậu sao lại đến? " "

" Làng tôi dạo này hết lương thực nên phải qua khu phố này để mua một lượng lớn... Ngôi làng cũng vừa bị vậy mọi người cần tập chung để tu sửa " "

" Vũ Hàn.. Chuyện này hôm nay cậu đừng nói cho ai biết nhé. Giờ tôi muốn ở đây, cậu giúp tôi nha " "

" Bạch Hàn... " "

" Có thời gian tôi sẽ nói với cậu. Tôi ở tại cô nhi ở cuối phố nơi ý tôi và cũ nên lũ ma cà rồng không ngó tới. Nếu Bạch Hàn tới đây sẽ làm cho mọi người sợ hãi. " "

" Vậy cậu định bao giờ mới nói cho cậu ấy biết thế? " "

" Tôi nghĩ sẽ không gặp cậu ấy nữa " "

"... " - Hai người rớt cuộc có chuyện gì sao? Bạch Hàn để cho cô ấy đi thật ư? - Vũ Hàn nghĩ.

" Tôi cần bảo vệ lũ trẻ " "

" lũ trẻ? " "

" Ừ " "

Vũ Hàn vô cùng lo lắng cho Tiểu Mạn, cô nhìn Tiểu Mạn một lúc rồi gật đầu

" Tôi sẽ giữ bí mật " "

" Cảm ơn cậu " "

Nói rồi, Tiểu Mạn kéo chiếc khăn xuống rồi đi... Vũ Hàn nhìn theo Tiểu Mạn cho tới khi khuất dần.

Đúng như lời nói vừa tan chiều Tiểu Mạn đã về nhà.

" Con về rồi đây tại hôm nay lúc đi con gặp một người bạn cũ nên về muộn " "

" Chúng ta mau ăn nhanh thôi các con còn xuống hầm nữa " "

Bữa ăn diễn ra trong im lặng. Là sự lo lắng... là sự sợ hãi vô cùng của lũ trẻ...

*****

Đêm tới màn sương bao vây toàn bộ khu phố... Trong cô nhi bao quanh là bóng tối dưới căn hầm chỉ có một ánh lửa hồng ấm áp, lũ trẻ đang say giấc bên tiếng ru của Tiểu Mạn.

Vị tu nữ nhẹ nhàng bước tới đưa cho Tiểu Mạn một chiếc hộp.

" Cái này..."

" Con mau cầm lấy đi "

Tiểu Mạn nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra bên trong là một sợi dây chuyền có hình một cây thánh giá bằng bạc có một viên pha lê xanh biếc giữa thân, cuối cây thánh giá còn được vót nhọn như lưỡi kiếm

" Nó là thánh giá hộ thân. Con mang nó bên mình nhất định sẽ rất an toàn vì con xem viên ngọc nhỏ này chính là thánh thủy "

" Thánh thủy sao ạ? "

" Thứ này không phải ai cũng có đâu. Hồi đó ta cũng như con... Trước lúc qua đời Đức cha đã tặng lại nó cho ta đấy. Giờ ta cho con "

" Một món quà vô giá "

" Mau nhận đi "

Bịch... Bịch...

" Suyt "- Tiểu Mạn ra hiệu rồi nhẹ nhàng chạy tới thổi tắt ngọn đuốc hồng..

Bây giờ thì hoàn toàn là bóng tối mà thôi. Chỉ có ánh trăng là người sáng nhất và soi sáng.

Mọi khung cảnh chìm vào im lặng các hộ dân đều chui trong nhà chìm vào bóng tối... Tự bịt miệng mình mà cầu chúa rằng lũ quỷ ấy chỉ đi ngang thôi chứ không ghé vào...

Tiếng mấy con ngựa chạy qua rất to. Tiếng áo choàng phát phơ trong gió. Một đám người...

Không phải là đơn giản đâu...

Bọn chúng như đang kéo nhau về một nơi nào đó để tập hợp.

Đây giống như một trò đùa của tử thần vậy... Ai mở miệng người đó chết...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tiểu Mạn úp tai vào tường...

- Chết rồi mọi thứ quá im lặng. Giờ không biết chúng đã đi chưa? Nhỡ bây giờ vừa mở đèn mà chúng trên tầng thì phải làm sao đây??? - Tiểu Mạn vô cùng lo lắng cô nắm chặt cây thánh giá trong tay.

Làm ơn hãy đi nhanh đi...

*****

" Bạch Hàn!!! Tôi qua tôi nghe nói là có một đám ma cà rồng đi tới thành phố " - Hạo Vương nói.

" Vậy chắc là chúng kéo về họp rồi. Muốn chúng ta giao ra bí quyết đó mà "

" Thấy họ nói là không phải là quý tộc hay sao ý, tại bọn chúng đi bằng ngựa tới đây "

" Thế thì đúng là bọn sát thủ được mời vào đó. Sau này chúng ta sẽ phải cẩn thận thôi lũ quỷ này sẽ giết hết tất cả những ai cản đường chúng. Máu mới là tất cả... "

" Bạch Dương đi đâu rồi sao không thấy cậu ta ở nhà? " - Hạo Vương hỏi rồi cầm cốc nước lên đưa cho Bạch Hàn.

" Anh ấy đã đi tới Hội Huyết Tộc để họp bàn... Lần này anh ấy sẽ đứng ra là người thừa kế họ Bạch để đàm phán. "

" Mong là mọi chuyện đều ổn... "

Bạch Hàn vẽ mặt đầy suy nghĩ cậu cầm cốc nước Hạo Vương đưa rồi uống.

Tiểu Mạn lúc này cậu ở đâu? ...

" Tôi không làm phiền hai người chứ? "- Vũ Hân bước vào.

" Vũ Hân?!? "- Hạo Vương bất ngờ.

Cô từ từ kéo mũ áo xuống.

" Bất ngờ lắm sao?"

" Bất ngờ thật đấy "- Hạo Vương nói.

" Bạch Hàn hình như cậu không hoan nghênh tôi "

" Tất nhiên là có rồi. Sao hôm nay lại tới đây thế?"

Bạch Hàn rót một tách trà rồi đưa cho Vũ Hân.

Vũ Hân cầm lấy rồi ném thử.

" Tại tớ có công việc mà sắp về rồi nên tiện ghé qua thăm các cậu "

" Ngôi làng sao rồi cải thiện tốt chưa? "- Hạo Vương hỏi.

" Tất nhiên là rất tốt. Tớ phải đi hơn ba ngày mới tới được đây đó. Chủ yếu chỉ là muốn mua ít lương thực "

" Vậy mà cậu không nói sớm bọn thiếu gia sẽ giúp cậu "- Hạo Vương nói về tự đắc.

" Không giám làm phiền cậu... Nhưng mà Tiểu Mạn đâu rồi? "

" À... "- Hạo Vương không nói gì.

" Cô ấy bỏ đi rồi "- Bạch Hàn nói.

" Bỏ đi?" - Vũ Hân tỏ ra như không có chuyện gì.

" Cô ấy không thể quên được quá khứ mà lũ ma cà rồng gây ra cho cô ấy. Có lẽ trong mắt cô ấy chúng tôi cũng như vậy... Không bao giờ thay đổi "

"..."

Bạch Hàn tỏ vẻ rất trầm ngâm suy nghĩ...

" Thế hai cậu đi tìm cô ấy chưa? "

" Chúng tôi đã tìm mấy ngôi làng quanh đây cả mấy con phố nhỏ nữa mà không thấy gì... Chúng tôi tìm gần tuần nay rồi "- Hạo Vương nói rồi thở dài..

Dù các cậu có tìm đúng được khu phố ấy thì cũng không nhận ra được Tiểu Mạn đâu vì ngay cả bản thân tôi còn bất ngờ. - Vũ Hân nghĩ.

" Giờ chúng tôi còn đang điên đầu vì việc của Vương Triệu Vũ... Sắp tới không biết phải như thế nào nữa "- Bạch Hàn nói.

" Việc của Vương Triệu Vũ?"- Vũ Hân không hiểu cô lo lắng hỏi.

" Giờ nhà họ Vương đang lo cái chết của hân ta ra để gây chiến còn kêu gọi những phe khác nữa, thật là... "

"Nếu cuộc chiến này xảy ra thì con người không phải sẽ là bên chịu khổ nhất sao?"

" Anh tôi đang đứng ra để giảng hòa... Không còn cách nào khác "

" Con người đã quá khổ rồi nếu bọn chúng mà ra tay chúng tôi sẽ phải như mấy chục năm về trước nữa sao??? sẽ bị đem làm lương thực cung cấp sức mạnh cho các người sao?" -

" Vũ Hân cô bình tĩnh lại đã... Không phải tôi nói đang nghĩ cách sao "- Hạo Vương nói.

Vũ Hân vô cùng xúc động cô nắm chặt tay rồi nhắm mắt... Cô hạ quyết tâm rồi lấy cốc nước uống.

" Có lẽ tôi đã hơi xúc động "

" đúng vậy cô nên bình tĩnh lại. " Hạo Vương đứng lên đi vào bếp rồi bê ra một đĩa hoa quả.

" Tôi xin phép về đây "

" Cậu về sớm vậy sao? "

" Tôi còn có việc nữa "

Vũ Hân lập tức đi tới để báo tin cho Tiểu Mạn.

" Cái gì? Cậu nói thật sao " - Tiểu Mạn bất ngờ vô cùng.

" Giờ này cậu ấy đang lo lắng lắm. Nghe nói đem qua lữ Ma Cà Rồng sát thủ khát máu có tiếng cũng đang kéo về đây "

" Suyt nói nhỏ chút đừng để lữ trẻ ngoài kia nghe thấy "

" Cậu phải nhanh chóng đưa lữ trẻ ra khỏi đây thôi không thì sẽ rất nguy hiểm. Ở mãi đây cũng không được "

" Biết là như thế rồi nhưng giờ đi đâu đây. Cô nhi này cũng đã gắn liền với tôi cũng như lữ trẻ "

" Tôi có một ý kiến táo bạo không biết cậu thấy sao?"

" Cậu nói thử xem nào "

" Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất "

" Là sao? " - Tiểu Mạn không hiểu ý của Vũ Hân.

" Nhà của Bạch Hân "

" Cái gì??? Không được "

Vũ Hân túm lấy tay Tiểu Mạn

" Bây giờ không còn đường khác để lui đâu. Hãy nghe tôi, ngoài cậu ấy bây giờ ra không ai giúp được cho cậu cũng như lữ trẻ này "

" Chuyện này... "

" Phải nhanh lên nếu không thì không kịp nữa đâu "

Khó khăn lắm mình mới hạ quyết tâm được bây giờ lại quanh lại sao... Quá khứ của mình đã trải qua vô cùng đáng sợ mình cũng không thể để mấy đứa như mình được.

Giờ thì phải làm sao?

Nếu suy nghĩ sai một phút thôi mình sẽ phải ân hận cả đời...

Tiểu Mạn ngồi suy nghĩ... Mọi chuyện bây giờ đều đang quá với tầm với của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

" Tiểu Mạn, chị đang nghĩ gì thế? " - A Nhĩ tiến tới ôm lấy cổ Tiểu Mạn từ phía sau.

" À không có gì chị đang nghĩ xem tối nay chúng ta sẽ ăn món gì thôi "

"Lâu lắm rồi bọn em chưa được ăn súp gà... Em muốn ăn " - A Nhĩ tỏ vẻ đáng yêu kéo áo cô rồi lắc lư.

"Vậy thì chị phải chuẩn bị đi mua đây" - Nói rồi Tiểu Mạn đứng dậy xoa đầu A Nhĩ rồi xách túi lên ra chợ.

Vừa ra đến nơi cảm giác này thật là lạ... Không một ai cả...

Ma Cà Rồng!!!

Một đám người với hình xăm vẽ mặt hung dữ vô cùng. Bọn chúng đang đi qua trước những ngách phố.

Đang tuần tra sao... Không biết thứ bọn chúng muốn tìm là gì nữa?

Tiểu Mạn lo lắng.

- Giờ phải làm sao đây? Ban ngày mà chúng cũng xuất hiện nữa - Cô quay đầu bỏ chạy.

Hãy cầu mong cho bọn chúng không thấy cô.

Bịch - Không may cô vấp ngã.

" Bên kia có người! "

- Chết rồi làm sao đây? Mình sẽ chết mất - Tiểu Mạn cố gắng đứng lên chạy thẳng rồi tới một ngõ khuất nhỏ cô cúi xuống nấp sau một cái thùng gỗ chứa thóc. Hai tay cầm chặt chiếc thánh giá ...

Làm ơn... Làm ơn...

" Rõ ràng là tao nghe thấy có tiếng người mà! " - Tên ma cà rồng mắng bạn hấn.

" Chắc chỉ là một con mèo hoang nào thôi mà! "

" Tao cũng đói quá rồi nếu mà có người thì tốt thật "

" Đấy đói quá nên hoa mắt rồi "

Bọn chúng quay đầu bỏ đi.

Tiểu Mạn hoảng sợ cô cố gắng định hình lại tâm trạng của mình:

- Mình phải mạnh mẽ lên! -

Cô ngồi đợi cho bọn chúng đi hết rồi mới ngó ra xem.

Cả khu chợ bây giờ không có ai thế này sao mà mua được thứ gì tối nay ăn. Chắc mọi người đều chốn hết rồi. Mong là không ai bị chúng tóm - Cô nghĩ rồi từ từ bò ra ngoài.

Vừa ra khỏi ngõ cô đứng dậy rồi chạy thật nhanh về cô nhi. Cô chạy xuống rồi kéo cửa đóng chặt lại.

" Tiểu Mạn có chuyện gì thế con "

" Bọn chúng... Bọn chúng đang ở ngoài kia... "

" Ma Cà Rồng "

Hu... Hu... - Lũ trẻ bật khóc. Tiểu Mạn vội chạy tới ôm lấy các em vào lòng.

" Không phải lo có chị rồi mà "

" Bọn chúng... Sẽ ăn thịt em à... Hic... Hic... " - A Nhĩ vừa nói vừa khóc.

" Không đâu có chị mà... " - Tiểu Mạn an ủi.

Đêm nay nhất định phải cẩn thận bọn chúng sẽ tấn công bất cứ lúc nào.

Ở hội họp bàn của huyết tộc...

" Tại sao mọi người lại để lũ sát thủ tấn công vào thành phố như thế? Bọn chúng rất nguy hiểm " - Bạch Dương tức giận.

" Cùng là người của nhau cả sao cậu lại lo lắng chứ? " - Một tên Ma Cà Rồng nói.

" Bọn chúng mà cùng đẳng cấp với ta à? Ta không muốn gần mấy kẻ mất nhân tính như thế "

" cùng là quỷ hút máu cậu xem nhân cách còn không? " - Một cô gái mặc đồ đen liền xen vào.

Cô gái này rất kiêu kì nhẹ nhàng đỡ tách trà lên thưởng thức. Đáng về có chút quen thuộc...

" Là bà sao? Phu nhân nhà họ Vương "

(Mọi người còn nhớ nhân vật này không ạ? Đây chính là người mà mấy chục năm trước đã làm một trận đánh lớn giết rất nhiều con người vô tội đó ạ. Và cũng là kẻ biến Tiểu Nam thành vô nhân tính)

" Bạch thiếu gia cậu đừng nghĩ rằng bọn ta im hơi lặng tiếng là để cậu muốn làm gì thì làm.. Ta còn chưa tính chuyện cậu hại cháu ta và con nuôi của ta đây "

" Phu nhân chuyện này... "

Cạch... Bạch Dương chưa nói hết bà ấy đã đặt tách trà xuống tỏ ý muốn ngắt đoạn.

" Nếu cậu vẫn cứng đầu đừng trách đồng loại quay lưng với cậu. "

" Tôi chỉ muốn thương lượng "

" Thành phố mà có con người đang sống thuộc quyền cai quản của họ Bạch cũng nên dừng lại đi. "

" Ý bà là? "

" Con người chỉ là nô lệ chứ không hề có đồng cấp và bình đẳng. Vậy mà các cậu để cho họ mở bệnh viện có cả học viện để bình đẳng. Tôi muốn dẹp bỏ "

- Bà ta đang nhắm tới học viện Rìng ư? Nếu để học viện đó cho bà ta quản lí thì mấy học viên ở đó phải làm sao đây? Hầu như toàn là những con người. Mình không thể để quyết tâm của cha và mẹ tan đi được. - Bạch Dương nghĩ rồi không nói gì.

" Tôi biết là Bạch Vương vì có tình cảm với con người nên mới tạo ra những gì có lợi cho hai bên nhưng.. "

" Tôi luôn ủng hộ những gì mà ông ấy làm "- Bạch Dương ngắt lời vẻ mặt vô cùng tức giận.

" Vậy thì cậu nghĩ sao nếu giao ra bí quyết đó "

" Chúng tôi không hề có nó vì cha tôi đã mất rất sớm.. "

" Cậu nghĩ mình còn vị thế đứng ở đây nữa sao khi nhà họ Bạch các người đang tỏ ý chống lại chính đồng loại của mình "

" Tôi không hề có ý đó. Chỉ là nhà họ Bạch trước giờ quá mạnh không ai vượt nổi nên mới như vậy nếu không thì các người đâu có dễ yên "

Lũ Huyết tộc vội quay nhìn nhau không ai giám nói gì.

" Cậu quá tự phụ rồi "

" Nếu mọi người muốn cùng nhau xây dựng cuộc sống mới thì nên nghe theo tôi đi ạ "

Mình cũng muốn biết về câu chuyện ám sát năm đó. Chiếc xe đó thật sự muốn giết cha nhưng lấy mình để làm con mồi... Tại vì khi nghĩ lại mới hiểu lí do tại sao cha chết vì mất máu như vậy. Là do đầu chiếc ô tô ấy có gắn miếng lưới dao chứa thánh thủy!!!

Ta không còn là một thằng nhóc bông bột nữa rồi... Giờ ta sẽ bắt các nguoi phải trả giá tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Đúng như dự tính của Tiểu Mạn trắng vừa lên cao thì bọn chúng kéo tới. Tiếng ngựa chạy qua một cách ồ ạt.

"Xét toàn bộ cho tao!!! "

Bọn chúng bắt đầu đập cửa lao vào nhà một cách hung hăng.

Tiểu Mạn giật mình bừng tỉnh... Những tiếng động này... Hình ảnh đó.

Cô hoảng sợ vô cùng nước mắt chảy ra không ngừng cô ôm lấy các em vào lòng.

"Chị ơi... Chúng ta.. " - Mấy đứa trẻ nhìn nhau đầy lo lắng rồi nói.

"Suyt mấy đứa không được nói linh tinh. Có chị rồi "

Cô lấy lại bình tĩnh rồi đếm lại các em.

"1. 2. 3.... 5.. A Nhĩ đâu???" - Tiểu Mạn hoảng loạn.

"Chết rồi A Nhĩ với mẹ biến mất rồi "

Tiểu Mạn nhanh chóng cô cầm lấy bó đuốc lửa rực hồng rồi chạy lên trên tầng thấy A Nhĩ hoảng sợ ngồi trong góc phòng tối om.

"Có chuyện gì thế? "

"Em và mẹ... Định ra ngoài đóng cửa cho các bạn ngủ thì... Một cơn gió làm mẹ bị kéo theo bà đẩy em ra "

Tiểu Mạn hai hàng nước mắt rung rung cô ôm A Nhĩ vào lòng.

Tiếng ngựa chạy đến gần cô vội nắm tay A Nhĩ chạy xuống hầm.

"A... A " - Lũ trẻ sợ hãi hét lên.

"Suyt mấy đứa không được sợ "

Cô dập tắt đèn đuốc rồi cầm lấy thanh gậy cùng nhau tiến ra lối sau...

Càng đi hình ảnh ngày xưa càng ủa về nó khiến trái tim cô đau xiết lại.

- Nếu lúc này có cậu ấy bên cạnh mình thì thật tốt. Nhưng cậu ấy đã khác rồi. - Tiểu Mạn nhớ tới cậu bạn thời thơ ấu ấy rồi lại bị dập tắt nhanh chóng.

Mọi người nhẹ nhàng luôn ra cửa sau rồi chạy thẳng vào khu rừng.

Nhưng một cậu bé vắt chân ngã.

"A... "

"Có người!!! " - Tên Ma Cà Rồng đó cười ngựa lao nhanh như gió chạy tới. Hắn vừa đến Tiểu Mạn ném chiếc gậy làm con ngựa hoảng sợ khiến hắn té ngựa.

Cô cống đứa bé chạy sau... Mấy đứa trẻ nhanh chóng vào rừng.

Tên đó vô cùng hung dữ hấn tức lăm lăm lao tới túm được cậu bé bóp cổ.

"Dừng lại!!! " - Tiểu Mạn rút cây thánh giá mà Tu nữ đưa cho chém vào vai hắn. Hắn đẩy đứa bé ra cô ôm lấy rồi bỏ chạy... Theo phản xạ hấn với tay túm được trước khăn để lộ ra mái tóc tím.

Cô cùng lũ trẻ chạy thẳng vào rừng.

"Chị... Chúng ta đi đâu đây???" "

"Em sợ lắm "

Bọn chúng tiếp tục đuổi phía sau

"Nhanh lên... Qua cánh rừng này chúng ta sẽ đến thị trấn khác rồi "

" Em sắp không chạy nổi "

Lũ trẻ bắt đầu thấy mệt.

Tiếng ngựa ngày càng rõ hơn...

" Mau lên " - Cô vẫn tiếp tục chạy.

" Bắt được một con chuột con! " - Một tên Ma Cà Rồng nói.

" A Nhĩ?!! "

" Chị ơi!!! "- Cô bé khóc thảm thiết.

Chết rồi giờ không cứu con bé thì làm sao. Cô đặt đứa bé xuống rồi đẩy chúng.

" Mau chạy về phía trước!!! "

Bọn trẻ hoảng sợ đứa nào mặt cũng tái mét khóc không thành lời chỉ biết cầm mặt mà chạy.

Bọn chúng định cưỡi ngựa đuổi theo nhưng Tiểu Mạn với lấy sỏi ném vào ngựa .

A Nhĩ sợ hãi vô cùng cô bé chỉ biết gào khóc Tiểu Mạn vội lôi cô bé chạy.

Hắn túm lấy tay con bé rồi cắn.

" A...a... "

" A Nhĩ!!! "

Tiểu Mạn hoảng sợ cô vội lấy cây thánh giá đâm vào cổ hắn máu bắn lên. Cô sợ hãi hai chân run rẩy... Cô ngã ra sau.. A Nhĩ đau quá bèn thiếp đi. Lũ quỷ kia thấy vậy bèn tiến đến thì bọn trẻ từ phía xa lấy đá ném vào đầu chúng.

" Bọn quỷ hút máu... Bọn tao không sợ mày đâu "

Lũ trẻ như lấy lại tinh thần cô vội ôm A Nhĩ rồi chạy nhanh.

Bọn chúng bèn chèo lên ngựa.

Sắp qua khu rừng rồi...

" Cố lên các em.. "

Mọi người cùng nhau chạy thẳng thì đến thị trấn lũ ma cà rồng bèn dừng lại.

" Quay về thôi hết địa phận được làm loạn rồi "

Vì đây chính là nơi cai trị của Bạch gia...

" Chị tại sao ở đây không bị đuổi?" - Một đứa bé hỏi.

" Tại vì... Ở đây là nơi con người... Được bảo vệ... "

" Chúng ta sẽ đi đâu?"

" Mau theo chị "

Hai chân Tiểu Mạn như mềm ra cô không còn chút sức lực nào cô cố gắng bước đi. Vào sâu bên trong..

" Nơi này rộng quá... Còn phải đi bao lâu? "

" Sắp tới... Rồi "

Bạch - Tiểu Mạn ngã xuống lũ trẻ vội chạy tới ôm cô.

Cô vẫn cố gắng đứng lên vì còn phải cứu A Nhĩ.

- Phải nhanh chóng cứu A Nhĩ... Nếu không...

Cuối cùng cũng có thể đến được dinh thự nhà họ Bạch.

Lũ trẻ vô cùng bàng hoàng.

" Mau bấm chuông "

" Mau... "

Lũ trẻ sợ hãi vì chúng biết đây chính là dinh thự của quỷ hút máu.

" Không phải sợ... Nghe chị đi "

Tiểu Mạn với tay bấm chuông.

Kinggg.... Kongg...

" Quân gia mau ra xem ai đi " - Bạch Hàn nói.

Do dạo này nhiều chuyện nên Hạo Vương rất hay đến nhà Bạch Hàn hai người luôn cùng nhau bàn chuyện.

Hạo Vương ngó ra ngoài xem

Mái tóc tím ấy...

" Tiểu Mạn?!! "

Bạch Hàn giật mình. Hai người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thấy một lũ trẻ đang vây quanh một cô gái mặc đồ tu nữ chỉ lộ mái tóc tím. Cô gái quỳ xuống trên lưng cồng một đứa bé... Thấy Bạch Hàn và Hạo Vương chạy ra lũ trẻ sợ quá chạy ra nấp sau Tiểu Mạn.

Bạch Hàn ngồi xuống trước mặt cô gái nhẹ nhàng vén mái tóc lên.

" Tiểu Mạn cậu không sao chứ? " - Cậu vô cùng bất ngờ.

Hạo Vương vội bế lấy đứa bé.

" Mau cứu lũ trẻ " - Tiểu Mạn vội thiết đi

Bạch Hàn đỡ lấy Tiểu Mạn.

" Tiểu Mạn. Mau tỉnh lại! "

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Máu khắp nơi... Tiếng gào khóc thảm thiết và tiếng ngựa chạy rầm rầm...

" Ta sẽ không tha cho một ai "

" A... A.. " - Tiểu Mạn bừng tỉnh mở mắt nhìn thấy cô run sợ.

Bạch Hàn đang ngồi ở ghế nhìn cô thì vội chạy tới.

" Cậu không sao chứ? Chỉ là ác mộng thôi " - Bạch Hàn đặt tay lên vai cô an ủi.

" Tôi... Đã như thế này bao lâu rồi? "

" Hai ngày rồi "

" Tôi hôn mê hai ngày rồi sao? " - Cô nhớ tới lũ trẻ bên vung tay đẩy Bạch Hàn rồi chạy nhanh ra bên ngoài.

Cô thấy lũ trẻ ở ngoài vườn cùng Hạo Vương chơi đùa rất hạnh phúc. Cả 6 đứa như tìm thấy hạnh phúc thật sự.

" Cô bé kia bị ma cà rồng cắn nhưng không sao rồi tôi đã trị lành nó "

Tiểu Mạn rung rung...

" Cảm ơn cậu! "

Bạch Hàn vội ôm Tiểu Mạn vào lòng.

" cảm ơn cậu thì có. Cảm ơn vì đã quay về. Tôi tìm cậu rất lâu... Tôi sợ cậu có chuyện gì lắm "

"... " - Tiểu Mạn không nói gì cô cảm nhận thấy sự ấm áp trong vòng tay của Bạch Hàn.

Bạch Hàn nhìn Tiểu Mạn lâu thật lâu...

" A chị Mạn! " - A Nhĩ vẫy tay gọi Tiểu Mạn cô gật đầu rồi chạy ra.

Bạch Hàn cứ nhìn theo mãi...

" Em không sao rồi "

Tiểu Mạn ôm cô bé vào lòng.

" Tốt rồi... "

Bọn trẻ lại tiếp tục chơi đùa Tiểu Mạn đứng nhìn trong hạnh phúc. Hạo Vương tiến tới cạnh cô. Đưa cho cô một cành hoa trắng nhỏ.

" Chuyện này là sao vậy? Sao lại là một tu nữ rồi "

" Đây mới là điều tôi muốn làm... " - Cô cười rồi cầm lấy bông hoa chạy tới chỗ A Nhĩ.

Bạch Hàn lúc này đi ra. Hạo Vương thấy Bạch Hàn liền lấy tay khuấy vào sườn cậu tỏ ý trêu ghẹo.

Tiểu Mạn lấy cành hoa nhỏ cài lên mái tóc đen của A Nhĩ.

" Lúc này cậu có thấy Tiểu Mạn giống một thiên thần không vô cùng tỏa sáng " - Hạo Vương nói.

" Thiên thần cũng sẽ không thuộc về cậu đâu "

" Lần này cạnh tranh công bằng nha. Đừng có mà đắc ý tôi cũng sẽ cố gắng đấy "

Bạch Hàn không nói gì cậu đi vào nhà.

" Vừa ra mà đã vào " - Hạo Vương cố ý chạy theo để trêu tiếp.

Chiếc giường của Tiểu Mạn đủ rộng để cho 6 đứa trẻ ngủ. Cô để các em nằm ngang rồi nhẹ nhàng lấy chăn đắp cho chúng.

Bạch Hàn tiến vào... Tiểu Mạn dơ ngón tay lên tỏ ý nhẹ nhàng thôi. Thấy vậy cậu cũng ra ngoài luôn. Vừa đắp chăn xong cô đi ra ngoài.

" Có chuyện gì vậy? " - Tiểu Mạn hỏi Bạch Hàn.

" Tôi chỉ muốn biết lũ trẻ sao rồi thôi "

" Cảm ơn cậu nha có cậu mà... "

Chưa nói hết câu thì Bạch Hàn đã hôn lên trán Tiểu Mạn.

Cô ngại ngùng hai má đỏ ửng lên.

" Có cậu ở đây là tốt rồi "

Tiểu Mạn không đối diện được cô chạy vội xuống tầng... Bạch Hàn nhìn theo cười nhẹ.

" Quân gia cho con cốc nước! "

" Sao má con đồ thế kia? " - Quân gia đưa nước cho cô.

" Đầu có ọ " - Cô uống hết cốc nước bằng một hơi.

Cô chạy vội lên tầng thấy Bạch Hàn đang đi xuống cô quyết tâm chạy rồi đẩy cậu ra luôn.

Cô vào phòng rồi đóng cửa lại.

" Minh sao thế này? " - Cô lấy hai tay sờ lên má .

Nhìn lũ trẻ một lúc rồi cô đi vào phòng vệ sinh tới trước gương. Cô thấy hình ảnh một người tu nữ mái tóc tím thật nhân hậu...

Cô chìm đắm vào sự im lặng ấy để suy nghĩ.

- Để các em ở đây có phải là cách không? Nếu không ở đây như thế này thì ở đâu? Con người và Ma Cà Rồng thực sự bình đẳng khi ở đây à?

Trong đầu cô có tới một trăm câu hỏi không có lời giải.

Mới sớm khoảng tầm 4 giờ sáng thì chiếc xe ô tô chở Bạch Dương về tới nơi.

Bạch Hàn thấy anh về vội chạy ra nghênh đón.

" Anh về rồi sao? Mau lên phòng nghỉ ngơi "

Bạch Dương gật đầu. Cậu đi lên phòng cởi bỏ bộ vest rồi ngồi xuống. Bạch Hàn bê trà lên.

Bạch Dương thở dài rồi cầm cốc trà lên uống.

" Có chuyện gì sao ạ? "

Cạch - Cậu liền đặt xuống bàn.

" Bọn chúng đã nhanh hơn ta rồi. Anh chỉ có thể đàn áp nếu là địa phận của nhà họ Bạch thì không được đụng tới "

" Bọn chúng định giết hết con người một lần nữa sao? Rốt cuộc định làm gì thế? "

" Bọn chúng muốn tạo lập một đội quân để tranh giành với chúng ta đó "

" Một lũ tham lam! " - Bạch Hàn tức giận.

" Vì bọn chúng đã nhanh hơn một bước nên anh em ta phải đập bước tiếp theo của chúng thôi. "

" Vâng "

" Phải phá được các bước của chúng nhanh nhất có thể. "

Tiểu Mạn vội đẩy cửa vào. Hai anh em vô cùng bất ngờ.

" Nếu nơi đây có thể được bảo vệ con người thì hãy kéo hết con người về đây đi " - Tiểu Mạn nói.

" Đứng bót một người cung cấp sức mạnh cho chúng càng tốt. " - Bạch Dương nói.

" Vậy chúng ta không nên chậm nữa đâu anh " - Bạch Hàn nói.

" Ủ! "

" Ngày mai à không... Bây giờ em lập tức đi ngay! "

Bạch Hàn nói rồi đứng lên Tiểu Mạn vội chạy theo.

" Tôi cũng muốn đi nữa! "

" Cậu ở nhà thì tốt hơn! "

" Không đâu... "

Tiểu Mận túm lấy tay Bạch Hàn.

Bạch Hàn nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Mận cậu thần thờ một lúc.

" Lũ trẻ cứ để tôi lo hai người mau đi nhanh " - Quân gia nói.

" Vậy bọn trẻ tôi giao cho bà nhé! "

Bạch Hàn nói rồi hai người nhanh chóng đi ngay. Bọn người hầu thấy vậy liền chạy theo.

" Cậu muốn đi xe không?"

" Đem cho tôi hai con ngựa là được "

" Vâng "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

" Mà Tiểu Mận cậu biết cưỡi ngựa không vậy? "

" Tôi chưa "

Người hầu đem hai con ngựa trắng ra đưa cho Bạch Hàn. Cậu cầm vào sợi dây rồi đưa tay lên vuốt bờm con ngựa một cách nhẹ nhàng. Tiểu Mận thấy vậy cũng định vuốt nhưng con ngựa nhảy hí lên... Làm Tiểu Mận giật mình tí ngã.

Bạch Hàn chèo lên ngựa rồi đưa tay ra phía Tiểu Mận.

" Chúng ta đi cùng đi " - Bạch Hàn nói.

Tiểu Mận nắm lấy tay Bạch Hàn rồi chèo lên ngồi sau cậu.

" Nhớ bám chặt nhé! "

Hí... Hí... Con ngựa hăng sức làm sao nó nhảy bổ lên rồi chạy vút đi.

Người hầu bèn cắt con ngựa còn lại đi. Bạch Dương nhìn bóng hai người đi khuất rồi mới vào phòng...

Con ngựa chạy mượt trên con đường. Tiểu Mận chưa bao giờ ngồi ngựa cả có chút sợ cô để tay vào sườn Bạch Hàn để bám.

Kít... Chả mấy chốc là đã tới dinh thự nhà họ Hạo. Quân gia nhà họ Hạo

thấy Bạch Hàn bèn nhanh chóng mở cửa mời vào.

" Thiếu gia Hạo Vương vẫn còn đang ngủ ạ "

" Để tôi đi gọi " - Nói rồi Bạch Hàn tiến tới phòng Hạo Vương.

Cạch... Lúc này Hạo Vương vừa mới tắm xong đi ra.

" Ai cho cậu vào đây???" - Hạo Vương ném ngay chiếc khăn lau đầu vào mặt Bạch Hàn.

Tiểu Mận nhìn thấy mà bật cười.

" Cậu mới sáng sớm vào phòng tôi là có ý gì chứ? " - Hạo Vương hỏi.

Bạch Hàn mới đưa tay lên kéo cái khăn xuống rồi ném ngược lại vào người Hạo Vương.

" Tên ngốc nhà cậu bổn thiếu gia muốn gọi cậu bàn công sự thôi "

" Bàn chuyện gì thế? "

Tiểu Mạn bèn bước vào nói.

" Chúng ta nên cùng nhau giúp mọi người tới đây. Vì ở đây an toàn với họ lũ ma cà rồng không dám động đến khu đất mà hai người cai quản không phải sao? "

" Là họ Bạch cai quản. Nhà họ Hạo chỉ là láng giềng thôi " - Bạch Hàn nói.

" Ê cái tên ngốc nhà cậu nếu không phải cha cậu và cha tôi là bạn thân thì tôi sẽ đá bay cậu ra khỏi địa phận này rồi " - Hạo Vương nói.

" Vậy hai người mau hợp tác với nhau đi. Hai nơi này đều rất an toàn mà. " - Tiểu Mạn nói.

" Một mình đất họ Bạch là đủ " - Bạch Hàn nói.

" Vậy cậu đến đây nói chuyện với tôi làm gì? " - Hạo Vương nói.

" Được rồi! Được rồi! Không phải từ xưa mọi người đã sống cạnh nhau thế này rồi sao? Chả nhẽ lại tranh giành như thế này! " - Tiểu Mạn can hai người.

" Vậy cậu có muốn không? "

" Được! " - Hạo Vương nói .

*****

Họ cùng nhau cưỡi ngựa đi qua con rừng để vào những khu phố khác.

Khắp nhà nào cũng tang hoang, chả một bóng người nào.

" Họ bắt con người đi đâu rồi? " - Tiểu Mạn hỏi.

Hạo Vương ra lệnh cho đám tay sai đi tìm.

" Phải giữ an toàn cho họ đó! "

" Vâng "

Ba người cưỡi ngựa đi sâu hẳn vào trong. Có vài nơi vết máu còn chưa khô Tiểu Mạn sợ quá hai mắt nhắm chặt. Cô cầm chặt lấy túi thơm đang đeo ở cổ chột Bạch Hàn nhớ ra hỏi.

" Chúng tôi đã tới đây tìm cậu mấy ngày mà không thấy tại sao vậy? "

" Tại khi xưa sống với bà bà dặn tôi mấy loại thuốc bổ này sẽ làm ảm mùi hương của cơ thể. Vì cậu có thể cảm nhận được máu của tôi nên tôi đã về căn nhà cũ bốc ít loại thuốc này rồi đeo vào cổ. "

" Ra vậy, chúng tôi tìm cậu cực khổ biết bao " - Hạo Vương nói.

Bất ngờ trong ngõ một cô gái lao ra...

" Tao phải giết chúng mày!!! Lũ quỷ hút máu đáng sợ kia!!! " - Cô gái trên tay cầm một con dao.

" Đó không phải là dao bạc đâu " - Tiểu Mạn bèn chèo xuồng.

Cô gái run sợ hai con dao về phía trước mái tóc rối tung cô hốt hoảng khi thấy Tiểu Mạn tiến cạnh. Tiểu Mạn nắm chặt lấy tay cầm dao của cô gái.

" Bỏ tôi ra... Tôi phải giết chết các người!!! "

" Bình tĩnh đi cô nhìn xem tôi là con người mà. Tôi đâu có răng nanh chứ. Xem đi... "

" Là người sao? "

Kengg... Com dao rơi xuống đất cô gái ôm choàng lấy cổ Tiểu Mạn mà khóc thét lên.

" Hu... Hu... Tôi sợ lắm!!! Bọn quỷ đó giết chết gia đình tôi... Máu ở khắp nơi... Ở khắp nơi... "

" Bình tĩnh lại đi... Bình tĩnh lại... " - Trong số ba người thì Tiểu Mạn chính là người hiểu cảnh sợ hãi của cô ấy nhất vì đứa trẻ ấy đã hai lần như cô, phải chịu đựng, phải chốn chạy...

Bỗng Bạch Hàn thấy cô gái có chút quen thuộc cậu hỏi:

" Em trai của cô đâu rồi? "

Cô gái giật bắn mình quay ra nhìn Bạch Hàn.

" Bọn chúng là quý mà.... A... A... Tại sao cô lại đi cùng với chúng chứ!!! " - Cô gái vùng vẫy. Tiểu Mạn ôm chặt cô hơn.

" Bình tĩnh lại... Bọn họ là bạn của tôi... Họ không làm hại cô đâu... Nếu tôi an toàn như vậy thì cô yên tâm đi "

Cô gái tiếp tục gào khóc...

" Em trai của cô đâu rồi? " - Bạch Hàn tiếp tục hỏi lại một lần nữa.

Lúc này cô gái khóc dữ hơn.

" Nó đã chết rồi.. Hic... Hic... "

" Tại sao lại như vậy? "

" Mẹ tôi bị ốm nằm trong bệnh viện... Hôm qua tôi để thằng bé với mẹ ở cạnh nhau... Còn tôi thì... Tôi phải vào rừng để đốn củi tranh thủ ra chợ bán... Mà khi trở về tôi thấy bọn chúng chạy qua vào thấy ở đâu cũng vắng tanh tôi vứt bỏ củi rồi chạy vào bệnh viện... Tất cả... Toàn thân trắng bệch cậu có biết không hả?!!! " - Cô gái gào lên.

Bạch Hàn bất ngờ...

" Anh ơi! Anh có thể giúp em hái bông hoa được không anh? "

Hình ảnh đứa bé ngây thơ hiện lại trong kí ức cậu.

Ánh mắt đỏ rực lên tức giận..

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Bạch Hàn vô cùng tức giận... Cậu lấy ngựa chạy tới chỗ bệnh viện.

" Bạch Hàn! Cậu đi đâu thế? " - Hạo Vương hỏi.

" Coi trừng Tiểu Mạn " - Bạch Hàn nói.

Bạch Hàn cười ngựa chạy nhanh tới bệnh viện. Cậu nhảy xuống đạp cửa xông vào. Bên trong toàn là xác người... Cậu tiến tới để tìm cậu bé ấy.

Bất ngờ một người phụ nữ từ phía sau lao lên ôm lấy cổ cậu. Cậu túm lấy bà ta rồi hét ngất...

Một người phụ nữ mái tóc đen dài rũ rượi toàn thân đầy máu bà ta tay chân tê cứng, mồm há hốc nhìn rất đáng sợ.

" Bà ta thành ma cả rồi sao? Bọn chúng lại tạo nên một con quỷ nữa rồi! " - Cậu rút con dao bạc ra lao tới đâm ngay vào ngực người phụ nữ đó.

" Được chết dưới tay bổn thiếu gia là cả vinh hạnh cho bà đó nên yên nghỉ đi. " Cậu đỡ lấy bà ta rồi từ từ đặt xuống đất.

Rút con dao ra cậu tiếp tục đi tìm... Bất chợt cậu thấy mái tóc vô cùng quen thuộc, đứa trẻ ấy toàn thân trắng bệch bên cạnh là vòng tay của người mẹ...

" Em với mẹ hãy yên nghỉ đi "

Cậu ra ngoài bế một cành hoa đem vào đặt lên tay của cậu bé. Sau đó đóng cửa bệnh viện vào rồi đổ xăng xung quanh...

Lúc này Tiểu Mạn và Hạo Vương điu cô gái tới.

" Cậu làm gì vậy??? Cậu đốt bệnh viện rồi" - Cô gái gào lên.

Ngon lửa cháy cũng như tâm trạng trong lòng cậu... Nó rực cháy... Và muốn đốt hết mọi thứ.

Cô gái định lao vào thì Bạch Hàn túm tay lại..

" Cô bị điên rồi sao? " - Bạch Hàn tức giận.

" Tôi bị điên rồi!!! Cậu để tôi chết cùng với họ đi "

" Được! Để ta đây hút hết máu của cô!" - Ánh mắt cậu rực đỏ.

" Bạch Hàn! " - Tiểu Mạn chạy tới.

" Bình tĩnh lại đi Bạch Hàn "- Hạo Vương nói.

Cô gái sợ hãi ngã xuống đất.

" Trong số các con người mà tôi biết thì cô chính là kẻ yếu đuối nhất. Tôi rất ghét mấy kẻ như cô " - Nói xong Bạch Hàn chèo lên ngựa. Tiểu Mạn vội đỡ cô ấy đứng lên.

" Mau lên ngựa đi Tiểu Mạn! " - Bạch Hàn quát.

" Còn cô ấy nữa! " - Tiểu Mạn nói.

" Cô ta muốn chết mà để cô ấy chết đi"

" Tiểu Mạn, mau lên ngựa đi để tôi đưa cô ấy cho! "

Tiểu Mạn đưa cô gái tới chỗ Hạo Vương rồi đỡ cho cô ấy lên ngựa.

" Chắc cậu mệt rồi! " - Tiểu Mạn nói.

Cô gái không nói gì cả chỉ biết ngồi im..

Bọn họ tiếp tục đi tìm ở các thành phố khác nhau... Họ đi tới làng của Vũ Hân và Vũ Bảo.

" Bạch Hàn! " - Vũ Hân từ xa đưa cười ngựa tới.

Biết câu chuyện Vũ Hân nhanh chóng đưa mọi người về làng trú ẩn.

" Anh trai tôi và sư phụ đi săn rồi " - Vũ Hân bê nước ra mời.

" Quanh đây còn thành thị nào nữa không. Khu nào dân còn ở đó? " - Bạch Hàn hỏi.

" Tất nhiên là còn rồi nhưng không biết họ còn sống không thôi " - Vũ Hân đáp.

" Xa đây không? " - Bạch Hàn hỏi.

" Phải đi qua một cánh rừng nữa. Còn một nơi là phía bên kia đồi "

" Các người cũng nên chuyển về chỗ tôi mà sống đi. Ở đây nguy hiểm lắm "- Bạch Hàn nói.

" Nhưng chúng tôi vừa yên ổn giờ lại bắt họ đi đường dài như vậy có được không? " - Vũ Hân nói.

" Không nhẽ cậu lại để họ làm nô lệ một lần nữa. Nhà họ Vương sẽ không qua qua nơi này lần nữa đâu "

" Vậy tôi sẽ đi nói với mọi người "

Tiểu Mạn thấy Bạch Hàn có vẻ căng thẳng bèn ra ngoài. Thấy Hạo Vương đang ngồi chăm sóc mấy con ngựa.

" Bạch Hàn có ổn không?" - Tiểu Mạn hỏi.

" Kệ cậu ta đi " - Hạo Vương nói rồi cầm tay Tiểu Mạn kéo đi.

Hai người đi lên đòi ngồi...

"Ồ nơi này cũng thật thanh bình biết mấy. Mát mẻ vô cùng "

"Phải! " - Hạo Vương cười rồi vừa ngồi vừa dứt cò ném đi.

"Cậu có ghét Bạch Hân không? " - Tiểu Mạn hỏi.

"Không hề "

"Mối quan hệ giữa hai người rốt cuộc là sao vậy "

"Hạo gia và Bạch gia xưa kia là bạn với nhau... Gia tộc tôi cũng mắc nợ gia tộc cậu ấy... Ông nội cậu ấy là một người rất tốt. Hồi nhỏ chúng tôi từng gặp nhau chưa bao giờ nói chuyện. "

"Cậu ấy lạnh lùng mà "

"Đúng! Nhiều khi còn muốn đâm cậu ta nữa. " - Hạo Vương cười.

"Cậu muốn đâm tôi lắm sao? " - Bạch Hân hỏi.

Hai người bất ngờ quay ra

"Phải tôi rất muốn đâm cậu đó! Như thế này này " - Hạo Vương dơ tay đâm vào vai Bạch Hân.

Bạch Hân ngồi xuống nhìn về hướng mặt trời.

Hạo Vương cũng ngồi xuống cạnh cậu hỏi:

"Ngày mai chúng ta sẽ tới đó à? "

"Đúng thế. Vũ Hân nói bọn họ sẽ đi trước còn cô ấy cùng chúng ta kêu gọi mọi người "

"Thế còn cô gái kia thì sao? " - Tiểu Mạn hỏi.

"Vũ Hân đang chăm sóc cô ấy. "

"Mong là cô ấy sẽ có thể bình tĩnh lại mà sống. " - Tiểu Mạn nói.

Đêm nay sẽ là đêm ngắn vì chúng tôi đã xác định không ngủ chỉ chờ vừa rạng sáng là đi ngay... Đường dài nếu không nhanh thì sẽ không kịp...

Chỉ tự hỏi lòng mình sao đòi cứ xoay tròn? Tôi chạy chốn cậu ấy rồi lại quay về bên cậu ấy mà thôi.

Đó có phải là do số phận không? ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Vừa rạng sáng mọi người đã lên đường.

"Oa Tiểu Mạn cậu thay trang phục tu nữ ra nhìn quen thuộc hơn đó! "- Vũ Hân nói.

"Tại tới nghĩ nó không hợp cho chuyến đi này lắm "

"Cậu mặc thứ này đẹp lắm đó nha! Không ngờ đồ của tớ cậu mặc lên mà nó đẹp lây." - Vũ Hân nói.

"Cậu làm tớ ngại đó "

Trang phục tu nữ đã được Tiểu Mạn coi bỏ mà thay vào đó là một áo phong trắng kết hợp với chiếc quần sock đen và đôi bốt cao màu đen (nhìn đúng như nữ sát thủ bóng đêm)

Vũ Hân đưa áo choàng để cô khoác vào.

Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng để cho chuyến đi. Lúc lên ngựa Bạch Hân dơ tay định đỡ Tiểu Mạn thì

" Tôi sẽ đi chung với Vũ Hân. "

Nói rồi Tiểu Mạn tiến tới chèo lên ngựa của Vũ Hân.

" Được rồi! Tôi sẽ bảo vệ an toàn cho cô ấy mà cậu yên tâm ""

" Cô gái kia đâu rồi? " - Tiểu Mạn hỏi.

" Cô ấy đi cùng mọi người thôi "

" Vũ Bảo đâu? " - Hạo Vương hỏi.

" Anh ấy sẽ đợi sẵn ở ngôi làng kế tiếp. Sur phụ tôi có tuổi rồi để ông ấy đi với mọi người trước "

" Vậy chúng ta đi thôi! "

Vừa tới nơi Vũ Bảo đã nhanh chóng ra đón.

Trước mặt mọi người bây giờ là một ngôi làng hoang vu không bóng người... Không gian như chết lặng đi.

Bạch Hân nhảy xuống ngựa:

" Chúng ta đi bộ vào đi "

" Ủ " - Vũ Hân gạt đầu rồi buộc ngựa vào phía đầu cổng.

" Hai người ở ngoài này canh ngựa còn lại chúng tôi vào " - Vũ Bảo giờ tay ra lệnh cho hai người đi cùng.

Bước vào đến nơi điều làm Tiểu Mạn chú ý nhất chính là ngôi nhà thờ cổ trong làng, chỉ cần đi sâu vào trong làng và rẽ ở đoạn ngã ba là tới nơi rồi.

Bạch Hân nhìn Tiểu Mạn rồi từ từ bước đến đi bên cạnh.

" Nhớ là phải cẩn thận nhé, đừng để bị thương "

" Tôi biết rồi mà "

" Ủ " - Bạch Hân gạt đầu rồi đi

Đến đoạn ngã rẽ chợt Tiểu Mạn thấy một bóng người lướt qua... cô quay lại thấy cửa nhà thờ khé mở. Cô từ từ tiến tới.

Mọi người đi trước không ai để ý là cô đã lui lại chợt Vũ Hân quay xuống thấy Tiểu Mạn bèn chạy theo.

Cô túm tay Tiểu Mạn lôi lại

" Cậu định đi đâu thế?"

" Vào thử trong này đi tôi thấy hình như có ai đó "

" Cẩn thận bị thương bây giờ "

" Không sao đâu "

" Thôi đi thôi "

" Chắc trong ý là một đứa trẻ thì sao? Vì khi người ta sợ hãi họ thường đến nhà thờ để cầu nguyện lắm "

Tiểu Mạn nhớ tới hoàn cảnh của bản thân và những người bạn ngày xưa...

" Để tôi đi... " - Tiểu Mạn nói rồi từ từ dứt tay Vũ Hân ra.

Vũ Hân nắm lại nhìn Tiểu Mạn

" Tôi đi với cậu để phòng chuyện xấu xảy ra "

" Ừm cảm ơn cậu nha "

Hai người bước vào...Tiểu Mạn đẩy cánh cửa ra.

Kết...

Bóng tối bao phủ xung quanh, do bị bỏ củ nên xung quanh bụi mù, Tiểu Mạn dơ tay phui bụi rồi cầm vào chiếc đèn phía sau góc cửa để đốt cho sáng.

Bỗng...

" Ai đó?"- Vũ Hân quay người nhìn.

Một người mặc trên mình một đồ đen, đội chiếc mũ đen bước tới từ từ vén chiếc mũ lên...

" Cũng không còn xa lạ gì nhỉ?"

" Vương Ngọc!!!"- Vũ Hân nói.

Tiểu Mạn hoảng loạn định chạy ra kêu cứu thì bị một đám người giữ lại.

Bụp - Cô bất tỉnh.

" Tiểu Mạn!!!" - Vũ Hân bèn rút chiếc kiếm ra xông tới phía Vương Ngọc ghè vào cổ cô.

" ngươi nghĩ có thể áp đảo được ta à?"

" Mau thả bọn ta ra đi "

Bất ngờ Vương Ngọc rút ra một con dao đâm định đâm ngược lại cô nhưng bị cô tóm được và né nhanh. Cô dơ chân đạp Vương Ngọc về phía trước sau đó định xông tới thì bị một người khác từ phía sau đánh bất tỉnh...

Mọi thứ mờ dần trong mắt cô...

" Tiểu... Mạn..."

Vương Ngọc lôi Tiểu Mạn vào căn phòng phía trong của nhà thờ.

Cô ra rút một con dao ra. Ánh mắt sắc sảo vô cùng đang suy nghĩ một thứ gì đó rồi cầm lấy một cái bình đựng nước. Từ từ lấy nước rửa sạch con dao.

" Cô nên bị như thế "- Cô ta lấy con dao rồi cắt tay Tiểu Mạn.

Tách...tách...

Lũ ma cà rồng lúc này ai đó mắt cũng đều sáng rực lên. Sau khi chai nước kia đựng đầy hết máu của Tiểu Mạn thì cô ta bèn cắt vợi vào túi rồi đỡ lấy Tiểu Mạn.

" Cô chính là thứ mà ai cũng muốn có được... để làm nàng cô dâu xinh đẹp, nhưng ta muốn cô phải chết. Phải làm nô lệ của ta thì mới được "

PHẬT...

*****

Cơ thể Bạch Hân nóng bừng lên cậu lo lắng rồi đi tìm Tiểu Mạn.

" Rốt cuộc là họ ở đâu "

" Bảo đi sau chúng ta rồi mà "- Hạo Vương nói.

Vũ Bảo bỗng nhận được sợi dây của Tiểu Mạn trước cửa nhà thờ.

" Ở ĐÂY NÀY "

Mọi người chạy vào thấy Vũ Hân nằm bất tỉnh dưới đất.

" Vũ Hân "

Bạch Hân và Hạo Vương nhận ra ngay họ chạy tới căn phòng đập tung cửa vào.

" TIỂU MẶN!!!"

Toàn thân Tiểu Mặc trắng toát không còn giọt máu nào. Bạch Hân chạy tới ôm lấy cô, rồi từ từ vén mái tóc lên.

" Cô ấy bị bọn chúng hút cạn máu rồi " - Hạo Vương nói khi nhìn thấy vết cắn ở cổ.

" Tôi phải thôi "

" Cậu định làm gì thế?" - Hạo Vương hỏi.

" Để cô ấy thành ma cà rồng "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45

** Thay đổi **

***

" Không được đâu! Vậy quá nguy hiểm "

" Chúng ta phải liều thôi! "

Bạch Hân đỡ Tiểu Mặc lên rồi cắn vào cổ cô để hút máu nhưng cơ thể này không còn bao nhiêu máu nữa sau đó liền lấy con dao cắt tay mình rồi nhò máu vào mồm Tiểu Mặc. Vì tay cậu lạnh quá nhanh nên phải giữ con dao ở tay để máu chảy ra... Máu trên người Bạch Hân nhanh chóng xâm nhập vào người Tiểu Mặc. Mỗi cô dần đỏ lên.

" Cầu mong là cơ thể cô ấy chịu được! " - Hạo Vương nói.

" Mong là tôi làm tốt chuyện này... Vì đây là lần đầu tôi thử. Hãy để máu của tôi và cô ấy hòa làm một "

" Hụ... Hụ... "

Tiểu Mặc bắt đầu ho ra máu. Cô đẩy Bạch Hân ra toàn thân tê cứng. Chỗ cổ cô dần lạnh đi một cách lạ thường..

" Thành công rồi sao? "- Hạo Vương nói.

" Chắc là chỗ tôi cắn đã ảnh hưởng vào tế bào máu rồi! "- Bạch Hân vứt con dao xuống đất rồi đi tới bế Tiểu Mặc lên.

Lúc này Vương Ngọc vừa về tới nhà. Cô ta đi vào một căn phòng... Từ từ lấy mũi tiêm máu ra rồi tiêm vào tay Tiểu Nam. Máu vừa xuống Tiểu Nam bưng tình vết thương lành nhanh chóng rồi ngồi dậy.

" Ôi anh khỏe rồi "

" Máu của ai mà lại thơm ngon như vậy khiến cơ thể anh lành nhanh chóng "

Cũng nhờ máu Tiểu Mặc mà cơ thể Vương Ngọc giờ vô cùng khỏe hơn nữa còn đẹp lên. Cô ta cười rồi ôm lấy Tiểu Nam.

" Anh khỏe là được rồi "

Nhưng Tiểu Nam cũng không để ý tới bèn đi ra chỗ bàn rót nước uống.

- Nếu anh ấy biết Tiểu Mặc đã chết thì sao nhỉ? Tốt nhất là nên im lặng.. Coi như cô ta đã bị lũ sát thủ hại rồi - Vương Ngọc nghĩ rồi bỏ ra ngoài.

Tiểu Mạn đang nằm ở Bạch gia lữ trẻ vô cùng lo lắng cho cô. Tiểu Mạn hôn mê hơn 1 tuần liền...

"Máu ngon... Máu ngon..."

Hình ảnh đôi mắt đỏ rực luôn khiến cô ám ảnh. Toàn thân đầm mồ hôi.

"Đừng mà... Đừng mà..."

"A....!!!"

Tiểu Mạn vội bật dậy. Bạch Hàn vội chạy vào.

"Tiểu Mạn không sao chứ?"

Tiểu Mạn sợ hãi lắm toàn thân cô run rẩy thấy vậy Bạch Hàn liền ôm lấy Tiểu Mạn vào lòng.

Hạo Vương nhìn thấy bèn lặng im quay đi.

- Cô ấy không sao là tốt rồi... Dù sao cũng là máu của Bạch Hàn trên người cô ấy. Sau này thành ma cà rồng rồi cũng là một cô gái xinh đẹp hơn nữa mình nên chuẩn bị sẵn tinh thần cho cuộc chiến thôi - Cậu nghĩ.

"Tiểu Mạn không sao đâu có tôi bên cạnh cậu mà" - Bạch Hàn nói.

"Tôi tưởng mình đã chết rồi cơ"

"Bên giờ đêm rồi cậu ngủ thêm chút nữa đi..."

Tiểu Mạn nhắm mắt lại rồi từ từ chìm giấc ngủ.

Cả đêm Bạch Hàn không ngủ cậu ngồi cạnh bên giường của cô hai tay nắm chặt lấy tay không buông. Rồi chẳng biết từ bao giờ mà cậu ngủ quên mất.

Nếu đây không phải là tình yêu thì là gì chứ? Tình yêu này đã bắt đầu từ khi nào mà con quỷ ấy không hề hay biết, chỉ biết rằng mãi mãi không thể rời xa em...

Tiểu Mạn từ từ ngồi dậy thấy Bạch Hàn đang nắm tay mình cô từ từ tay rời bước xuống đi tới chỗ gương cô nhìn lên cổ rồi đưa tay lên sờ tại cô cảm thấy cơ thể có chút kì lạ.

Bỗng...

"A a a a!!!" - Tiểu Mạn hét lên.

Bạch Hàn vội tỉnh giấc cậu chạy tới bên Tiểu Mạn.

"Có chuyện gì thế?"

Tiểu Mạn quay ra nhìn hai mắt cô đỏ rực lên.

"Chuyện này là sao?"

"Là tôi... Giờ cậu là ma cà rồng rồi..."

Tiểu Mạn bất ngờ cô thần thờ rồi đưa tay sờ lên mắt mình sau đó cô cắn tay mình

!!!

"Tiểu Mạn! cậu làm gì thế?"

Vết thương lành lại một cách nhanh chóng. Cô còn có thể tự cảm nhận được độ sắc của răng nanh...

"Tại sao... tại sao mình lại biến thành thứ kinh khủng như vậy?"

"Tiểu Mạn bình tĩnh đi"

"Tại sao tôi lại thành như thế?"

Tiểu Mạn gào khóc.

"Nếu không làm như thế này... cậu sẽ chết mất "

Chát - Tiểu Mạn tát Bạch Hàn thật mạnh rồi cô ngồi bệt xuống đất.

"Thà cậu... thà cậu cứ để tôi chết đi chứ để tôi như thế này không khác gì giết tôi nó còn đau hơn chết rất nhiều cậu hiểu không hả???"

Bạch Hàn mới ôm Tiểu Mạn vào lòng mặc kệ Tiểu Mạn đang dùng sức đẩy cậu ra.

"Nhưng tôi không thể để em chết được!"

"... "

"Xin lỗi... vì đã quá ích kỉ nhưng tôi không thể làm gì khác cả "

"Cậu... buông tôi ra!!! Tôi ghét cậu lắm!!! Hu...hu..." - Tiểu Mạn khóc.

Bạch Hàn vẫn ôm chặt lấy cô...

- Cô dâu của tôi, ngay từ đầu tôi đã muốn em là của tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Tiểu Mạn không ăn uống gì suốt ba ngày... cô chỉ biết ngồi trong phòng. Bạch Hàn cũng vậy chỉ ngồi ngoài phòng cô để trông coi xem có muốn ăn gì hay làm gì cứ như thế khoảng cách càng ngày càng xa hơn.

Cộc... Cộc...

Không thấy chị trả lời A Nhĩ tự đẩy cửa phòng vào.

"Chị ơi "

"A... A... ĐỪNG VÀO ĐÂY!!!" - Tiểu Mạn hét lên.

Bạch Hàn vội chạy tới.

"A Nhĩ mau ra ngoài đi em "

"Em muốn thăm chị thôi mà... Anh xem nè em vẽ một bức tranh về chị đẹp quá luôn ý "

"Nhưng chị đang mệt mà em "

"Suốt ba ngày chị không ra ngoài... không ăn sao mà khỏe lên được ạ. Còn không muốn gặp em nữa chị Mạn ghét A Nhĩ rồi ư?" - A Nhĩ khóc.

Bạch Hàn chợt ngồi xuống trước mặt cô bé lau nước mắt cho em.

"A Nhĩ ngoan, chị Mạn thương em lắm "

"Nếu thế thì chị phải ôm em chứ không phải anh, chị Mạn của em không sợ bệnh tật đâu... Bao nhiêu khó khăn chỉ đều vượt qua, khi em sợ hãi chị sẽ hát cho em nghe và ôm em vào lòng chứ không phải như thế này đâu " - A Nhĩ nói rồi bỏ đi.

Nghe được những lời này lòng Tiểu Mạn đau như bị dao đâm, cô rất muốn ôm chặt lấy A Nhĩ nhưng không dám đối diện với thân thể như bây giờ, cô chỉ biết im lặng mà khóc thầm...

Bạch Hàn tiến đến bên giường cô định gỡ chiếc chăn ra.

"Cậu ra ngoài đi! Tôi không muốn thấy mặt cậu "

Bạch Hàn tức giận kéo chiếc chăn ra rồi túm lấy cô lôi dậy.

" Cậu buông ra!!! " - Tiểu Mạn giận dữ rồi đẩy Bạch Hàn về phía sau.

" Cậu định như thế này đến bao giờ hả?" - Bạch Hàn quát.

" Không phải lỗi của tôi, mà là tại cậu mà. Cậu biến tôi thành như thế này! Tôi căm ghét cậu và khi nhìn thấy bản thân như vậy tôi chỉ muốn chết đi thôi "

" Là tại tôi sao?"

" Đúng!!! Cậu đã biến tôi thành một con quái vật cậu biết chưa?"

Tiểu Mạn ngồi bệt xuống đất.

" Quái vật? hóa ra suốt thời gian qua cậu cũng chỉ coi tôi là quái vật là kẻ thù của cậu và khi ở bên cạnh tôi cậu cũng chỉ làm tròn tốt vai trò của mình vì cậu bị trở thành nô lệ sao?"

"..."

" Nhưng tôi chưa bao giờ coi cậu là nô lệ cả. Cậu chưa từng một lần coi tôi là người bạn của cậu à?"

Tiểu Mạn không nói một lời nào cả cô chỉ biết ngồi im... Người bạn ư? Nếu không coi cậu là bạn thì tôi sẽ không quay lại đây và nhờ cậu chăm sóc lũ trẻ cả, đúng là bản thân đã từng nghĩ cậu là một con quỷ nhưng bây giờ thì không... cảm giác tôi như vậy đáng lẽ cậu phải hiểu được chứ?- Tiểu Mạn nghĩ.

Bạch Hàn vội túm lấy tay cô lôi dậy.

" Nếu cậu thực sự ghét tôi đến như vậy... Thì bỏ thiếu gia đây sẽ để cậu muốn làm gì cũng được, thân xác này cậu muốn giữ lại cũng được hoặc là không tôi cũng không can dự nữa. "

Nói rồi Bạch Hàn bèn bỏ đi.

Hạo Vương chơi cùng lũ trẻ thấy Bạch Hàn bèn chạy tới.

" Tiểu Mạn sao rồi? "

" Cậu tự vào mà hỏi "

" Thái độ này là sao nhĩ? hai người có chuyện gì à?"

" Không! chỉ là... cô ấy ghét tôi thôi "

Thấy Bạch Hàn như vậy A Nhĩ bèn chạy vào trong.Đi qua bếp cô bé lấy một chiếc bánh ngọt rồi đem theo.

" Chị không muốn ăn " - Tiểu Mạn chùn chần kín nói.

" Em muốn nhìn thấy chị cơ "

" Chị mệt lắm "

" Vậy em ra ngoài nha! Em để bánh ở đây nè "

Cạch - Nghe thấy tiếng đóng cửa thì Tiểu Mạn mới ngồi dậy cô bỏ chiếc chăn ra rồi nhìn chiếc bánh từ phía sau một vòng tay bé nhỏ ôm choàng lấy cô.

" Em bắt được chị rồi nha "

" Á! Sao em còn ở đây? " - Tiểu Mạn giờ tay lên ôm mặt.

A Nhĩ cầm vào tay Tiểu Mạn lôi xuống, cô nhắm chặt mắt không dám mở mắt ra.

" Em biết chị thành ma cà rồng rồi "

Nghe đến đây Tiểu Mạn mới mở mắt ra... Đôi mắt màu đỏ nhìn thẳng A Nhĩ.

Cô bé có chút sợ hãi nhưng lại giữ bình tĩnh cô ôm Tiểu Mạn.

" Chị ôm em đi "

" hic... hic... " - Tiểu Mạn bật khóc rồi ôm cô bé vào lòng.

" Chị của em vẫn còn đẹp lắm mà! Không phải buồn nữa nha ^^ "

" Chị xin lỗi vì đã chôn em "

" Em biết chị nghĩ em sẽ sợ chị và ghét chị nhưng mà từ khi gặp anh Bạch Hàn và Hạo Vương chúng em tin rằng không phải con quỷ nào cũng ác như trong các câu chuyện cả "

- Bây giờ chị sẽ đối diện nó và không chôn tránh nữa đâu

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tiểu Mạn chạy đến phòng của Bạch Hàn gõ cửa.

Cộc... cộc...

" Ai vậy?"

" Là tôi... Tiểu Mạn đây "

Không thấy hồi âm Tiểu Mạn định bỏ đi không ngờ cửa mở ra... Bạch Hàn đứng trước mặt cô.

" Có chuyện gì sao?"

" Tôi.. tôi "

" Nếu nói chuyện với tôi mà cậu cảm thấy khó khăn như thế thì thôi đi "

Bạch Hàn bỏ đi... Tiểu Mạn vội chạy tới ôm từ phía sau.

" Xin lỗi cậu "

"... "

" Là tại tôi hết, tại tôi sợ hãi, tôi trốn tránh, tôi không dám đối mặt với hiện thực, tôi sai rồi, tôi sợ một ngày nào đó mình sẽ phải uống máu của người khác để sống " - Tiểu Mạn vừa nói vừa khóc

Bạch Hàn quay lại từ từ lau nước mắt cho cô.

" Vậy cậu không còn ghét hay sợ hãi tôi à?"

" Tôi không ghét cậu, nếu ghét cậu thì tôi đã không quay lại đây rồi, nếu ghét cậu thì tôi đã..."

Tiểu Mạn chưa nói xong Bạch Hàn đã hôn vào trán cô.

" Tôi cũng không ghét cậu. Tôi thích em "

*****

" Tiểu Nam anh định đi đâu sao?"

" Anh muốn xuống phố dạo "

Chết! Làm sao bây giờ hiện tại trong phố không còn ai khác ngoài bọn ma cà rồng cả... nếu anh ấy xuống phố mà thấy bọn chúng anh ấy sẽ sao đây? Nếu biết được chúng bị có một đợt liên kết khiến chiến tranh hơn 10 năm trước xảy ra một lần nữa anh ấy sẽ ngăn cản mất... Mình phải làm sao đây???- Vương Ngọc vừa nghĩ vừa lo lắng.

" Có chuyện gì sao?"- Tiểu Nam hỏi.

" Không có gì "

" Vậy anh đi nhé "

Vương Ngọc vội chạy tới nắm lấy tay Tiểu Nam.

" Đứng! Cơ thể anh còn chưa bình phục hẳn đâu, anh ở nhà đi "

" Anh thấy đỡ nhiều lắm rồi "

" Để mấy hôm nữa đi ạ "

" Thôi anh muốn ra ngoài đã nằm đây gần nửa tháng rồi "

Vương Ngọc vội ngã xuống.

" Vương Ngọc sao thế? "

" Em cảm thấy không khỏe "

Tiểu Nam cảm thấy nghi ngờ, cậu đỡ Vương Ngọc về phòng và liền lên chạy ra ngoài.

Khu phố vắng tanh trước mắt cậu...

" Chuyện này là sao???"

" Chị Mận chúng mình xuống phố chơi đi ạ "- A Nhĩ túm tay Tiểu Mận nắm ni tỏ vẻ rất dễ thương.

" Bây giờ sao? "

" Đi mà... đi mà "

Tiểu Mận đang lưỡng lự thì bất chợt Bạch Hân từ phía sau nói:

" Được chúng ta cùng nhau đi "

" yeahh "- Lũ trẻ vui nhảy tót lên.

Khu phố tấp nập đông vui hơn hẳn, nhà trọ và các quán ăn đông khách hẳn lên... Mọi thứ hiện lên trong mắt Tiểu Mận thật đẹp đẽ...

Hình ảnh hai mẹ con nghèo khổ đang phải đi xin ăn do chạy trốn không mang đồ ăn được bác chủ tiệm may giúp đỡ.

Hay hình ảnh những người vẫn còn chưa hết kinh sợ mọi người an ủi và động viên còn chia sẻ cho nhà ở...

" Thật là đẹp "- Tiểu Mận nói.

" Chuyện gì? tôi sao? "- Bạch Hân hỏi rồi cười (=^.^=)

" Cậu nói cái gì cơ? Ý tôi là mọi người thật đẹp thì có "

"^^"

"... Còn ầm ập nữa "

Bọn trẻ vui vẻ chạy nhảy khắp nơi.

" Chị ơi! Chúng em muốn mua đồ chơi "

" Em muốn mua gấu bông "

" Em muốn mua kẹo "

"Được rồi! Chúng ta đáp ứng từng nhu cầu một được chưa?"- Tiểu Mận nói.

" Dạ "

Hai người dẫn bọn trẻ tới một gian quán kẹo bên đường.

" Cô ơi bán cho cháu mấy cái kẹo ạ. Các em mau chọn đi "

" Ủ ời đợi cô nha "

" đây ạ " - A Nhi chọn rồi từng người thay phiên chọn.

Chợt cô bán hàng nhìn Tiểu Mạn chăm chăm mắt rung rung cô vừa lấy kẹo vừa cúi xuống.

" Đây cháu gửi cô tiền ạ "

Cô bán hàng cầm tiền mà mắt rung rung. Tiểu Mạn cảm thấy có nỗi buồn nào đó cô mới cầm lấy tay người bán hàng.

" Có chuyện gì sao ạ?"

" Tôi... "

Bạch Hàn dẫn mấy đứa ra ghế đá ngồi.

" Tôi từ làng khác đến đây "

" Cô cảm thấy cô đơn lắm à?"

" Không, khi nhìn thấy cháu ta chợt nhớ tới con gái ta nó muốn thích ăn kẹo này lắm "

" con gái cô đâu rồi?"

" Nếu nó còn sống thì chắc nó cũng bằng tuổi cháu bây giờ "

" Dạ "

Tiểu Mạn trở về chỗ mọi người cô vừa đi vừa suy nghĩ...

Bạch Hàn thấy vậy liền chạy ra.

" Hai người nói chuyện gì mà lâu thế?"

Tiểu Mạn không nói gì cả Bạch Hàn định đưa các em đi thì Tiểu Mạn nắm chặt tay cậu lại.

" Các em cứ đi chơi đi chị muốn nói chuyện với anh Bạch Hàn "

" Có chuyện gì sao?"

" Cậu hãy nói cho tôi nghe đi..."

" Chuyện gì?"

" Chuyện về nguyên nhân của cuộc chiến cách đây hơn 10 năm "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

" Sao đột nhiên cậu lại muốn biết chuyện này?"

" Cậu không thể trả lời sao?"

Bạch Hàn kéo Tiểu Mạn ngồi xuống ghế đá, cậu đặt hai tay lên vai Tiểu Mạn nhìn cô chăm chăm.

"Cậu thực sự muốn nghe à? "

Chuyện này bắt nguồn từ rất nhiều năm trước rồi... Bọn chúng mưu tính liên kết với nhau để chống lại nhà họ Bạch. Bởi vì tổ tiên nhà họ Bạch vốn chỉ là một con mã cả rông quý tộc không có gì đáng phải để ý nhưng sau khi ông nội của tôi được sinh ra đời thì mọi chuyện trở nên khác hẳn, ông có thể giao cảm với Tứ Bộ Vương. Tuy đã mất nhưng ông nội tôi lại có thể cảm nhận được linh hồn của họ và một bí mật đã được ông hé lộ ra... Lũ quý đồ đã phát hiện ra và tìm mọi cách để ăn cắp nó.

" Đó là thứ gì vậy ạ?"

" Pha lê đỏ "

" Pha lê đỏ?"

Pha lê đỏ tượng trưng như máu và khiến con ma nào sở hữu được đều sẽ trở nên khỏe mạnh, không cần phải lo sợ khi không có máu người... Càng tối sức mạnh của viên pha lê càng tăng nó sẽ truyền cho người sở hữu một năng lượng khủng khiếp. Biết được khi có bí quyết này sẽ ảnh hưởng đến gia tộc nên ông nội đã tìm cách giấu nó vĩnh viễn.

Nhưng...

Cuộc chiến vẫn nổ ra một cách tàn nhẫn, bọn chúng đi đến đâu là lục soát là phá hoại đến đó, bắt con người làm nô lệ và làm thứ để cống hiến sức mạnh. Ông tôi đành phải sử dụng năng lượng của pha lê đỏ để đánh bại chúng. Trong một lần ngã quỵ trên đường ông được một ma cả rông bình thường cứu giúp đó chính là Vương Bộ Lão - ông của Hạo Vương, hai người cùng nhau cứu giúp con người và đưa họ Vương lên nắm quyền trở thành một gia tộc lớn.

Sau khi ông vừa mất thì bọn chúng lại tiếp tục đó chính là lúc mà em phải chứng kiến cảnh chịu đau khổ đó Tiểu Mạn à. Ba tôi đã phải cố gắng rất nhiều để bảo vệ quyền sống và bình đẳng ở nơi này như ông đã từng làm... Về Ring, về bệnh viện, về cuộc sống nơi đây...

" Nói vậy bây giờ bọn chúng lại đứng lên để dành nữa sao?"- Tiểu Mạn nói.

" Phải. Từ trước giờ họ vẫn nghĩ sẽ không bao giờ dừng lại "

" Vậy sẽ còn bao nhiêu người phải chết nữa? Còn bao nhiêu giọt máu phải đổ vì điều vô lí này nữa?"

" Bình tĩnh lại đi Tiểu Mạn "

" Có thể bình tĩnh được sao? Còn biết bao đứa trẻ phải như tôi nữa?"

Bạch Hàn ôm lấy cô.

" Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra nữa đâu. Bây giờ người tôi cần bảo vệ không phải riêng em nữa mà là tất cả mọi người ở đây "

"... "

" Sao ở đây lại trở nên như thế này rồi?" - Tiểu Nam vô cùng hoang mang vì xung quanh không ở đâu có người cả mọi thứ lạnh lẽo và vắng vẻ.

Cậu cười ngơa chạy qua cánh rừng. Ánh mắt vô cùng sắc bén trong tim cậu nhói lên và nghĩ tới một người...

" Mọi người trở về nhà đi chị đi mua ít đồ để làm bữa tối "

Tiểu Mạn cúi xuống xoa đầu rồi nói với các em

" Một mình cậu đi có ổn không?"- Bạch Hàn lo lắng.

" Không sao đâu, bây giờ cơ thể đã thành như thế này rồi làm sao mà chết được nữa "

" Ý tôi không phải vậy "- Bạch Hàn kéo tay lôi lại.

" Được rồi, tôi sẽ về sớm, mau đưa bọn trẻ về đi "

Tiểu Mạn nói rồi tạm biệt chạy về phía chợ... Bạch Hàn nhìn theo cho đến khi khuất cậu mới dẫn các em về.

Vừa đi được đến chợ cô vội thở dài mắt rưng rưng, cô ngồi xuống chiếc ghế đá.

"... Làm sao có thể mạnh mẽ được đây?"

Bỗng một người phụ nữ cầm bước đến đưa cho cô một bông hoa rồi nở nụ cười hiền dịu.

"Cháu... "

Bà ấy cài bông hoa lên tóc cô rồi dùng ngôn ngữ để miêu tả (cháu rất đẹp)

"Cháu cảm ơn "

(Sao cháu lại ngồi đây buồn rầu như thế? Mau về nhà đi)

"Cháu cảm thấy mình yếu đuối quá bà ơi, cháu luôn tránh né mọi thứ "

(Con người ai cũng rất mạnh mẽ, chỉ là họ chưa nhìn thấy bản thân mạnh mẽ thôi)

"Cháu có thể sao ạ?"

(Có thể chứ! Cháu cần có niềm tin)

"Niềm tin?"

(Sự tin tưởng không bao giờ bỏ cuộc sẽ đánh bại mọi thứ)

"Vâng "

(Đúng vậy)

"Để cháu đưa bà về "

(Không cần nhà ta ở ngay kia)

"Vậy cháu đi chợ đây, tạm biệt bà "

Hai người giờ tay tạm biệt nhau. Nhờ bà lão mà Tiểu Mạn cảm thấy thoải mái và mạnh mẽ hơn.

Bất ngờ vừa ra khỏi chợ chợt Tiểu Mạn quanh đầu bỏ chạy.

"Tiểu Mạn cậu đứng lại nghe tớ nói đã "

"Tôi không muốn nghe!!!"

Tiểu Mạn cứ thế chạy thẳng về phía trước còn Tiểu Nam thì cố đuổi đằng sau. Thấy một hẻm nhỏ cô vội chạy vào không ngờ Tiểu Nam từ trên cao nhảy ngay xuống chặn đường làm cô giật mình ngã bệt xuống đất, Tiểu Mạn cúi mặt xuống đất.

"Tại sao cậu lại tránh tớ? Cậu ghét tớ đến vậy à?"

"Tôi không ghét cậu "

"Vậy nhìn tôi đi "

Tiểu Mạn nhìn Tiểu Nam ánh mắt đỏ rực lên khiến cậu bất ngờ vô cùng.

"Cậu hài lòng chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

"Cậu hài lòng chưa?"

" Cậu???"

Tiểu Nam vội túm tay Tiểu Mạn lên:

" Chuyện này là sao thế??? Tại sao lại thành ra như thế này?"

"..."- Tiểu Mạn không nói một lời nào cô chỉ kéo tay ra.

" Là Bạch Hàn đã biến cậu thành như vậy sao? Là hắn đúng không? Cậu sợ hãi lắm sao? "

- Chát - Tiểu Mạn tát Tiểu Nam.

" Người muốn giết chết tôi là Vương Ngọc "

" Vương Ngọc?"

" Bạch Hàn vì muốn cứu tôi nên mới biến tôi thành như thế này đó "

Tiểu Mạn trở về nhà cô đi vào bếp rồi bỏ ra củ ra rửa, sau đó để thịt lên thớt thái... Vừa làm vừa ngẩn ngơ nghĩ tới Tiểu Nam.

- Xoẹt - con dao cắt vào tay cô khiến chảy máu, Tiểu Mạn giật thót người vội lấy giấy cầm máu chợt không còn thấy đau nữa, cô bỏ ra vết thương lành hẳn.

Mắt rung rung rồi lại tự cười:

" Phải rồi... Mình đâu còn là con người nữa chứ "

Quản gia vội chạy vào:

" Có chuyện gì sao?"

" Cháu mua đồ ăn rồi bác nấu giùm cháu nhé. Cháu thấy hơi mệt, muốn lên phòng nghỉ ngơi "

" Cứ để ta lo cho "

" Bạch Hàn đâu rồi ạ?"

" Đang trên phòng đó "

" Vâng "

Tiểu Mạn về phòng ánh mắt thần thờ cô ngồi xuống bên bàn trang điểm rồi nhẹ vén mái tóc lên nhìn sâu vào đôi mắt của mình.

" Tiểu Mạn không được bỏ cuộc "

Rồi đưa tay sờ lên làn da mịn màng của bản thân... Chợt hình ảnh bản thân hút máu người khác cô giật mình chạy ra rồi bị ngã.

Bạch Hàn vội chạy xuống thấy Tiểu Mạn ngồi đang ngồi hoảng sợ.

" Có chuyện gì thế?"

" Tôi cũng sẽ phải hút máu người khác để sống sao??? tôi cũng phải cần máu để tồn tại sao? "

" Yên tâm đi cậu sẽ không cần phải làm như thế đâu "- Bạch Hàn nói về mặt đầy cương quyết.

" Phải rồi, tôi phải mạnh mẽ lên "

" Đúng vậy "

" Bạch Hàn vì muốn cứu tôi nên mới biến tôi thành như thế này đó "

Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu của Tiểu Nam cậu về nhà rồi đóng sầm cửa phòng. Vương Ngọc thấy Tiểu Nam về bèn đẩy cửa chạy vào.

" Anh vừa đi đâu về đó? Không phải em nói anh chưa khỏe sao? ra ngoài làm gì sớm thế?"

Thấy Tiểu Nam không trả lời cô bèn chạy tới bên cạnh:

" Anh lại làm sao thế?"

" Mau tránh ra!!!"

Tiểu Nam đẩy Vương Ngọc ra làm cô ta ngã đập vào bàn. Ánh mắt Vương Ngọc tức giận hằn lên..

" Anh bị sao thế?"

" Cô... đã hút cạn máu của Tiểu Mạn sao?"

Vương Ngọc bất ngờ.

" Anh... anh đang nói gì thế?"

" Đừng chối nữa!!!"

Tiểu Nam thất vọng ngồi bệt xuống, Vương Ngọc dù đang bị đau nhưng vẫn cố tiến tới.

" Phải!!! Là em làm. Em hút máu cô ta đó! Em giết cô ta đó thì sao hả?"

" Cô..."

" Cô ta là cái gì chứ? Chỉ là một nô lệ của ma cà rồng thôi! Anh còn nghĩ tới cô ta sao? Vì cô ta mà anh suýt mất mạng. Còn nữa sao ai gặp cô ta cũng bị mê mẩn như thế hả? Anh họ cũng bị cô ta làm cho mờ ý chí... Chỉ giết cô ta thì mọi thứ mới chấm dứt "

Tiểu Nam tức giận định giơ tay lên tát Vương Ngọc nhưng khựng lại.

" Anh định đánh em? Vì cô ta mà anh định đánh em sao?"

" Tôi quyết định rồi... tôi sẽ đi "

" Anh nói cái gì thế hả??? Anh định đi đâu chứ?"

" Tôi không thể sống cùng một con quái vật được. Cô đã thay đổi quá nhiều rồi "

" Quái vật? Anh dám gọi tôi như thế sao?"

Tiểu Nam không nói gì cả cứ thế đi.

" Anh đứng lại đó cho tôi!! " "

" Giữa cô và Tiểu Mạn hai người quá khác nhau. Cô ấy tốt bụng và nhân từ biết bao còn cô thì sao? đến tận bây giờ cô vẫn chưa hiểu được lí do vì sao mà cô ấy được người yêu như vậy sao?"

Tiểu Nam mở cửa rồi đi.

" Anh mà bước đi thêm bước nữa tôi sẽ bảo họ giết chết anh!"

" Đứng lại cho tôi!"

" Tiểu Nam!!!"

"..."

Vương Ngọc ngồi bệt xuống đất mà bật khóc nức nở.

" Tiểu Nam... đứng lại đó! Anh đừng đi mà... "

" Đã đến lúc rồi thưa Vương lão gia "

" Để chúng thêm một tháng nữa, ta muốn biết mấy con chuột nhóc đó sẽ làm gì đây?"

Vương Bộ lão ánh mắt đầy tức giận tay nắm chặt trái táo...

" Tiểu Mận! Bạch Hàn " - Bạch Dương lo lắng

" Chuyện gì thế anh "

" Bọn chúng quyết định rồi đó các em sẵn sàng chưa?"

" Bao giờ thì bọn chúng ra tay?"- Bạch Hàn hỏi.

" Một tháng nữa "

" Gấp vậy sao?"- Tiểu Mận nói.

" Vậy là đã lỏng thời gian ra rồi đó. Còn tưởng chúng sẽ đánh bất ngờ cơ "

" Em đi báo cho Hạo Vương "- Bạch Hàn nói rồi chạy ngay đi

.....

Thời gian sẽ trả lời tất cả...

Khoảng khắc đó rồi cũng sẽ đến

>>>>>>> MỘT THÁNG SAU <<<<<<<<

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49-2: Ngoại truyện 3

Ghi chép trong một tháng:

Trong một tháng qua tôi đã ở bên cạnh mọi người, hiểu được thế nào là sức mạnh của sự đoàn kết và cũng dần làm quen với cơ thể mới này rồi...

" Tiểu Mận! Hôm nay Hạo Vương tôi sẽ nói cho cậu nghe về sức mạnh của bản thân "

" Nghe khó hiểu quá "- Tiểu Mận nói.

" Điều mà cậu cần biết chính là đôi mắt "

" Đôi mắt?"

" Đôi mắt là một thứ uy lực nhất đối với ma cà rồng bởi khi nhìn vào chúng ta sẽ bị hút sâu vào nó nên dẫn tới bị thôi miên. Đối với các quý cô ma cà rồng thì việc làm ảnh hưởng đến tâm lý nam giới cực kì mạnh mẽ bởi mắt của họ có thể khiến cho người khác không chỉ bị mê hoặc mà bị cuốn theo dù chỉ là liếc qua "

" Có thể làm được cả những chuyện như thế ư?"

" Đúng vậy "

Mỗi ngày tôi đều cùng cậu ấy tập bắn cung, Bạch Hàn cùng với mọi người phải đi kêu gọi từ khắp nơi. Bạch Dương thì phải đứng ra đàm phán với hội thể lực bận rộn đến tối mới có thể nghỉ ngơi mà có khi còn chẳng ăn cơm được...

Tôi không muốn ghi nhận trong lòng là một tháng mà luôn nghĩ còn 30 ngày cho thời gian thêm dài ra nào ngờ nó lại trôi qua nhanh chóng như trong vài giây vậy.

Bây giờ có thể nói tôi không còn là cô gái của trước kia nữa rồi.

Điều gì đến cũng sẽ đến.

" Tiểu Mạn!!! Có chuyện rồi "

" Có chuyện gì thế? "

" A Huy, A Lâm và A Nhĩ mất tích rồi "

" Lũ trẻ mất tích? Chuyện này là như thế nào chứ?"

Tiểu Mạn cùng Hạo Vương chạy nhanh ra ngoài.

" Tôi nói bọn trẻ ngồi ở đây chờ mà lại đi đâu rồi không biết nữa "

" Mấy đứa này sao có thể đi đâu được "

" Xin lỗi nha Tiểu Mạn "

" Tại bọn chúng mãi chơi thôi cậu không cần lo nữa"

Họ tìm kiếm và hỏi thăm mọi người mà không ai thấy lũ trẻ cả, Tiểu Mạn và Hạo Vương đành phải chia làm hai đường đi tìm..

Tiểu Mạn đến một khu đất trống chợt cô nghe thấy tiếng khóc nức nở...

Cô cúi nép vào tường thấy ba đứa đang bị trói.

" Chú ơi tha cho bọn con đi mà "

" Sao mà tha dễ được. Chúng bay vào đây để hái trộm hoa của bọn tao thì phải gọi bố mẹ ra để giải quyết"

" Chúng cháu mò côi mà làm gì có bố mẹ "

" Vậy để người thân chúng mày đi tìm rồi báo họ chuộc "

"hu...hu "

" Nếu không có ai nuôi mà lại đẹp đẽ như thế này à?"

A Nhĩ bắt khóc rồi dơ chân đá vào chân ông ta.

" Con ranh này!!!"- Ông ta định dơ tay lên tát thì...

" Thả lũ trẻ ra "- Tiểu Mạn bắt lấy tay ông ta nói.

" Ôi cô em là người thân của chúng à?"

Bọn người bu lấy Tiểu Mạn, cô lùi lại.

" Sao có mình em thế?"

" Các người không biết tôi là ai sao?"

Đến đây mắt cô đỏ rực lên...

" Đại ca cô ta là ma cà rồng đó "

" Cái gì???"

Tiểu Mạn chỉ đập một cái tên cầm đầu đã ngã lộn nhào.

" Con ranh này! Dù có là ma quỷ gì thì cũng phải chết thôi "

Bọn chúng ai cũng xông lên có mấy kẻ còn cầm cả dao nữa. Nhanh như gió Tiểu Mạn né ngay được.

" Phù.. may là mình đã học qua một chút "

Tên trùn tức giận nhân lúc Tiểu Mạn không để ý vội đâm con dao từ phía sau lưng.

"Chị Mạn!!!"

"Hự..."

Tiểu Mạn dần quỳ xuống.

"Nếu bây giờ tao rút nó ra thì mày sẽ lại lạnh ngay nên là cứ để nó cắm ở đây sẽ tốt hơn "- Hấn nói rồi túm vào cổ cô.

"Ông.."

- Bốp -

Hạo Vương xuất hiện đá bay một tên đàn em.

"Lại một con ma nữa à? Chắc đến cứu cô ta "

Hạo Vương tức giận cậu trườn mắt một cái bọn kia ngã ngửa ra. Cậu xuất hiện ngay trước mặt hấn.

"Cậu... cậu..."

"Tôi không phải là người dễ đánh được đâu... từng này chưa đủ để ta khởi động nữa "

Cậu túm vào cổ hấn nhấc bổng lên...

"Tha...tha..."

"Ông độc ác lắm! Tha cho ông sẽ còn nhiều người bị hại "

"Anh ơi!!! cứu chị trước đã "

Hạo Vương chợt nhớ ra cậu vứt hấn, bọn kia sợ quá vội đỡ nhau bỏ chạy.

"Tiểu Mạn?"- Cậu ngồi xuống bên cô.

"Không sao rồi cho bọn trẻ "

Nói rồi cô tự rút con dao ra... Hạo Vương vội đỡ cô rồi cõng lên lưng.

"Các em nhanh lên "

"Dạ "

Mọi người nhanh chóng về nhà...

"Có chuyện gì thế này?" - Bạch Hân nói.

"Cô ấy bị đâm "

Chưa kịp nghe Hạo Vương nói gì cả cậu bế ngay Tiểu Mạn vào phòng rồi đưa lên tầng. Đặt cô xuống giường. Bạch Hân sờ vào vết áo cô lên xem.

"Lạnh rồi..."- Tiểu Mạn nói.

"Cậu sao vậy? Không cẩn thận "

"tôi không sao..."

Bạch Hân nắm chặt tay cô rồi đưa lên trán.

"Hứa với tôi đừng để bị thương nữa."

"Ừ "

"Sắc mặt cô yếu quá rồi đó, để tôi bảo quản gia đến bệnh viện lấy máu "

"Máu? "

" Cô phải uống nó thì mới khỏe được "

Tiểu Mạn vung tay Bạch Hàn ra:

" Tuyệt đối tôi không uống đâu! Tôi xin cậu mà..."

Bạch Hàn ôm lấy cô...

" Được không uống... "

Đêm đó sắc mặt Tiểu Mạn trở nên kém đi rất nhiều, cô bắt đầu đổ mồ hôi và sốt. Chợt Bạch Hàn bước vào phòng.

" Cậu... tới để bắt tôi uống nó sao...?"

Bạch Hàn không nói gì cả chỉ đỡ cô dậy rồi luồn tay ra phía sau cổ đeo cho chiếc vòng...

" Đây là viên pha lê đỏ???"

" Phải! Deo vào rồi cậu sẽ không phải uống máu nữa vẫn sẽ bình phục nhanh chóng"

" Sao cậu cho tôi thứ quan trọng này chứ? Đây không phải là bí mật phải chôn giấu sao? Tại sao cậu lại..."

Bạch Hàn kéo cô vào hôn... Tiểu Mạn bất ngờ.

thình thịch... thình thịch...

" Cậu hỏi nhiều thật đấy! Mau ngủ đi "- Nói rồi Bạch Hàn bỏ về phòng.

Tiểu Mạn đặt tay lên ngực.

" Sao tim mình đập nhanh thế này...?"

Bạch Hàn ra ngoài rồi dựa ngay vào tường cậu đặt tay lên ngực.

>> Giờ tôi đã hiểu cái cảm xúc đó là gì rồi <<

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

>>>> MỘT THÁNG SAU <<<<<

" Xông lên!!!" - Bọn chúng hô nhau... tiếng ngựa chạy khiến mặt đất như rung chuyển.

" Bọn chúng bắt đầu rồi đó "- Bạch Dương nói.

Bạch Hàn gật đầu rồi dơ tay ra lệnh. Đoàn quân dơ cao cung và bắn thẳng về phía trước. Mấy tên kia cảm nhận được bèn lùi về phía sau.

Phật- Phật-Phật-Phật...

Cung tên bắn thẳng xiên xuống đất ngay trước mắt chúng.

" Vừa rồi chỉ là cảnh cáo thôi. Là mũi tên bạc đó nên cẩn thận "- Hạo Vương cười ngựa tiếng xuống trước mặt hắn.

Vương Bộ Lão cười khểnh.

" Thì ra là cậu đó sao? Hạo thiếu gia "

" Ô ông cũng tới nữa à?"

" Đừng đùa nữa mau tránh đường cho ta!" - Lão quát rồi chĩa khẩu súng về phía mặt cậu.

" Ông nóng tính thật đó " - Hạo Vương nói.

Từ phía sau bỗng một cô gái mặc áo choàng đen cưỡi một con ngựa trắng tiến tới dơ cung thẳng về phía ông. Vương Ngọc bất ngờ... Mái tóc tím lộ ra.

" Tiểu Mạn? Cô chưa chết hay sao?"

" Làm sao tôi có thể chết được khi chưa giết được cô "

" Cô thành ma cả rồi rồi sao? Không lí nào, tôi không thể có khả năng đó "

" Người cứu cô ấy là tôi đó!" - Bạch Hân nói rồi đi tới.

" Lâu rồi không gặp Hân thiếu gia "

" Tôi không muốn gặp ông!"- Bạch Hân nói rồi rút trong túi ra một khẩu súng.

" Thì ra cũng chuẩn bị trước rồi à? "

" Chúng tôi còn chuẩn bị nhiều điều lắm ông cứ chờ xem " - Bạch Hân nói.

Ông ta cười khênh rồi dơ khẩu súng lên trời.

- BÙM -

Đội quân nghe được dấu hiệu của ông ta, ba phía Đông - Tây - Nam bèn tiến cù nhau. Đã biết trước mục đích của bọn chúng nên Bạch Dương đã đặc biệt chia theo bốn phía:

- Khu rừng phía Nam sẽ do đội quân của Vũ Bảo tích cực canh gác và chỉ cần bọn chúng bước chân tới sẽ bị vài con thú săn và bẫy phòng bị.

- Khu phía Tây có sự phụ của Vũ Hân Vũ Bảo đứng ra chỉ thị đội quân.

- Phía Đông có Vũ Hân.

- Còn lại là phía Bắc nơi tổng tiến công.

" Nhất định đừng để bị thương "

" Rõ!!! "

Tiếng súng vừa cất lên thì một tên trong đoàn nhân cơ hội Hạo Vương không để ý định bắn thì..

Phật - Mũi tên của Tiểu Mạn xuyên thẳng tim hắn.

" Phản ứng của cô cũng nhanh lắm " - Ông ta nói.

" Trước khi có súng thì tên chính là vũ khí từ xa gây sát thương nhanh nhất "- Tiểu Mạn nói.

Bất ngờ ông ta kéo con ngựa nhảy bổ tới lao lên phía trước, bạch mã của Tiểu Mạn hoảng sợ hất cô xuống đất.

" Chiến đấu!!!" - ông ta quát rồi ra hiệu mọi người lao về phía trước.

Bạch Hân và Hạo Vương vội tránh ra Tiểu Mạn nhanh chóng chạy đi.

" Tiểu Mạn!!! cẩn thận đó " - Hạo Vương nói rồi cũng cưỡi ngựa đi chỗ khác.

Bạch Hân vội túm lấy tay Tiểu Mạn lôi lên, cô nhảy lên ngai ngay sau.

" Chúng ta nên đi chung "

Tiểu Mạn quay lại dơ cung bắn.

Phật - Phật - Phật -

hí... hí... mấy con ngựa bị bắn trúng hoảng loạn nhảy lên.

" Cắt đuôi chúng chưa?"

" Rồi "

Bạch Hàn cười ngửa rề ngay vào ngỗ.

" Phải cắt chân chúng rồi chúng ta mới hành động được "

Hạo Vương cười ngửa dừng ngay tại một ngỗ.

" Hình như đây là ngỗ cụt. Người chết vui về nhé " - Tên cầm đầu đoàn nói.

" Vậy sao?"

Từ trong bóng tối bất ngờ bao nhiêu mũi tên bay ra bắn liên tiếp đâm ngã ngựa hết hội đằng sau. Từ trong bóng tối chạy ra chính là dân làng đều là những chàng trai khỏe mạnh họ đã được học bắn cung.

" Dân làng?"- hấn bắt ngờ hỏi

Hạo Vương dơ súng bắn thẳng vào tim hấn.

" Hạo Vương! Chúng tôi phải làm gì nữa? "

" Bây giờ mọi người mau nhặt vũ khí này về nhà để bảo vệ gia đình và nhớ kĩ lời tôi dặn phải ném bột mì vào mắt chúng trước rồi mới được tấn công "

" Vâng "

" Được một nhóm rồi! Nhóm mình tốt lắm mau về nhanh đi bọn chúng sẽ đến đây, giờ tôi sang nhóm tiếp theo "

" Rồi "

Hạo Vương cưỡi con ngựa chạy thẳng về nơi tụ họp theo đúng kế hoạch.

Thấy Tiểu Mạn vẫn còn sống Vương Ngọc vô cùng tức giận cô ta đuổi theo phía sau ngựa của Bạch Hàn.

" Vương Ngọc đang đuổi theo "

" Kệ cô ta xem đuổi được đến đâu "

Từ phía trên cao Bạch Dương quan sát thấy Vương Bộ Lão đang vô cùng tức giận hấn ta giờ súng lên bắn liên tiếp lên trời.

" Không biết phía kia như thế nào nhưng phía này có chuyện lớn rồi, hấn ta sắp hạ con bài chính tới rồi đây "

Vừa dứt câu thì phía cổng gần một trăm con xe đen kéo tới...

Toàn là những tên sát thủ máu lạnh, cổ xăm hình và tay ai cũng cầm một khẩu súng.

...

" Không được phải kêu gọi mọi người mau tránh đi thì tốt hơn chuyện này hãy để cho ma cà rồng giải quyết đừng lôi thêm bất cứ con người vô tội nào khác "- Cậu nói với người lính đứng bên cạnh mình.

Anh ta gạt đầu rồi chạy ra cưỡi con ngựa lao thẳng về phía đội Hạo Vương.

Bạch Dương ánh mắt đầy tức giận cậu nắm chặt tay:

" Tôi sẽ không để ông đắc ý đâu "

" Phe này ta sẽ thắng thôi những con chuột bé nhỏ của ta ơi "- Vương Bộ Lão nói.

Một quý bà áo đen bước tới:

" Nếu tìm được những đứa trẻ nào béo bở thì hãy cho tôi đó Vương Bộ Lão, tôi đã giúp ông bao nhiêu việc rồi mà... "

" Được thôi Hương Phi Phi, bà kiếm về cho tôi một tên như Tiểu Nam nữa thì càng tốt "

" Ha ha ngài thật khéo đùa "

" Tôi sẽ làm gì? Đội quân mạnh nhất của tôi đã đem đến cho ông rồi " - Một người mái tóc màu tím, trên mặt hiện rõ sự thù hận bởi vết sẹo dài rạch qua mắt trái, cổ đeo một chiếc vòng vàng có khắc hình đầu lâu, hấn cao hơi gầy và mặc một bộ vest xanh rêu bên trong kết hợp với sơ mi trắng nhìn rất bí hiểm...

" Tôi biết ông muốn gì... Pha lê đỏ, tôi sẽ chia cho ông 3/7 được không?"

" Hơi khôn ngoan đấy ông bạn già! Nhưng không sao bù lại phải để tôi lấy máu của hai anh em nhà họ Bạch tưới sạch vết thương trên đôi mắt này "

" Vinh dự của tôi rồi "

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Hạo Vương đang cười ngửa thì bất chợt anh chàng đưa tin đến.

" Có chuyện gì sao?"

" Vương Bộ Lão đã gọi thêm người đến hỗ trợ trong đó có Hương Phi Phi và Khắc Lâm - tên tóc tím "

" Khắc Lâm sao?"

" Hấn là tên máu lạnh có tiếng nên Bạch Dương báo với cậu rằng đánh nhau không phải là chính mà bảo vệ người dân mới là chính "

" Tôi biết rồi giờ tôi sẽ đi báo cho người dân rút lui ngay "

" Tôi cũng đi "

" Bạch Hàn rẽ trái đi " - Tiểu Mạn giờ tay chỉ về ngõ tối bên trái đường.

" Có chuyện gì sao?"

Bạch Hàn vừa rẽ vào Tiểu Mạn vội nhảy xuống.

" Từ nãy giờ không ai theo ta cậu không thấy gì đáng ngờ sao? Vương Ngọc cũng không thấy đâu "

" Cậu nói đúng, để tôi đi xem "

Bạch Hàn đang quay ngựa thì Tiểu Mạn túm tay lôi lại cô không nói gì cả mà chỉ lắc đầu.

Bạch Hàn nhảy xuống ngựa.

" Đợi một chút, có người đang tới " - Tiểu Mạn nói.

Cô dương cung chĩa về đầu ngõ...

Một tên sát thủ cầm súng chạy qua.

- Phạt - Hấn ngã xuống, mũi tên trúng vào sườn khiến toàn thân hấn tê cứng và lịm dần. Bạch Hàn chạy ra nhặt khẩu súng lên, chợt cậu bị chú ý bởi hình xăm, vén cổ áo ra xem cậu hơi lo lắng.

" Có chuyện gì sao?"- Tiểu Mạn hỏi.

" Hấn ta có súng khác với mấy tên kia, đặc biệt là hình xăm này "

" Thì sao chứ "

" Nghĩa là bọn chúng là người của Khắc Lâm, là những tên ma cà rồng sinh ra chỉ biết chém giết, bây giờ mới chỉ là một tên có súng không biết ngoài kia

còn bao nhiêu tên nữa "

" Như vậy con người sẽ gặp nguy hiểm lớn "

" Đúng vậy, chúng ta phải ngăn cản họ thôi "

Từ phía trên cao Vương Ngọc nhảy bổ xuống đâm thẳng con dao vào vai Tiểu Mạn.

" A...A..." - Tiểu Mạn ngã xuống, Bạch Hàn chạy tới đỡ lấy cô.

" Máu của cô vẫn thơm lắm, nếu mà Khắc Lâm ngửi được mùi máu này dù cô có là ma cà rồng cũng phải chịu cảnh khô máu mà chết "

" Cô nhầm rồi, còn có ta ở đây cô mới là người phải chịu cảnh đó "- Bạch Hàn nói.

Soạt - Bạch Hàn xé một mảnh khăn dài trên áo choàng của Tiểu Mạn rồi quất vào vết thương.

" Đây là dao bạc mười người như anh cũng không cứu được cô ta "- Vương Ngọc tiếp tục xông tới.

Ánh mắt Bạch Hàn đỏ rực lên..

Hự - Cô ta chưa kịp chạm vào Tiểu Mạn đã bị cậu bóp cổ gì vào tường.

" Lẽ ra cô nên biến đi sớm vì bốn thiếu gia ta không muốn đánh phụ nữ nhưng chuyện này đi quá xa rồi. Hút máu của cô ta có thể làm một cách dễ dàng thậm chí còn có thể xé cô ra nhưng làm việc đó chỉ bản mệnh mà thôi "- Nói rồi cậu hất tay cái, Vương Ngọc ngã văng ra.

" hự... hự..." - Đầu óc cô ta choáng váng, tay ôm vào cổ thờ đốc

Bạch Hàn tiến bên Tiểu Mạn lấy máu của mình nhỏ vào viên pha lê...

" Cậu đang làm gì thế?"

Viên pha lê sáng hẳn lên...

" Có thứ này rồi cậu sẽ bình phục sớm thôi "- Bạch Hàn vội đeo lại lên cổ Tiểu Mạn.

" Pha lê đỏ...?" - Vương ngọc hỏi.

Tiểu Mạn lo lắng cô chạy tới rồi đỡ lấy Vương Ngọc, cô ta cấu gập vùng tay ra.

" Vương Ngọc cô bị thương rồi đó "

" Cô đang quan tâm tôi sao?" - Vương Ngọc cố nói

" Bây giờ hãy nhìn vào mắt tôi nhé "

Bạch Hàn bắt ngờ cậu đứng đơ ra...

" Mọi chuyện xảy ra cô hãy quên hết đi... hãy quên hết đi... hãy quên đi..."

Vương Ngọc lơ lơ mắt cô lắc lắc cái đầu rồi dơ tay khua khua về phía trước rồi bất tỉnh.

" Thôi miên dễ như vậy sao?" - Tiểu Mạn hỏi.

" Tôi cũng có thể làm nhưng chỉ với người thường thôi, cậu làm được điều này là vì có viên pha lê và máu của tôi thôi, cậu xem bây giờ ánh sáng đỏ của nó phải chiếu bao quanh cậu, ý chí của cậu mạnh hơn tất cả rồi "

" Cậu nói đúng Bạch Hàn, tôi cảm thấy rất khỏe "

" Nên tôi mới trao nó cho cậu, tôi mong cậu luôn bình an với sức mạnh này nó sẽ bảo vệ cậu và khiến cho ai nhìn vào viên pha lê này sẽ bị lão đảo theo thôi "- Bạch Hàn nói rồi bế Tiểu Mạn lên đặt vào ngựa.

" Cậu vì tôi sao...?"

" Thế nên cậu đừng làm tôi thất vọng, giờ hãy đi cùng tôi chứ "

" Tất nhiên rồi "- Mặt Tiểu Mạn đỏ rực lên.

Bạch Hàn trèo lên ngựa rồi đặt tay Tiểu Mạn vào hông mình:

" Lên đường thôi báu vật và cũng là vũ khí mạnh nhất của tôi "

" Bắt lấy chúng!!!" - Một đám người từ phía sau hô hào chạy tới.

Bạch Hàn cười khềnh rồi phất dây ngựa một cái con người chạy thẳng lên phía trước.

Đám người kia chạy theo rồi vài tên chạy tới đỡ Vương Ngọc.

" Vương Ngọc tiểu thư, cô mau tỉnh lại đi "

Bạch Dương cưỡi con ngựa chạy ra tay cầm một thanh kiếm nhật lưỡi kiếm dài được rèn hoàn toàn bằng bạc bên hông còn cài khẩu súng để dự phòng... ánh mắt tức giận vô cùng cậu kéo theo hơn năm mươi xạ thủ theo phần còn lại thì giữ trách nhiệm bảo vệ người dân và những người khác...

" Con chuột đầu tiên đã lộ diện rồi đây "

Vương Bộ Lão vẫy tay ra lệnh về phía trước, đám binh lính hơn năm mươi người đều lao lên chưa kịp bóp cò thì...

Phật - Phật - Phật -...

Mũi tên bạc găm trúng tim bọn chúng.

Có mấy tên lao thẳng lên phía trước thì bị lưỡi kiếm của Bạch Dương chém ngay máu bắn lên thân ngựa của cậu...

" Ôi cảm máu me này thích thú làm sao?"- Hương Phi Phi nói.

" Bây giờ mới chính thức bắt đầu "- Vương Bộ Lão nói.

Bắt ngờ con ngựa của Bạch Dương bị một tên sát thủ bắn trúng cậu ngã xuống, hắn ta cầm dao định xông tới thì cậu rút kiếm đâm định đâm thì...

bùm - viên đạn lao thẳng vào tim hắn, máu bắn lên mặt Bạch Dương.

Một bàn tay dơ ra trước mặt cậu.

" Không sao chứ anh trai?"

Bạch Hàn tay cầm khẩu súng cười trên ngựa cùng Tiểu Mạn xuất hiện, Bạch Dương cười rồi nắm lấy tay em trai, Bạch Hàn kéo anh đứng dậy...

Đúng lúc đó Hạo Vương cùng với anh chàng đưa tin chạy tới.

" Đừng quên chúng tôi chứ! "- Hạo Vương cười.

" trò vui bây giờ mới bắt đầu đây "- Khắc Lâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

" Trò vui bây giờ mới bắt đầu đây "

...

Khắc Lâm rút trong túi ra một con dao nhỏ, Vương Bộ Lão nhìn thấy bèn vỗ vai cười:

" Con dao nhỏ vậy mà ông lại muốn săn một đàn sói sao?"

" Ông đánh giá tôi hơi thấp rồi, cây kim còn thể giết chết một con voi lớn "

" Vậy thì tôi đã sai rồi "- Vương Bộ Lão vừa nói tay vừa cầm quả bóng xoay.

Máu bắn khắp nơi, tiếng người kêu đau thảm thiết, quân thù thương vong nặng nhưng quân ta cũng không kém gì...

-Phía bên Vũ Hân chợt bất ngờ mọi thứ trở nên xấu đi:

" Mọi người mau chạy đi!!!"

Đoàn quân của Khắc Lâm bỗng dừng thấy trắng tròn lại trở nên mạnh một cách kì lạ, nếu để chúng bắt được con người và hút máu họ thì sẽ càng tệ hơn, Vũ Hân không còn cách nào phải cho người dân chạy về phía Nam:

- Mình phải nhanh dẫn mọi người về đó thôi, mong Vũ Bảo và mọi người sẽ không sao hết: Vũ Hân nghĩ, bất ngờ một mũi tên phóng thẳng từ đằng trước cô giật mình né rồi lăn xuống ngựa.

" Tiếp tục chạy về phía Nam đi!!! tôi không sao " - Cô nói rồi rút khẩu súng ra chạy cùng mọi người về phía trước.

Đoàn người cảm khiên chấn lao thẳng lên mũi tên bắn vào cũng không hề hấn gì. Vũ Hân vội kéo tay người sát cánh cùng mình lại cản dạn:

" Phải bảo vệ sự an toàn cho mọi người!"

" Tôi biết rồi "

" Tôi sẽ ở lại để giải quyết chúng cậu dẫn mọi người đi nhanh nhé "

" Tôi không thể bỏ cô được "

" Đây là lệnh!!! Nhanh lên " - Vũ Hân đẩy người đó rồi ra lệnh tiến thẳng về phía trước.

Còn bản thân cô thì lại chạy lên ngựa và quay lại tiến thẳng về phía đoàn quân đang lao tới...

Từ trên cây mấy tên xạ thủ nhảy xuống để tấn công đội thì đều bị đánh bại, mọi người tiếp tục chạy, tiếp tục chạy... chỉ có người đó quay lại nhìn Vũ Hân đang phải một mình chiến đấu với lũ ma cà rồng, cô ta tay nắm chặt nước mắt rơi mà không thể làm gì cả chỉ biết tiếp tục mà chạy...

Vũ Hân nhảy lên đâm vào tên dẫn đầu, hấn ngã xuống cô vội cầm khẩu súng:

- Bùm- Bùm- Bùm- Mấy kẻ chạy ngay sau bị bắn trúng ngã ngựa.

Phật - Mũi tên xuyên thẳng vào vai cô khiến Vũ Hân ngã xuống.

"..." - Cô lấy tay kéo mũi tên ra.

Bọn chúng định bắn cô thì bất ngờ

BÙM - Một vụ nổ lớn bất ngờ mấy tên đó bị bắn ra...

Từ trên cao một người đàn ông mặc đồ đen nhảy xuống, đội một chiếc mũ đen và đeo bên mình một quai đeo có gài rất nhiều thuốc nổ. Cậu ta rút chiếc kiếm nhật sau lưng ra rồi xông về phía trước.

Vũ Hân nhìn theo bóng lưng mà mừng rỡ ra...

Cậu ta vừa chạy vừa chém vào mấy con ngựa khiến mấy tên đó ngã nhào xuống, một tên vội lấy dao đâm cậu từ sau lưng

" CẢN THẬN KÌA!!!"- Vũ Hân quát.

Nhanh như chớp cậu ta quay lại đá hấn bay xa, hấn ném con dao chệch cậu vội cúi xuống né, chiếc mũ rơi ra để lộ ra mái tóc vàng...

Vũ Hân cảm cung tên chạy tới bắn mấy tên... Hai người dựa lưng vào nhau, bọn chúng liền vây quanh... Vũ Hân ngoái cổ lại nói.

" Cảm ơn cậu!"

" Tôi cũng chỉ muốn giúp con người thôi "

" Bây giờ thì tôi bên phải cậu bên trái "

" Còn đợi cậu phải nói à?"

Cậu ta nhảy tót lên tung một đòn đá xoáy, Vũ Hân cũng không hề thua kém gì bọn chúng định bắn thì cô vội nhanh chóng lấy roi quất một cái bọn chúng văng ngay vũ khí.

Phía bên Vũ Bảo sau khi mấy con thú quét sạch cánh rừng thì bất ngờ chúng nghe thấy tiếng động rồi ngồi dậy tiến về phía trước và gầm gừ...

Vũ Bảo bèn chạy tới ôm lấy con sói đầu đàn.

"Mày bị thương rồi, giờ tới phần bọn tao lo "

Vũ Bảo cầm thanh kiếm đứng trên con sói nhìn về phía trước thì...

"Vũ Bảo cứu chúng tôi!!!"

Đoàn người của Vũ Hân tới kịp...

"Mọi người!"

"Thì ra là người của chúng ta "

Họ nhanh chóng chạy ra đỡ lấy nhau, Vũ Bảo lo lắng nhìn xung quanh:

"Em tôi đâu rồi?"

"Vì cứu chúng tôi nên cô ấy đang một mình đấu với chúng "

Vũ Bảo lo lắng cậu lên ngựa rồi chỉ vài người mà mình cần để đi cùng, con sói vội đi theo...

Vũ Bảo dơ tay ám hiệu dừng lại:

"Mày bị thương rồi mau trở về cùng mọi người để dưỡng thương "

Con sói ngồi xuống mắt nhìn cậu chăm chăm...

"Những người còn lại mau dẫn họ về để nghỉ ngơi đi! Phải hết sức bảo vệ cho họ và mấy con thú! Đặc biệt dẫn Cris về trị thương cho tôi "

"Rõ!!!"

Mấy người nghe lệnh bèn cầm sợi dây xích ra để kéo con sói về thì nó tức giận gầm rú lên và lao tới định tấn công họ, Vũ Bảo bèn nhảy xuống ngựa, cậu lấy sợi dây xích quấn cho nó rồi xoa đầu nó:

"Mày phải tin tao chứ! Tao sẽ an toàn trở về mà, không có tao thì mấy con thú vẫn sẽ ngoan nhưng không có mày chúng sẽ không thủ lĩnh và sẽ chạy khắp nơi. Tao giao nhiệm vụ cao cả nhất cho mày là hãy bảo vệ tốt người dân và những người khác "

Nói rồi cậu ôm chặt Cris vào lòng và cười.

Con sói nhìn theo bóng lưng của Vũ Bảo... thấy cậu khuất dần nó mới quay người lại mấy con sói khác thấy thế bèn lặng lẽ đi theo... Mọi người quay trở về điểm hẹn...

...

...

...

Cuộc chiến còn chưa bắt đầu nhưng luôn luôn phải chuẩn bị sẵn cho mình một tinh thần mạnh mẽ vô cùng không biết lúc nào ta sẽ là người hi sinh... Mọi thứ đều chứa ẩn một sự buồn đau... không ai muốn có chiến tranh và sự mất mát cả. MONG MỌI CHUYỆN RỒI CŨNG SẼ SỚM QUA

Tiểu Mân tiếp tục cười ngửa chạy thẳng về phía trước dương cung cao và nhắm bắn... Bạch Dương ánh mắt đầy tức giận cậu trừng mắt một cái bọn chúng ngã lộn ra. Bạch Hân lướt qua người chúng thôi cũng khiến cơ thể chúng phải ròi, Hạo Vương vui vẻ chơi đùa với bọn chúng bằng trò chôn tìm...

Sức mạnh của họ vốn không muốn dùng lúc này... vì họ biết cuộc chiến thực sự chưa bắt đầu.

Khắc Lâm thả điều thuốc rồi dầm nghiền...

Mọi thứ bây giờ mới thực sự BẮT ĐẦU >>>>

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

" Ôi mấy tên nhóc này thật là... nãy giờ để dành sức mạnh đó để làm gì cơ chứ?"- Hương Phi Phi nói.

" Bọn chúng muốn dùng nó để đấu với chúng ta đó mà "

" Chúng ta ư?"

Khắc Lâm sát khí ùng ùng tiến về phía trước...

Vương Bộ Lão toan tính rồi cười đi theo, Hương Phi Phi mỉm cười rồi cũng bước tới.

" Các ngươi cũng không tệ đâu nhỉ?"

" Ngươi đánh giá hơi thấp ta rồi đấy, Khắc Lâm "- Bạch Dương nói

" Nhìn thấy ngươi là ta lại nhớ Bạch Vương người bạn quá cố của ta "

" Ba tôi mà cũng có người bạn như ông à?" - Bạch Hân nói.

" Đáng nhẽ ta cũng sẽ có những đứa con xinh xắn hoặc đẹp để biết bao.

----- 27 năm về trước -----

" Khắc Lâm! mau dừng lại đi "- Bạch Vương dơ tay về phía trước.

" NẾU CẬU MUỐN TÔI DỪNG THÌ HÃY GIAO VIÊN PHA LÊ RA!!! "

" Cậu đừng hại người vô tội nữa!"

Khắc Lâm bóp cổ đứa trẻ rồi dơ lên cao mặc kệ đứa bé vùng vẫy. Bạch Vương tức giận ánh mắt đỏ rực lao tới, hắn ta thấy thế bèn ném đứa trẻ về phía trước, Bạch Vương vội đỡ lấy đứa bé...

" mau chạy đi cháu bé "

Đứa bé khó thở cổ bò mà chạy...

- BỐP - Khắc Lâm giờ chân đạp mạnh vào mặt Bạch Vương.

" Hự "

Hắn giẫm lên bụng cậu...

" Mau giao nó ra đi!!! Tôi muốn thứ đó "

" Cậu... sao lại trở thành như vậy rồi?"

" Vì sao à?"

" Cậu... dừng lại... dừng lại đi "

Khắc Lâm vô cùng tức giận hấn túm cổ Bạch Vương lên.

" Sao cậu cứ cứng đầu như thế hả??? Tôi đã nói là tôi rất cần nó để cứu cô ấy mà!"

" Thứ đó tôi không có "

" Nói láo!!!"

" Cậu nghĩ tôi sẽ tùy tiện giao nó cho bất kì ai à? Nếu con ma cà rồng nào sở hữu nó mà có tâm địa độc ác thì sẽ trở thành quái vật "

" Đó không phải là việc của cậu!!!"

" Cô ta đã hút máu và hại bao nhiêu người rồi? Cô ta đang hại cả cậu đấy! Đừng để tình yêu làm mờ mắt"

" Hãy ngậm cái miệng lại và đừng giờ trò nhân đạo "

Khắc Lâm đâm liên tiếp vào mặt Bạch Vương.

" Cô ta bị thế là đáng lắm! cô ta đã khuyến rũ cậu và sai khiến cậu... dừng lại đi "

Khắc Lâm định lao tới thì Bạch Vương vội bật dậy và đá hấn ngã ngửa...

" Cô ta hộ thân của Medusa đó!!!"

(Medusa: Ám chỉ những cô gái ma cà rồng có khả năng khuyến rũ và hút máu những kẻ mạnh hơn mình, đặc biệt khi nhìn vào mắt họ thì dù có ý chí lớn đến mấy sẽ bị sai khiến hoặc mê mẩn)

" Đừng nói nữa!!!"

" Không phải sao? Người bạn bên cậu lâu nhất là tôi từ ngày cô ta đến đây cô ta tìm mọi cách khuyến rũ người khác, cô ta còn tính lợi dụng tôi nữa nhưng vì cậu mà tôi đã tránh được những ánh mắt đó! giờ cô ta bị bọn ma cà rồng khác hại cũng do cô ta hại họ trước mà. Tôi không giao viên pha lê cho một Medusa được "

Bạch Vương bỏ đi...

Khắc Lâm tức giận chạy theo đập vào lưng cậu.

" Nếu cậu không đưa nó thì tôi sẽ lấy máu cậu đem về cho cô ấy "- Khắc Lâm rút con dao ra.

" Cậu điên rồi "

Bạch Vương đập hấn ra...

Rồi giữ chặt lấy con dao, Khắc Lâm đẩy mạnh Bạch Vương... Bạch Vương bẽ được lưỡi dao và tay bị thương..

Thấy Bạch Vương ngồi hấn liền lao tới định đâm theo phản xạ cậu mới đâm về phía trước hấn đỡ đỡ được tay Bạch Vương nhưng lưỡi dao tuột ra bắn mạnh mắt trái của hấn để lại một vết chém dài trên mặt...

Khắc Lâm ôm mặt... máu chảy ra...

Bạch Vương hoảng hốt:

" sao không lành được???"

" Không lẽ là...?"

" DAO BẠC!!!"- Hấn quát lớn.

" Cậu điên rồi, sao lại dùng nó chứ" - Bạch Vương quát rồi chạy tới xé mảnh áo và băng mắt của khắc Lâm

Hấn tức giận đẩy Bạch Vương ra...

" Mau uống máu tôi đi! Nó sẽ giúp cậu trở nên đỡ đau hơn "

Bạch Vương đưa vết tay bị dao làm rách ra trước mặt Khắc Lâm... hấn ôm mặt chạy đi... Bạch Vương đuổi theo nhưng kiệt sức ngã xuống bất tỉnh...

Khắc Lâm xông vào bệnh viện mọi người ai cũng hoảng sợ.

" Mau băng bó cho ta!!! Mau lên "

Các bác sĩ hoảng sợ tay run run.

" Nhanh lên "

Khắc Lâm hôn mê suốt 3 ngày, vừa thức giấc hấn nhớ ngay tới nụ cười của cô gái mình thích liền chạy về nhà.

" Mì Du!!!"

Thấy một cô gái mái tóc màu đỏ rượu đang nằm trên giường.

" Mắt anh sao thế này... hự...hự"

" Em vẫn ổn chứ?"

" Em không ổn... em sắp..."

" Đừng nói như vậy anh sẽ tìm cách cứu em "

" Không có cách đâu... em cố nằm đây để nhìn anh lần cuối..."

Khắc Lâm dơ bát máu về trước mặt cô nhưng cô ta vội hất đi.

" Em không đáng... để anh đối xử tốt... em chỉ coi đàn ông là trò đùa... nhưng...nhưng...em thấy anh là người thực sự tốt với em. hãy kiểm..."

Mĩ Du ho ra máu đen và đưa tay về phía trước Khắc Lâm vội túm lấy tay cô:

" Hãy kiểm người tốt...hơn em "

" Không! Không!"

" em.....anh "

Mĩ Du thiết lặng đi từ lúc đó và cô ấy không bao giờ tỉnh lại.

Kể từ đó Khắc Lâm trở nên thù hận hấn ta độc ác, hấn tìm tới những người tình cũ của Mĩ Du tìm đám mà hẹn Mĩ Du ra để dùng dao bạc tẩm thuốc độc đâm chết cô ấy và giết sạch hút cạn máu chúng, sau đó hấn làm sát thủ thuê giết người kiếm tiền lấy tiền mà không biết để làm gì chỉ biết giết người cho thỏa niềm vui...

Một lần hấn ra ngoài thấy Bạch Vương và Minh Nguyệt cùng với hai đứa con hấn vô cùng ghen tức.

" Tao sẽ cho mày thấy nỗi khổ mất con "

Khắc Lâm âm thầm theo dõi khu biệt thự và ngày hôm đó...

Khi trời mưa rất to hấn thấy Bạch Vương đuổi theo Minh Nguyệt chạy ra ngoài. Liền trèo lên xe nhưng nhớ ra nên đã xuống lấy sẵn mấy con dao bạc buộc vào mui xe.

Lúc này, Bạch Hân chạy ra và Bạch Dương chạy theo sau...

Thấy một chiếc xe đen lao tới chỗ Bạch Dương và nhận ra người trong xe là Khắc Lâm, Bạch Vương đã nhanh chóng chạy tới và đẩy con ra...

(Nếu ai không nhớ có thể đọc lại chap 16-17 nha)

" Thì ra ông lại người muốn đâm chết tôi thật sao?"- Bạch Dương hỏi.

" Đúng vậy!!! Ta còn muốn giết tất cả người hấn yêu thương nữa! Không sót một ai "

" Tôi phải cho ông trả giá " - Bạch Hân tức giận.

Hạo Vương vội ngăn Bạch Hân lại.

Lúc này Vũ Hân và Vũ Bảo tới. Tiểu Mạn vội chạy ra đỡ...

" Vũ Hân bị thương sao?"

" Tôi không sao "

" Cậu phải cẩn thận hơn đây "

(>.< Vậy là đã đủ cả đội rồi không ai bị thương nặng cả.)

Bạch Hân tiến về phía trước:

" Tôi sẽ bắt ông trả giá!"

Chương 54

Khắc Lâm cười rồi trừng mắt một cái mọi người ngã lẩn xuống.

"Chúng mày có biết tao đã hút máu của bao nhiêu người rồi không?"

Hắn tiến tới túm cổ Bạch Dương, rồi cắn mạnh vào tay cậu.

"A..."

"Bạch Dương!!!" - Nhanh như gió Bạch Hàn lao tới nhưng ông ta ném Bạch Dương ra, cậu định nhảy ra đỡ thì bị hấn đập vào bụng.

Tiểu Mạn chạy tới thì Hương Phi Phi nhảy lên túm vào tóc cô lôi lại.

"A..."

"Tiểu Mạn!!!"

"Chia mấy con chuột này ra chơi đùa một chút được không nhỉ?" - Bà ta cười.

Vương Bộ Lão gật đầu sau đó bay lên túm lấy cổ của Hạo Vương và Vũ Bảo.

Bạch Hàn lo lắng cô đứng dậy.

"Mọi người cẩn thận "

- Cả hội đồng thanh." Hãy tin chúng tôi "

Bạch Dương lúc này cũng đứng lên phui quần áo:

"Nóng người một chút rồi nhì em trai?"

Vũ Bảo rút con dao ra phóng về phía trước ông ta ném hai người ngã ngửa ra sau.

"Vương Bộ Lão! Ông cũng già rồi! Nên nghỉ đi thì hơn "- Hạo Vương nói.

"Ta sẽ đánh chết ngươi vì tội lão này "

Hạo Vương nhảy lên cao lộn qua người ông ta rồi túm lấy cái áo choàng kéo ông ta lại, ông ta định khuyếch vào sườn thì cậu lại biến ngay về phía trước rồi đập vào bụng lão.

Lão ngã ngửa ra, ánh mắt đầy tức giận.

"Ta không tới để đùa với bọn mày "

Ánh mắt lão tím rục lên... Vũ Bảo và Hạo Vương bị xiết chặt cổ và nhấc mạnh trên không.

Vũ Bảo giơ tay phóng dao mà không còn một chút sức nào cả...

Bất ngờ từ trên cao nhảy xuống chém ra sau lưng hắn là người đã cứu Vũ Hân..

"Tiểu Nam? Con sao lại?"

"Xin lỗi tôi không phải con ông "

"Tiểu Nam?" - Hạo Vương bất ngờ.

"TA VỐN NUÔI CON ĐỂ CHO NGÀY HÔM NAY CƠ MÀ!" - Vương Bộ Lão quát.

" Ông không nuôi tôi mà chỉ giam cầm tôi để biến tôi thành tay sai đắc lực cho ông và cũng lợi dụng tôi để sai khiến Vương Ngọc mà thôi, để cô ấy trở nên độc ác "

" Con sai rồi "

Tiểu Nam tức giận lao về phía ông ta, Vương Bộ Lão trừng mắt khiến cậu ngã ngửa ra. Vũ Bảo và Hạo Vương nhanh chóng đỡ cậu, ba người nhìn ông ta ánh mắt tức giận.

" Con xinh đẹp lắm! Sao không về với đội của ta?"- Hương Phi Phi bóp cổ Tiểu Mạn hỏi.

" Bà là người hút máu Tiểu Nam?"

Vũ Hân từ đằng sau lấy sợi dây thít vào cổ bà ta lôi lại.

" Ôi người ghê thế là hại được ta sao?"- Bà ta ngoái lại nhìn rồi vùng tay khiến cô ngã ngửa.

Vũ Hân ôm bụng, Tiểu Mạn chạy tới.

" Cô có sao không?"

" Tôi ổn..."

"Cố lên nào "

Bà ta tiến lấy bóp cổ Tiểu Mạn.

" Chúng ta tiếp tục thôi bé con "

" bà không thể đâu!!! "- Tiểu Mạn trừng mắt lườm thẳng bà ta, chợt bà ta bị sợ hãi ngã ra sau.

" Sao có thể? Ánh mắt đó sao có thể?"

" Bất ngờ lắm sao? Tôi cũng là ma cà rồng đó "

" Sao có thể giống... giống người đó như thế?"

Tiểu Mạn nhặt con dao lên tay cầm chặt... cô tiến tới giờ lên...

- Mình không thể làm được -

Thấy Tiểu Mạn lưỡng lự bà ta vội túm lấy con dao và bóp cổ cô.

" Người không phải là người đó rồi, người quá yếu đuối. Ta sẽ giết người để ngăn chặn nó!"

Bà ấy định đâm thì...

- Phạt - Vũ Hân dương cung lên bắn vào ngực và ta.

" Hự...hự..."- Tiểu Mạn ngã xuống.

Bà ta tay run run... giờ lên giết mũi tên ra...

"!?! "

Bạch Hân nhảy lên đá ông ta, ông ta né ngay...

" Đừng là, so với cha các cậu thì vẫn còn kém lắm "

" Đừng dùng cái miệng đó của ông nhắc đến ba tôi "- Bạch Hân túm cổ ông ta gì vào tường.

Ông ta cười rồi biến mất ngay ra đằng sau.

Bạch Dương lao tới, ông ta cũng né được ngay.

" Cứ bình tĩnh đi, chúng ta chơi đùa một chút nhé "

Bạch Hàn ánh mắt đỏ rực tức giận túm cậu vung tay hất một cái hất ngã ngửa ra sau.

" Hãy ra hết chiều đi nào, ta bắt đầu thấy bất ngờ về hai người đó "

Vũ Bảo nhảy lên cao định lao từ trên xuống đâm Vương Bộ Lão, thì bị hất ta bắt được ném cậu ngã.

" Hết giờ đùa rồi đó "

Đôi mắt Vương Bộ Lão trở nên đáng sợ, từng bước chân từ từ tiến về phía Vũ Bảo bàn tay nắm chặt, hất túm lấy cổ cậu giơ lên cao mồm thì há hốc như một con rắn hổ mang đang chuẩn bị lao tới vậy. Bất ngờ khi hất vừa định cắn thì Tiểu Nam lao tới chặn con dao bạc phía trước khiến hất cần phải.. Máu từ miệng hất chảy ra không ngừng tay run run giơ lên định gỡ con dao ra nhưng không được, con dao buốt đến nỗi, nhìn hất thật đáng thương như một con sói hoang bị xuyên cọc vào cổ họng vậy, cũng không kém phần rùng rợn... Hạo Vương và Vũ Bảo lo lắng chạy tới phía Tiểu Nam, ánh mắt hất đỏ rực nhìn theo đầy uất ức.

" Không phải tại tôi, mà là tại ông quá chủ quan thôi "

"... ta.o đã sai..khi nuôi..m..mày..y"

Hất run run chân lùi về phía sau định bỏ trốn thì Tiểu Nam lao tới ôm chặt ông ta.

- Phật-

"!!?" - Mặt Tiểu Nam tím ngắt lại cậu ngã xuống tay ôm bụng..

" Tiểu Nam!!!"- Hạo Vương chạy tới đỡ cậu.

Vương Bộ Lão run run lùi lùi về phía sau, bụng bị dao đâm trúng trên tay thì cầm con dao bạc đầy máu, hất lấy con dao trên miệng ra rồi đâm Tiểu Nam

Tiểu Nam dần dần thiết đi... Vương Bộ Lão cũng ngã xuống

" Tiểu Nam!!!"

"..."

" Các người nghĩ mấy trò nhỏ này có thể giết chết ta à? Ta là Nữ Chúa ma cà rồng đó "

Hương Phi Phi cảm mũi tên vừa bắn trúng ngực tiến đến, Vũ Hân sợ hãi cô lùi lùi về sau...

- Phật -

" a...a..."- Vũ Hân ôm vai ngã xuống

Chỉ cần đứng một chỗ mà Hương Phi Phi có thể dễ dàng đâm chết cô.

" Đùa với các người thế là quá đủ rồi "

Bà ta tiến đến chỗ Tiểu Mạn vén mái tóc cô lên.

Tiểu Mạn mở mắt ra...

" Bà không thể hút máu của tôi đâu "

"..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Ma Cà Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

